

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GERRI RUSSELL

Mutluluk Sensin

Birçok insan için mutluluğun anahtarı paradır.

Felicity, hiçbir zaman o insanlardan biri olmamıştır. Onun için hayattaki en güzel ve mutluluk veren şey, severek yaptığı işidir. Bir otelin restoranında şeftir ve hayatı için daha fazlasını istemez. Ancak istemediği birçok şey gibi, para da gelip onu bulur.

Yıllarca kimsesiz, yaşlı bir adam zannederek ilgilendiği bir müşteri, aslında çalıştıkları otelin sahibidir ve ölürken tüm mal varlığını Felicity'ye bırakır. Yaşlı adamın yeğeni Blake ise, bu servetten öyle kolay vazgeçmeyecektir. Tüm mirası Felicity'nin elinden almaya kararlıdır. Planı da hazırdır. Felicity'yi en mutlu olduğu yerde, mutfakta tuzağa düşürecek. Düşürebilirse...

₺ 20

ISBN 978-605-9809-83-2

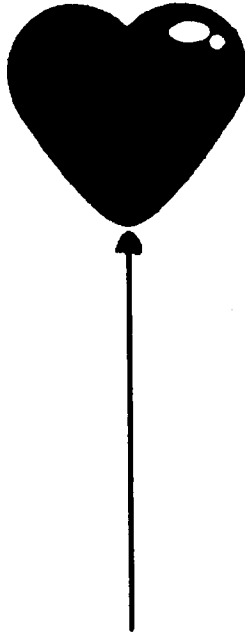

@instagram.com/nemesiskitap

facebook.com/nmsskitap Ücretsiz PDF: <https://trantey.org>

nemesis

BİRİNCİ BÖLÜM

Felicity Wright, böyle bir günü en gerçek dışı rüyalarında bile göremezdi. *Hem de hiç.*

Vern Barron Bancroft ölmüştü.

Bir anda titremeye başlayan bacaklarıyla Bancroft Oteli'nin lobisine girdi, elinden geldiğince resepsiyona kadar ilerledi ve sonunda durup, destek almak için ahşap tezgâhı kavramak zorunda kaldı. Seattle'da yer alan otel konuklarla dolup taşsa da, Felicity'nin şu anda tek hissettiği şey, buz kesmiş olduğuydu.

Otelin restoranında baş aşçı olarak çalışırken lobiden her gün defalarca geçiyordu. Sade hayatının değerini hafife almıştı. Vern'in değerini hafife almıştı. Şimdiyse her şey değişmişti.

“Sen iyi misin, Felicity?” Ona yaklaşıp yanında duran Edward McMasters endişeyle sordu. Siyah renkli klasik takım elbisesi içinde ve grili siyahlı saçlarıyla, tam bir otel müdürü gibi görünüyordu. Konuklar yanlarından geçip yedi katlı binada onları odalarına götürecek asansöre yönelirken onlara başıyla selam verdi.

“Avukatlarla toplantınız çok uzun sürdü. O huysuz ihtiyarın ne yapıp edip bütün faturalarını senin başına yıktığını söyleme bana sakın.”

Felicity ciddileşti, omzundaki kaslar kaskatı kesilince kendini rahatlamaya zorladı. “Vern huysuz değildi, sade-

ce yalnızdı.” *Bu sabah cenazesine sadece iki kişi gelmişti.* Ailesinden tek bir kişi bile ona veda etmeye gelmemişti. Ayrıca cenazesinin ardından, vasiyetnamenin okunması sırasında orada kalan tek kişi de Felicity olmuştu. Terekede yalnızca üç hak sahibi vardı: Vern’in bakıcısı, Felicity ve Vern’in yeğeni. Bu adamın başka kimi kimsesi var mıydı? Bu konuda Felicity’nin hiçbir fikri yoktu. Vern hakkında otelde yaşadığı, her akşam restoranda yemek yediği ve kendisinin yaptığı yemekleri beğendiği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Felicity’nin boğazı düğümlendi. Onu her akşam restoranda görmeyi özleyecekti. “Vern düşündüğüm kişi değildi.”

Edward kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun? Kimdi peki?”

“Hepimizin Vern Barron olarak bildiği adam aslında Vernon Bancroft’tu.”

Edward’ın gözleri, adını sahibinden alan otelin lobisinde gezinirken kocaman açıldı. Edward, Felicity’nin koluna dokunduğunda, Felicity bunun onu rahatlatmak için mi yoksa kendisini sakinleştirmek için mi olduğundan tam emin olamadı. “*Bildiğimiz* Vernon Bancroft’mu? Forbes’un en zengin 400 Amerikalı listesinde olan?”

Felicity başıyla onayladı. Otelin uzun süreli sakinlerinden olan ve her akşam restoranda misafir ettiği arkadaşının bir milyarder olduğu gerçeği yüzünden hâlâ şaşkıındı. Vern’in hem perhiz sebebiyle özel yemeklere, hem de çoğu konuktan daha fazla ilgiye ihtiyacı vardı. Akşam sohbetleri sayesinde Felicity’yle giderek daha da iyi anlaşmaya başlamışlardı. Ama bir kez bile mali durumundan bahsetmemişti. Felicity de onun, kendini rahat hissedebildiği bir yerde kalabilecek imkânı olan yaşlı ve yalnız bir adamdan ötesi olduğunu düşünmemişti.

“Neden kendini Barron olarak tanıttı?”

Felicity omuz silkti. “Meğer Barron ikinci adımıymış. Muhtemelen mahremiyetini korumak istiyordu.”

Edward, Felicity’nin kolunu daha da sıkı kavradı. “Avukatları senden ne istiyormuş?”

“Dolce Vita’yı bana bırak—”

Edward’ın ağzı açık kaldı. “Restoranı sana mı bırakmış?”

“Ve oteli.” Avukatlar otel arazisini, demirbaşlarını ve gelirini sayarsa artık bir multimilyoner olduğu konusunda Felicity’yi bilgilendirmişlerdi. Bu düşünceyle kalp atışları hızlandı. Felicity gittikçe artan paniğini derin bir nefes alarak çabucak bastırdı. Vern böyle bir armağan karşısında onun paniğe kapılmasını istemezdi. Yeni kaderini kabullenmesini ve geçen hafta *Seattle Gazetesi*’ndeki berbat eleştiriye maruz kaldığında yapmasını söylediği gibi yoluna devam etmesini isterdi.

“Hayat böyle bir şey Felicity. Yapılması gereken tek şeyin olanları kabullenip yola devam etmek olduğunu yıllar içinde öğrendim,” demişti ona.

Ne drama ne de sinir bozukluğuna gerek vardı. Vern bunu beklerdi.

“Aman Tanrım!” Edward’ın yükselen sesi lobiyi aniden sessizleştirdi, konuklar ve çalışanlar dönüp baktılar. “Ciddi misin sen?”

Felicity sadece kafa sallayabildi.

Etraftaki insanlar sohbetlerine geri dönerken Edward, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Felicity etrafına bakarken inişli çıkışlı bir sesle, “Bilmiyorum,” dedi. Bir otelin nasıl yönetileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece mutfağın nasıl yönetileceğini biliyordu. Şimdiyse bütün bunlar onun olmuştu.

Birini kaybetmenin acısı da dörtbir yanını sarmıştı. Vern’le üç yıl önce tanışmışlardı. Vern önce baş aşçıyı görmek istediğini söylemiş, ardından şeker hastası olan

ve kolesterol sorunları yaşıyan yaşlı bir adama göre hâlâ sağlıklıyken kendisine lezzetli bir şeyler pişirmesi konusunda Felicity'ye meydan okumuştı. Tanıştıkları andan itibaren, gözlerindeki hüçün Felicity'yi derinden etkilemişti. Birkaç dakika daha konuşmuşlardı, konuşmaya devam edince, Felicity'nin, bunun nadiren olduğunu daha sonra anlayacağı şekilde gülümsemişti ona. Bu adam yalnızdı ve o gece, kendine bir arkadaş bulmuştu. O da Felicity'ye arkadaşlık etmişti, Felicity'nin bunu istememiş olmasına rağmen ona babacan tavsiyelerde bulunmuştu.

Titrek bir şekilde içini çekti. Vern ölmüştü. Tavsiyeleri son bulmuştu. Dünya artık Felicity'nin gözüne daha önemsiz görünüyordu. Vern ona kendinden, kalbinden ve yadigarından bir parça bırakmıştı. Gözyaşları gözlerini yakmaya başladı, ama Felicity akmalarına izin vermedi. Bu armağanın kıymetini bilecek ve Vern'i gururlandırmaya çalışacaktı.

Felicity doğrudan Edward'ın gözlerine baktı ve gülümsemeye çalıştı. "Lütfen ben işleri yoluna koyana kadar müdür olarak kalacağını söyle bana."

İşıl işıl gülümsemesi, otel müdürünün kırışık yüzünü aydınlattı. "Elbette, patron."

Edward'ın sözleri, Vern'in avukatları ofisinden çıktığından beri etrafında patlak veren kararsızlık fırtınası içinde Felicity için kurtarıcı olmuştu sanki. Her şey yoluna *girecekti*. Bir otelin nasıl işletileceğini ve nasıl restoran sahibi gibi karar alınacağını öğrenebilirdi. İşleri yalnızca kendisi için değil, Bancroft otelinde çalışan herkes için ayakta tutmalıydı. Onlar ailesi olmuşlardı. Güçlü ve akıllı olmak zorundaydı. Daha sıkı çalışmalı ve Vern'in ona verdiği armağana layık olmanın bir yolunu bulmalıydı.

Felicity kaşlarını çatı. "Nasıl oldu da otelin sahibi olduğunu senden saklayabildi?"

"Numaracı yaşlı herifin tekiymiş, hakkını vermek la-

zım. Benimle sadece telefonda konuşurdu,” diyerek gülümsedi Edward. “Üç yıl boyunca beni kandırdı.”

“Hepimizi kandırdı.”

“Kesinlikle,” dedi Edward. “Ama nihayetinde, yapabileceğimiz tek şey onun mahremiyetine saygı duymak. Ben kesinlikle duyuyorum.”

“Sanırım ben de duyuyorum,” diye katıldı Felicity.

Edward onu inceledi. “Seni yalnız bırakmam sorun olur mu?”

“Tabii ki hayır.”

“Marie’ye söylemeliyim.” Edward’ın ela gözleri parladı. “Vern’in aslında kim olduğunu öğrenince şoke olacak.” Felicity’nin kolunu son bir kez daha sıktı, ardından kat hizmetleri müdürü olarak çalışan eşini bulmak üzere asansöre yöneldi.

Edward ve Marie’yle birlikte bütün çalışanlar bir saat içinde haberi duymuş olurdu. Felicity içlerinden herhangi birinin, otelin yeni sahibi olmasını yadırgayacağını sanmıyordu. Ne de olsa, arkadaşlarıydılar. Ama düşününce, restoran hakkında o korkunç eleştiriyi yazan Destiny Carrow da kendini bir zamanlar arkadaştan saymıştı.

Felicity’yle yaptıkları akşam sohbetlerinden biri sırasında, Vern ona bu dünyada bir şey istiyorsa, onu elde edene kadar bir bulldog kadar inatçı olması gerektiğini hatırlatmıştı. Yıllar içinde çok fazla savaş kazanmış ve kaybetmişti. Bu da onlardan yalnızca bir diğeri idi.

Heyecan dalgaları bütün vücudunu sardı. Esas arzusu mutluluk dansı yapmakken ayaklarını zeminde sabit durmaya zorladı. *Bir oteli vardı. Kendi restoranı vardı.* Artık kendi mutfağının patronuydu. Hiç kovulmamış olsa da, bunun korkusunu her zaman taşımıştı. Bir işi olmasaydı ne yapardı? Babasına nasıl bakar ve onun sağlık ihtiyaçlarını nasıl karşılardı?

Kendi oteline sahip olduğuna göre, artık hiçbir zaman

kovulmayacak ve yiyecek içecek sektöründe zaman zaman olabildiği gibi restoranının kapandığını görmeyecekti. Dolce Vita, otele bağlı olduğu için sektörün iniş çıkışlarında ayakta kalma şansı zaten daha fazlaydı; ama hem otelin hem de restoranın sahibi olmak, uzun soluklu bir çalışma hayatını daha da garantiliyordu.

Ayrıca çalışanların da desteğiyle, bir kez olsun kendisi için bir şeyler yapabiliirdi; alışverişe çıkmak, öğlen vakti sinemaya gitmek veya bir randevuya çıkmak gibi. Gerçek bir randevuya çıkmak... ki bunu asırlardır yapmamıştı. Olasılıklar Felicity'nin içinde girdap gibi büyürken arkasını döndü ve takım elbiseli bir adamın kaya gibi sert göğsüne çarpınca olduğu yerde donakaldı. Adamın bedenini hissedince, midesi baş döndürücü bir takla attı. Erkeksi koku duyularına işledi.

“İyi misiniz?” Zengin ses tonu Felicity'yi kendine getirdi.

Felicity bir adım gerilerken güçlkle yutkundu. “Özür dilerim!” Adamın takım elbisesinde meydana getirmiş olabileceği kırıksıklıkları düzeltmek için öne atıldı ama hemen sonra ona dokunmanın her şeyi daha da kötüleştireceğini fark ederek durdu. Ellerini geriye attı ve adamlar göz göze geldi. Okyanus mavisi gözler ona kilitlenmişti.

Felicity nefesini ağır ağır bıraktı. Bu adam tepeden tırnağa muhteşemdi —çenesi güçlü ve belirgindi, elmacık kemikleri yukarıdaydı. Ve de sol yanağında belli belirsiz bir gamzesi vardı.

“Hanımefendi, iyi olup olmadığınızı sormuştum.” Adam, Felicity'ye bakmaya devam ederken, uzun ve ateşli öpüşmeler için yaratılmış dudaklarına rahat bir gülümseme yerleşti.

“Benim hatam. Daha dikkatli olmalıydım.”

Felicity'nin kendini diğer kızlar gibi şımartmaya hiç-

bir zaman vakti olmamıştı. Sorumlulukları çok fazla, korkularıysa çok derindi.

Ama koşullar değiştiğine göre, bu adam için bir istisna yapabildi. O kesinlikle bakılmaya değerdi. Gömleğinin altındaki kaslı göğsünü hayal edince Felicity'nin ağzı kurudu. Adam ualınızca yakışıklı olmaktan öteydi. Gözleri özgüvenle parlıyordu. Neden özgüvenli olmasındı ki? İnce çizgili takım elbisesi, muhtemelen Felicity'nin gardrobunun tamamından bile daha fazla para ederdi.

Böyle düşününce, dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Sesinin hem cana yakın hem de otorite sahibi biri gibi çıktığını umarak, "Bancroft Otel'i'ne hoş geldiniz," dedi.

Adam tek kaşını kaldırdı. "Siz de buradan mısınız?"

Felicity, Vern'in cenazesi ve avukatlarıyla olan toplantısı için en sevdiği siyah renkli dar elbisesini seçtiğine sevinerek biraz daha dik durdu. Yabancı adamın bakışları vücudundan ayakkabılarına dümdüz indi ve tekrar yukarı çıktı. Bakışları sıcak, derin ve davetkârdı. Felicity dikkatini çeken bir erkeğe böylesine yakın olmayalı, itiraf etmek istemediği kadar uzun yıllar olmuştu. Bir an nefes almayı unutarak, "Burada kalmayı düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Emin değilim." Adamın bakışları Felicity'den lobiye kaydı. "Felicity Wright'ı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Felicity'nin soluğu kesildi. "Tam karşınızda Neden aramıştınız beni?"

Şüphe içindeki derin mavi gözler, onunkileri inceledi. "Daha yaşlı olacağınızı düşünmüştüm."

Heyecandan Felicity'nin yanakları ısınmaya başladı. "Anlayamadım?" Tamam, bu adam inanılmaz derecede seksiydi, ama neden onu arıyordu ki? Yemeklerinde bir sorun olmadığı sürece kimse onu aramazdı. Ayrıca o anda

restoran açık olsaydı bunun olma olasılığı da daha fazla olurdu.

“Amcam geçenlerde burada öldü. Onu tanıyordunuz sanıyorum.”

“Vern Barron —yani Bancroft— sizin amcanız mıydı?” Kalp atışları Felicity’nin kulaklarında gümbürdemeye başladığı anda lobide çalmakta olan yavaş tempolu caz müzik aniden sustu ve ışıklar karardı. *Vasiyetnamede yeğenin de adı geçiyordu.*

Adam herhangi bir keder belirtisi göstermeksizin başını salladı.

Felicity karşısında duran adamı incelerken, onun da zaten farkında olduğu bir şeyi vurgulayarak “Cenazesi bugündü,” dedi. Amcasının ölümünden az da olsa etkilenmiş miydi acaba? Ya da Vern’in Felicity’ye verdiği şeye karşı çıkmak için mi buradaydı?

“Uçağım rötâr yaptı, yoksa cenazeye yetişebilecektim.” Adamın bakışları küçük bir pişmanlık belirtisiyle gölgelendi. “Yanlış bir giriş yaptım, affedersiniz.” Elini uzattı. “Blake Bancroft.”

Derin ses tonunun Felicity üzerinde kahredici bir etkisi vardı. Bütün vücudunu iğne batması gibi ürpertiler kaplarken elini tuttu. Teninin tenine değişişle, vücuduna mahvedici bir başka ürperti dalgası daha yayıldı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” diye cevap verirken, onu kendine doğru çekme dürtüsüne direnmeye çalışıyordu.

Neyi vardı onun böyle? Erkekler konusunda bu kadar mı kara cahildi? En son çıktığı korkunç randevunun üzerinden neredeyse bir yıl, en son bir erkeği öpüşünün üzerinden neredeyse iki yıl geçmişti. Öpüşmeden ileriye gideli ise sonsuzluk kadar zaman olmuştu. Güçlkle yutkundu. Ah, bu adamın nasıl da tadına bakardı. Mutfağında hazırlayabileceği en iyi tatlıdan bile iyiydi.

Adam elini bırakınca Felicity aniden buz kesti. “Konu-

şacak çok şeyimiz var fakat henüz değil ve tabii ki burada da değil.”

Sözleriyle birlikte gerçeklik geri geldi. Blake Bancroft karşısında duruyordu. Vern’in yeğeniydi. Midesi korku ve kederle düğümlendi. Vasiyetnameye karşı çıkmaya gelmişti.

“Vern’in avukatları vasiyetnamenin geçerli olduğunu söyledi.” Elini cebine attı, vasiyetnameye iliştilmiş, Bancroft Otel’ine ait katlanmış bir kağıt çıkardı. Avukatlar, sanki bu mesajın anlamını bilmesi gerekiyormuş gibi kağıdı Felicity’ye vermişlerdi. *“Bancroft’a iyi bak, Felicity. Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun.”*

Notu Blake’e uzattı. Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir hafta öncesine kadar hayatı basitti. En büyük endişesi o gün servis ettiği spesiyalin beğenilip beğenilmeyeceğiydi. Bugün ise, endişeleri bundan çok daha fazlaydı. Bu *daha fazlanın* neleri kapsadığını henüz öğrenme fırsatı olmamıştı, ama karşısında duran adamın da işleri kendisi için kolaylaştırmayacağından emindi.

İşte o an, Felicity kendini inanılmaz derecede yalnız hissetti.

“Düşündüğünden daha güçlüsün, Felicity. Her zaman öyleydin. Her şey yoluna girecek.” Ölmeden bir gün önce Vern’in ona söylediği bu sözler aklına geldi. Felicity doğruldu. “Konuşulacak başka bir şey olduğunu sanmıyorum, Bay Bancroft. Amcanızın son günleri hakkında daha fazla bilgi almak istiyorsanız, sizinle seve seve konuşurum. Otel yüzünden buradaysanız, o zaman avukatlarımla konuşabilirsiniz.”

* * *

Blake notu okumadan Felicity’ye geri verdi. Amcasının el yazısını tanımıştı ama notta ne yazdığını gerçekten

umursamıyordu. Bancroft'u devralmak için Seattle'a gelmek zorunda kalmıştı. Amcasının yazdığı derin duygularla dolu bir not hiçbir şeyi değiştiremezdi.

Blake karşısında duran genç kadını inceledi. Amcası Vernon'un Bancroft'u çalışanlardan birine bıraktığını öğrendiğinde; en sevdiği otelde dünyanın geri kalanından saklandığı süre zarfında bir de metres edindiğini düşünmüştü.

Zaten onun olması gereken bir şeyi almak için savaşmak, Felicity onun tahmin ettiği gibi biri —bir servet avcısı— çıksaydı daha kolay olabilirdi. Yani kullanılabilir biri olsaydı. Ancak karşısında duran kadın hiç de öyle değildi.

Güçlü, kontrollü ve ona meydan okumaya hazır birine benziyordu. Amcasının tipi olmadığı kesindi —tabii amcasının bir tipi varsa. Felicity'nin uzun ve platin sarısı saçları, ensesinde pratik bir şekilde atkuyruğu yapılmıştı. Klasik anlamda güzel sayılmazdı, ama badem biçimli gözlerinde kesinlikle Blake'i kendisine çeken egzotik bir ifade vardı. O gözler şimdi şüpheyi kısılmış, ona bakıyordu. "Sizi hukuk ekibime yönlendireyim mi?"

Blake kaşlarını çatı. Kadının gözlerindeki ifade, kadınlardan genellikle aldığı karşılıklar gibi değildi. Ne yapacağını düşünürken gözlerini Felicity'den lobiye çevirdi.

Blake'in olduğu tarafa bakan yüksek topuklu siyah deri ayakkabılı bir kadın, ona doğru yürümeye başladı. Gülümsemesi davetkârdı, pembe dar elbisesinin gözler önüne serdiği cömert dekoltesi de öyle. Blake ona gülümseyince kadının gözleri parladı. Ona hafifçe sürtünerek Blake'in yanından geçerken eline bir kağıt parçası sıkıştırdı. Oda numarası veya telefon numarası olduğuna şüphe yoktu. Böyle ilgi görmeye alıştı Blake.

Yıllar önce Bancroft Endüstrisi'nin başkan vekilliğini

üstlendiğinde, bu pozisyonla beraber gelen itibar ve kötü şöhret onu rahatsız etmişti. Ama yıllar içinde insanlardan—özellikle de kadınlardan—gördüğü beklenmedik yakınlığa alışmıştı. Gördüğü bu yakınlığın onun kişiliğiyle hiçbir ilgisi olmaydığını, tamamen zenginliğinden kaynaklandığını biliyordu. İnsanlar başarının anahtarı ondaymış gibi çılglık çılgılığa üzerine atarlardı.

Blake bakışlarını Felicity'ye çevirdi. İfadesi duygusuzdu, kocaman kahverengi gözleri boş bakıyordu. Dolgun ve boyasız dudaklarının kenarları herhangi bir gülümsemeyle de kıvrılmamıştı. Blake bütün benliğiyle kendisini yargıladığını hissedebiliyordu. “Bak, Felicity, sanırım konuşulması gereken şeyler olduğu konusunda ikimiz de hemfikiriz.”

“Avukatlarım seninle seve seve konuşacaklardır.”

Birdenbire sinirlendiğini hissetti. “Biz konuşursak daha iyi olur. Sen ve ben.”

Felicity sert bir şekilde ona baktı. “Neden? Söyleyecek başka ne var?”

Blake kendisine en azından mevkisini açıklama şansı vermesi için ne söyleyebileceğini düşündü. Otel zincirlerindeki en iyi oteli kaybetmek şirkete çok zarar verirdi. Amcasının ölümünden sonra eski binayı yeşil yaşam konusunda bir akım yaratmak için kullanmayı kafasına koymuştu. Bir otel zincirini sektörde lider konumuna getirmek için, yıkık dökük ve paranın suyunu çeken bir binayı alıp bütün otellerin ona benzemek için çabalayacakları bir yere dönüştürmekten daha iyi bir yol olabilir miydi? Eğer Bancroft Oteli'ni baştan yaratır ve başarılı olursa ülke ve dünya çapında yeni yatırımcıları buraya çekebilirdi.

Böylece Bancroft Endüstrisi rakiplerine önderlik edecekti. Bancroft adı sadece kalitenin değil, dünya çapında sürdürülebilirliğin de adresi olacaktı. Seattle zaten ye-

nilikçi geri dönüşüm programlarıyla ülkede lider konumundaydı, ama Blake bundan çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Ve bu uyanış, sahip oldukları ilk otelden başlamalıydı.

Gerçeği söylemek gerekirse, Blake'in yırtıcı avukatlarının karşısında onun hiç şansı yoktu. Onun elinde vasiyet vardı. Blake'in elindeyse Bancroft adı, amcasıyla geçmiş ve şirketin sahip olduğu inkar edilemez mülkler vardı. Felicity'nin amcasıyla olan ilişkisi ise Blake'in araştırmak ve kendi yararına kullanmak istediği bir konuydu. "Amcam bu oteli sana bıraktı ve ben de nedenini öğrenmek için bir şans istiyorum. Restoranda konuşabilir miyiz?"

"Restoran kapalı."

Blake, Felicity'ye, pek çok kadını cezbetmek için kullandığı en etkileyici gülümsemesiyle baktı. "Buralarda yetkili sen değil misin?"

Felicity ona sert bir şekilde bakınca teklifini düşündüğünü anladı. "Haklısın, restoranın sahibi *benim*."

Blake iğnelemeyi fark etmişti. "Bu evet mi demek oluyor?"

Felicity ona doğru eğildi ve Blake bir saniyeliğine, yalnızca bir saniyeliğine onun kendisine dokunacağını sandı. Nedense bu varsayım vücudunun fitilini ateşledi. İnsanların ona dokunmasına alıştı, ama bu durum Felicity'yle olunca farklı şeyler hissettirmişti. Felicity geri çekildiğinde, Blake de hayal kırıklığıyla baş başa kaldı.

Felicity kafa salladı. "Vern benden Bancroft'u korumamı istedi, ben de tam olarak bunu yapmayı hedefliyorum." Nefesini sert bir şekilde bıraktı. "Burası bir otelden çok daha fazlası, Bay Bancroft. Burası bir babanın ailesiyle birlikte kısa bir tatil için gelip koşturmacalı hayatını geride bıraktığı, veya bir adamın yıllardır sevmekte olduğu karısıyla bir gece geçirdiği bir yer. Burası

yalnızca bir binadan ibaret değil. Burası özel bir yer—bir hediye.”

Sözlerindeki gerçeklik payı Blake’e kendini biraz hasta gibi hissettirmişti. Bancroft özeldi, ama Blake’in iyileştirmeleriyle yalnızca özel olmakla kalmayacak, insanların özel olarak gelip kalmak isteyeceği bir otel haline gelecekti. “Bana Blake diye hitap et, lütfen.” Eliyle karanlık restoranın girişini gösterdi.

Tuhaf bir sessizlik içinde Dolce Vita’ya girdiler. Yürürlerken Blake, Felicity’nin —kalçalarının zarifçe sallanışının, yaydığı taze baharat ve limon kokusunun, başıboş bir saç tutamının at kuyruğundan kaçışının—fazlasıyla farkındaydı. O saç tutamını yüzünden uzaklaştırmak için kulağının arkasına doğru atmak istiyordu. Bu hareketini hoş karşılayacağından şüpheliydi.

Boş yemek salonuna ulaştıklarında Felicity ışıkları açmak için duraksadı, Blake’in masalardan birini seçmesi için bekledi, oturdu ve “Evet, benimle ne hakkında konuşmak istemiştin?” diye sordu.

Blake’e bakarken kaşlarının arasında ufak bir kırıxıklık oluştu. Her ne kadar ona itiraf etmeyecek olsa da endişeleniyordu. Blake onun ipeksi ve berrak cildinde oluşan bu kırıxıklık izini büyülenmiş gibi inceledi. Nabzının narın şakaklarındaki hızlı hızlı attığını görebiliyordu. İçinde aniden uzanıp oraya dokunma, parmağını ipeksi teninde gezdirme dürtüsü hissetti. Aceleyle uzağa baktı. Tanrım, neyi vardı onun böyle? Kısacık bir an için, kasıklarında sadece şehvet olarak tanımlanabilecek bir kasılma hissetti. “Üç yıldır bu restoranda mısınız?”

Felicity yerinde kıpırdandı ve biraz daha dik oturdu. “Üç yıldan biraz daha uzun zamandır.”

“Amcamı ne zamandır tanıyorsun?”

Felicity onun gözlerinin içine baktı. “O otelde sürekli

olarak kalmaya başlamadan birkaç ay önce burada aşçı yardımcısı olarak çalışmaya başladım.”

Blake dik oturdu ve kollarını göğsünde birleştirdi. Felicity’nin sesi yumuşak, melodikti ve Blake dikkatini anlatıklarından çok, sesindeki ritmik uyuma verdiğini fark etti. Gözleri ne renkti? En başta kahverengi diye düşünmüştü, şimdiyse gözlerinin derinliklerinde altın parıldamalar olduğuna emindi. Amaçladığından daha sert çıktığını düşündüğü bir sesle, “Ne zaman baş aşçı oldun?” dedi.

“Bu bana bir konuşma gibi gelmiyor. Daha çok sorgulamaya benziyor. Parlak ışığın yanmasını ve iyi polisin sana yol yordam göstermesini bekleyip duruyorum.”

“Bana kötü polis mi diyorsun?”

Felicity, Blake’i hafif bir gülümsemeyle ödüllendirdi, ardından dudakları ince bir hal aldı. “Soruna cevap vermem gerekirse, başladıktan iki ay sonra, baş aşçımızın yaşlı annesi hastalandığı için İtalya’ya dönmesi gerektiğinde şef oldum.” Bir su şişesine uzandı ve her ikisine de birer bardak su doldurdu.

Blake suyunu hızlıca kafasına dikti ve Felicity de bardağından bir yudum alırken onun düzgün şekilli boynuna bakmamaya çalıştı. Boğazının altında, boynunun köprücük kemiğiyle birleştiği yerde ufak bir çili vardı. Birdenbire, dudaklarını o noktaya bastırdığı zaman alacağı tadı merak etti.

Arzuları omurgası boyunca yol alıyordu. Felicity’nin gözlerini inceledi; loş ortamda bu mesafeden bakıldığında gizemli ve puslu gözleri altın gibi parıldıyor, kim olduğuna ve amcasıyla ilişkisine dair hiçbir ipucu vermiyorlardı.

Amcasıyla bir ilişkisi vardı. Bu ilişki Blake’in sahip olduğundan bile daha fazlaydı. Blake’i postalamadan önceki son hararetli tartışmalarında, amcası ona hayattaki tek amacının Bancroft zincirinin devamlılığını sağlamak olduğunu söylemişti. Çocuk istemiyordu, sırf Blake’in

annesini ve babası öldü diye Blake'e bakmak da istemiyordu. On beş yıldan fazla zaman önceki bu tartışmanın hatırası, Blake'in hararetini aldı. Yavaşça gözlerini onunkilere çevirdi. "Amcamla aranızda ne tür bir ilişki vardı?"

"Ona son günlerinde arkadaşlık edebilmiş olduğumu umuyorum."

"Orası kesin."

Felicity kaskatı kesildi, adeta içi çelikle doluyordu. "Amcan için yemek pişirdim. Hepsi buydu. Otel konusuna gelecek olursak, burayı bana bıraktığı için ben de en az senin kadar şaşırdım. Ama bıraktı. Ve amacım da burayı yalnızca kendim için değil, Bancroft sayesinde ailelerini geçindirebileceğine inanarak burada çalışan her bir kişi için elimde tutmak. Bancroft onların geçim kaynağı. Bunu ellerinden almana izin vermeyeceğim." Sözleri apaçık bir meydan okumayla çınladı.

"Bu meselenin mahkemeye taşınmasını istemiyorsan, sana otel ve restoran için makul bir teklif yapmaya hazırım. Elin istediğin herhangi bir yerde başka bir restoran satın alabilecek kadar güçlenecek."

"Bu kabul edilebilir bir çözüm değil," dedi Felicity sert bir sesle. Koyu renk kirpikleri aşağı doğru bir kıvrım yaratarak gözlerini sakladı.

"Mesele sadece mutfak ve mutfağın konumundan ibaret olduğuna göre; giderek büyüyen itibarını düşünecek olursak müşterilerin de seni takip edecektir."

Felicity bakışlarını hızla ona çevirdi. "Aklına estiği gibi yeni ve farklı bir şey yaratamazsın. Bir restoranın en önemli ögesi konumudur." Başını iki yana salladı. "Buranın tarihi dokusu korunacak mı peki? Burada çalışan insanlar, burada yaşayan insanlar ne olacak?"

"Onların refahını bu kadar düşünmen gerçekten takdire şayan bir durum." Blake, elini masanın yüzeyinde

gezdirdi. “Ve tamamen gerçek dışı. Hepsini birden kurtaramazsın, bina da buna dahil.”

Felicity’nin gözleri kocaman açıldı. “Neden böyle söylüyorsun? Binayı yıktırmayı mı düşünüyorsun?”

Blake başını iki yana salladı. “Bu otelin Seattle için ne kadar önemli olduğunun farkındayım. Yıktırmayacağım, ama baştan aşağı restorasyon yapmayı amaçlıyorum. Dış cephe birkaç düzenleme hariç hemen hemen aynı kalacak. İç kısımların ise tamamen değiştirilmesi gerek. Varolanı elimden geldiğince tutmaya çalışacağım. Amacımız Bancroft’u LEED Sertifikalı¹ bir otele dönüştürmek ve eski binalara neler yapılabileceği konusunda örnek teşkil etmesini sağlamak.”

“Bancroft’u daha yeşil hale getirmeye bir itirazım yok, ama çalışanlarımın refahını bu çabalara heba etmeyeceğim. Bu sektörde yoksulluk sınırının üstünde bir maaş kazanmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Konuşurken yanaklarına bir pembelik yayıldı. Bu kadın kesinlikle Bancroft Oteli’ndeki çalışanlar konusunda tutkuluydu. “Çalışanlar otelin restorasyonu tamamlandığında işlerine tekrar başvurabilirler.”

“Ve bu restorasyon ne kadar sürecek?”

Blake omuz silkti ve suyundan bir yudum aldı. “Bir, belki de iki yıl.”

Felicity’nin yüzü soldu. “Hayır. Kesinlikle olmaz. İki yıl iş hayatından uzak kalmak için kesinlikle çok uzun bir süre. Oteli elimde tutup, seninle sonuna kadar mücadele edeceğim.”

Blake onun gözlerinin içine baktığında sadece sıkıntısını değil, onun ne kadar güçlü olduğunu da gördü—ki bu genelde onun dünyasındaki kadınlarda görmediği bir bileşimdi. Çoğu güzel kadın kararları, hayatlarındaki

¹ LEED, dünyada ve Türkiye’de en yaygın, en güvenilir ve en geçerli “Yeşil Bina Sertifikasyon Sistemi”dir.

erkeklerin almasına izin verirdi. Blake dudaklarını sıktı. Genellikle onun dostluk kurduğu kadınlar da böyleydi. Bu düşünceyle kaskatı kesildi. “Bunu beklemiyordum,” dedi dürüstçe.

“Bancroft’un tarihi dokusu bir şekilde korunmalı. Tarihi binaları koruyan kurumların görevi de senin gibi duyarsız adamlara karşı koruma sağlamak değil mi zaten?”

Blake kaşlarını çatı. Yüzüne karşı çok daha kötü şeyler söylenmişti, ama Felicity’nin söyledikleri hakikaten canını acıtmıştı. “Amcam Tarihi Yerler Ulusal Kayıtları’na veya yerel koruma programlarına hiç başvurmamıştı.”

Felicity onu inceleyerek sandalyesinde doğruldu. “Amcanı seviyor muydun?”

Sevmek mi? “Nasıl bir soru bu böyle?”

“Dürüst bir soru. Amcanı en son ne zaman gördün? Çünkü onu üç yıldır tanıyorum ama seni daha önce hiç görmedim.” Onu incitmek için sorulmuş bir soruydu ve incitmişti de. Amcasını en son ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu. Dört yıl önce mi? Ya da daha önce miydi? Blake’in başkan vekili olduğu gündü. Amcası o gün hayatından çıkmıştı.

Şimdi bunları düşünmek ona kendini tutarsız hissettirdi. Hayatında bir sürü insan vardı. Bir sürü. Blake ona rahatsız olmuş gibi baktı. “Şimdi kim kötü polisi oynuyor?”

Felicity omuz silkti. “Yeğenin etrafında olması Vern’in işine yarayabilirdi.”

“İşletmem gereken bir şirket vardı. Benim yönetimime bıraktığı bir şirket. Amcam otellerin başarılı olabilmesi için nelerin göze alınması gerektiğini bilirdi. Tıpkı şirketi geleceğe taşıyabilmek için bu otele ne yapılması gerektiğini de bildiği gibi.” Ve bütün bunlar aile ilişkilerini deşmeyi içermiyordu.

Dudaklarına ince bir gülümseme yerleşti. Otuz dört

yaşındaydı. Amcasının yardımı olmadan hem yurt içi hem de yurt dışında başarılı bir iş adamı olmuştu. Amcası, öksüz kalmış yeğenini yakın çevresinde tutmaya degecek geçerli bir sebep görmemişti. Karşısında duran kadının ona bunu tekrar hatırlatmasına ihtiyacı yoktu.

Sessiz kalmaya devam ettiğinde, Felicity ayağa kalktı. “Savaşmadan geri çekilmeyeceğim. Eğer yapman gerekiyorsa bu meseleyi mahkemeye taşı. Bu süreç zarfında, kalacak başka bir otel bulmanı öneririm.”

Blake ayağa kalktı, masanın karşısından ona baktı. “Burada hoş karşılanmıyor muyum?”

“Daha önce hiçbir misafiri geri çevirmedik, fakat—”

“Kumarı sever misin, Felicity?”

Gözleri kocaman açıldı. “Kesinlikle hayır.”

“Ben severim. Hayatımda pek çok şeyle kumar oynadım, ve şimdi seninle de bunu yapacağım.”

Felicity irkildi. “Sen neden bahsediyorsun?”

Blake delice ve çaresiz bir an için onunla başka şartlar altında tanışmış olmayı diledi. Keşke Vernon amcası onları bir araya getiren tek unsur olmasaydı. Belki de yaşlı adam tanışmalarını böyle tuhaf bir hale getirdiği ve onunla mesafeli olmasını sağlayarak, pişman olmadan dava açabilmesine olanak sağladığı için memnun olmalıydı. Ama daha da ileri gitmeden önce son bir fikri daha vardı. “Vernon amcam bizi tuhaf bir durumda bıraktı. Eğer planıma uyum sağlarsan bu işi mahkemeye gitmeden halletmek istiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Ne öneriyorsun?”

“Birbirimizle birer gün geçireceğiz. Burada Seattle’da başlarız. Sen bana Bancroft’u neden olduğu gibi tutmak istediğini gösterirsin. Sonra, sen benimle bir gün geçirirsin ve ben de sana oteli neden istediğimi ve ne gibi değişiklikler planladığımı anlatırım. Bu iki günün sonunda

birimizin diğeriini ikna edip etmediğini ve bu savaşı mahkemeye taşıyıp taşımayacağımızı belirleriz.”

Blake, Felicity’nin gözlerinin öfkeyle parladığını gördü. “Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Otel zaten benim.”

“Otelin mülkiyeti üzerine dava açılırsa hayatın tepeklak olur ve benimle mücadele etmek için elinde avucunda ne varsa harcamak zorunda kalırsın. Üstelik sonuçlar da senin yararına olmaz.” Omuz silkti. “Bu şekilde en azından yarı yarıya şansın olabilir.”

Felicity’nin yanakları kızardı, gözlerinde ise kararsızlık vardı.

Blake elini uzattı. “Birbirimizle birer gün geçireceğiz. İşimiz bittiği zaman ise, kimin Bancroft Oteli’ne daha iyi hizmet edeceği ve onu ileriye taşıyabileceği konusunda bir fikir birliğine varmalıyız.” Böylece iş oraya vardığı takdirde, dava açmak için de fazladan birkaç günü olacaktı.

“Ama karara varamazsak hayatlarımızın iki gününü boşa harcamış olacağız.”

“İkna kabiliyetinden şüphen mi var?”

“Hayır,” dedi Felicity, rahatsız olmuş bir ses tonuyla.

“İkimiz de daha önce hayatlarımızın iki gününü boşa harcamışızdır,” diyerek, Blake ona düşünme fırsatı vermek için duraksadı. “Anlaştık mı?”

Felicity, bir süre daha Blake’in parmaklarına baktıktan sonra elini tuttu. Titreyen parmakları Blake’e, onun az önce düşündüğü gibi paragöz biri olmadığını söylüyordu, ama çok cesur olduğu kesindi. Bugüne kadar kendisine karşı duran çok fazla erkek olmamıştı. Kadınsa daha da azdı.

Felicity elini geri çekti ve kibar bir şekilde gülümsedi. “Arzu edersen giriş yapacağını resepsiyona bildireyim.”

“Arzu ederim.”

“Pekâlâ. Yarın görüşüyoruz o zaman.”

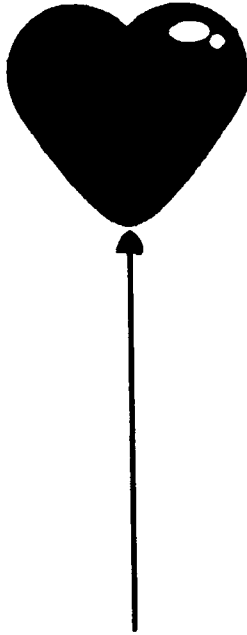
Blake kafa salladı. “Yarın görüşüyoruz. Seninle nerede ve ne zaman buluşalım?”

Gülümsemesinin yerini kendini beğenmiş bir sırıtış aldı. “Beni sabah beş buçukta lobide bekle.” Blake kaşlarını çatınca, “Güne erken başlarım. Marie’ye oteldeki kat hizmetleri departman toplantısına benim adıma katılmasını söyleyeceğim, böylelikle deniz ürünleri almak için sahil şeridine gidip, sonrasında da sebze ve meyvelere bakmak için pazara gidebiliriz,” diye ekledi.

Blake, “Orada olacağım,” dedikten sonra, Felicity döndü ve kapıdan dışarı çıktı. Onun varlığı olmadan oda aniden soğuk ve karanlık gelmeye başladı.

Blake aklındaki bu düşünceyi savuşturdu, keşke içinde daha sert bir içki olsaydı diye düşünerek su bardağına uzandı. Daha önce iş ve eğlenceyi birbirine hiç karıştırmamıştı, ama belki de artık kuralları yıkmanın vakti gelmişti. Felicity her zamanki rakiplerinden değildi. Tutkulu ve dik başlıydı ki bu ilginç bir bileşimdi. Eğer kazana-caksa, baştan çıkarma yöntemleri de dahil, sahip olduğu bütün avantajları kullanmalıydı. Blake çok ikna edici olabilirdi. Olasılıklar zihninde dönüp dururken su bardağını dudaklarına götürdü.

İKİNCİ BÖLÜM

Felicity otelinden iki blok doğudaki stüdyo dairesine giden kısa yolu, etrafına dikkat bile etmeden yürüdü. Yüce Tanrım, korkuyordu. Blake Bancroft'tan değil, fakat yapabileceklerinden korkuyordu. Vern henüz bu sabah ona hayalini ve geleceğini vermişti. Blake bunu ve fazlasını elinden alamayacaktı.

Eğer oteli onun elinden alacak olursa, Felicity işini ve gelirini kaybederdi. Blake otelin mülkiyetini alırsa, restoranı Felicity'nin işletmesine izin vermezdi. Orası olmazsa ne yapardı? Babası ne yapardı? Ellerini vücudunun iki yanında yumruk yaptı. Eskisi gibi fakirliğe asla geri dönemezdi. Kendini dairesine atıp kapıyı arkasından kapatırken, aşağıdaki caddeden bir siren sesi duyuldu. "Pill Hill"² deki dairesi bütçesine uygundu, ancak yakın çevredeki üç hastaneye gidip gelen ambulans seslerine tüm gün katlanmak zorundaydı. Genellikle sesleri duymazdan gelebilirdi, ama bugün yapamıyordu.

Blake Bancroft'la olan görüşmesinden dolayı hala heyecanlı bir halde, ufak dairesinde volta atmaya başladı. Gergin bir şekilde, birkaç parça eşyası olan dairesine baktı. Konforsuz hayatına seve seve razı gelmişti, çünkü babasına bu şekilde bakabiliyordu. Annesinin ölümüne

² *Seattle, Washington'daki First Hill Mahallesi, civardaki hastane yoğunluğundan dolayı bu takma adla da anılmaktadır.*

ve babasının temelli olarak engelli kalmasına sebep olan kaza tekrar gözünün önüne geldi. Sadece Felicity gözle görülür bir yara almadan kurtulmuştu, fakat duygusal yaraları derinlerde gömülüydü. Kazanın öncesinde, ay sonunu güçlkle getirirlerdi. Fakat sonrasında, fakirlik onu ve babasını yutarak onları, annesinin cenaze babasının hastane masrafları nedeniyle bitmek bilmeyen bir fatura girdabının içine çekti. On altı yaşındayken, babasına sürekli olarak bakım sağlayabilmek için ergenlik çağındaki normal bir kızın hayalini kurabileceği her şeyden vazgeçmek zorunda kaldı.

Penceresinin ardından bir başka siren sesi daha yükseldi. Felicity gerildi, omuzlarındaki kaslar iyice kasılınca kendini rahatlamaya zorladı. Babası eski haline dönmecekti ama ne olursa olsun ona bakmak zorundaydı.

Kaşlarını çattı. Vern'e geçmişiyile alakalı hiçbir şey anlatmamıştı, zaten o da hiç sormamıştı. Yine de bir parçası, Vern'in iyi niyetinin, ona iyi davranan bir kıza restoran hediye etmekten öteye gidip gitmediğini merak etti. Eğer avukatların iddia ettiği kadar zengin bir adamdıysa, onu araştırmış olabilirdi. Geçmişte ne kadar fakir olduğunu saklamaya çalışmıştı, ama birisi sırlarını açığa çıkarmayı amaçladığı takdirde bunu başarmak çok da zor olmasa gerekti.

Felicity kendini geçmişi düşünmemeye zorladı. Vern'i bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Tek yapabileceği şey kendisine verileni kabul etmek ve minnettar olmaktı. Ve Felicity minnettardı. Bu düşünceyle, kollarındaki karıncalanma ve baş döndürücü mutluluk geri döndü. Bir otelin sahibiydi—hem de tam donanımlı, lüks ve keyifli şekilde sessiz bir otelin sahibi.

İçinde bulunduğu durumu tamamen kavradığı an, volta atmayı bıraktı. *Bir otelin sahibiydi.* Kira vermeden oraya taşınabilir, böylece kendisini maddi açıdan hemen ra-

hatlatabilirdi. Babasının ihtiyacı olan fakat hiçbir zaman karşılayamadığı deneysel terapi artık sadece bir adım uzağındaydı.

Blake Bancroft'un gelip otelin mülkiyeti konusunda ona meydan okumasını saymazsak rüyaları gerçeğe dönüşmüş gibi görünüyordu.

Bütün neşesi kaçtı. Onu durdurmanın, oyalamanın veya bugün ayarladığı bahsi kazanmanın bir yolu olmalıydı.

Felicity düşünmesine yardımcı olacakmış gibi parmaklarını alnına bastırdı. Yasal bir savaşa girmekten vazgeçirmek için ona ne gösterebilirdi ki? Yemek pişirmek dışında özel bir yeteneği yoktu, oteli de ona özel olarak bir şeyler öğretebilecek kadar tanımıyordu. Mutfaktaki becerilerini lehine kullanabilirdi, ama elinde başka ne vardı? Ortaya attığı değişiklikleri yapamayacağını göstermenin bir yolu var mıydı?

Hangi otel sahibi, tamamen bedavadan elde ettiği otelin restore edilmesini istemezdi ki? Sorun yapılacak değişikliklerin pahalıya patlayacak olmasıydı. Blake restorasyonu yaptırıp yürüyüp gitmeyecekti. Felicity'nin ödediği bedel, hem oteli hem de çalışanlarını kaybetmek olacaktı. Felicity ellerini vücudunun iki yanına düşürdü. Onları işten çıkarma durumunda çalışanların ödemelerine devam etmek konusunda Blake'le pazarlık edebilir miydi?

Bu da otel üzerindeki hakkından vazgeçmesi anlamına geliyordu.

Volta atmayı bıraktı ve üçüncü kat penceresinden, önündeki tuğladan yapılmış iki eski binayla bölünmüş Puget Sound Boğaz manzarasına baktı.

Blake tarihi dokuyu korumakla ilgili ne söylemişti?

Felicity masasına gitti, ferforje ve taş mozaik sandalyelerden birini çekti. İlk yaptığı, internetten Blake'i araştırmak oldu. Buldukları Felicity'yi, başarılı olmak için her zamankinden daha fazla hırslandırdı. Ardından, Milli

Güven Tarihi Koruma Kurumu ve Seattle Tarihi Koruma Programı hakkında araştırma yaptı. Mülk sahibi kendisi olduğu için bu programlara başvurmak nispeten kolay gibi gözüküyordu. Araştırmalarının sonucunda, başvurudan onay çıkmasına kadar olan sürecin altı ila sekiz hafta sürdüğünü öğrendi.

Felicity alt dudağını ısırdı. Birlikte geçirmeyi kabul ettiği iki günün ardından onca zaman boyunca Blake'den kaçınabilecek miydi? Ya da bu süreci çabuklaştırmanın bir yolu var mıydı? Bunun için kime danışabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama Vern'in mülkleriyle ilgilenen avukatların bir fikri olduğuna emindi.

Başarmaya kilitlenmiş halde, başvuru formunun çıktısını aldı ve Bancroft Oteli'nde geçirdiği üç yıl içinde öğrendikleri doğrultusunda doldurdu. Otelde en uzun zamandır çalışanlar Edward ve Marie'ydi. Bancroft hakkındaki detayları onlara danışabilirdi. O zamana kadar otelin geçmişini kendisi araştıracaktı.

Otelin 1889'daki Büyük Seattle Yangını'ndan kurtulduğunu, ama 1993'teki bir başka yangında mutfak bölümü mahvolunca doğu kanadının tekrar yapıldığını öğrendi. Otelde yıllar içinde iki başkan ve mevki sahibi sayısız konuk kalmıştı. Birinci ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Kızılhaç istasyonu olarak görev görmüş, Soğuk Savaş Dönemi'nde radyoaktif sığınak olarak kullanılmış ve civardaki üniversitelerden biri için kızlar yurdu görevi görmüştü. Bancroft Oteli'nin bölge halkının yanı sıra seyahat halindeki konuklara da ev sahipliği yapmasının bir asırı aşkın bir zamana uzanan bir geçmişi vardı. İkinci Dünya Savaşı sırasında vatandaşların bir kısmı Bancroft'tan alınmış ve enterne kamplarına gönderilmişti. Felicity'nin okuduğu raporlardan birisinde, Japon ailelerin geride bıraktıkları eşyaların bodrumdaki odaların birinde hala durmakta olduğu söyleniyordu.

Felicity sandalyede arkasına yaslandı. Neden kimse ona bu odadan bahsetmemiști? Felicity bir çok ailenin Bancroft'ta daimi olarak ikamet etme kararı almalarını anlayabiliyordu. Vern gibi onlar da hem Seattle'ın dünya standartlarındaki sağlık hizmetleri de dahil olmak üzere tüm imkanlarından yararlanabiliyor, hem de onlara evlerindeymiş gibi hissettiren harika bir otele sahip oluyorlardı. Neredeyse şehirde kendi başlarına yaşamaları gibiydi, ama burada evleriyle kendileri ilgilenmek zorunda değillerdi. Yaşlı birisi için Bancroft, destekli yaşam merkezine göre daha yaşanabilir bir seçenektir. Yeteri kadar özgür olabilseydi babasının orada kalmasını çok isterdi.

Vern emeklilik yıllarını Bancroft'ta geçirmeyi tercih eden birkaç daimi konuktan biriydi. Tekrar pişmanlık duygusu içini kemirmeye başladı. Eğer kim olduğunu bilseydi yaşlı adama farklı davranır mıydı? Bunun cevabını hiç bilemeyecekti ama en azından birlikte geçirdikleri zamanlar için minnettardı. Ona vasiyetinden pay vermesinin sebebi arkadaşlıklarıydı. Vern'in değer verdiği şeyleri korumak için gücü yettiğince mücadele edecekti.

Avukatlarına her şeyi aktarmadan önce Edward bir müdür gözüyle ona Bancroft'un geçmişine dair daha fazla bilgi verebilirdi. Avukatlarından Seattle Tarihi Koruma Programı için onun adına resmi form hazırlayıp başvuruda bulunmalarını isteyecekti. Her şey mükemmel olmalıydı. Herhangi bir hata yapmayı göze alamazdı.

Şansı yaver giderse belki başvuruyu haftanın sonuna gelmeden tamamlayabilirlerdi. Eğer oteli elinde tutmak ve tüm çalışanları Blake Bancroft'tan korumak istiyorsa, zamanlamayı çok iyi ayarlamalıydı.

Bir saat sonra Felicity, bir şeylerin üstesinden gelme isteğiyle başvurusunu ve bulduğu bilgileri topladı. Otele dönmekten önce bir yerde durması gerekiyordu. Acele ederse, restoranda çalışmaya başlamadan önce babasını görebilirdi.

“Bancroft’a, ikinci evinize hoş geldiniz,” diyen valiz görevlisi, Blake’in çantalarını süitın yatak odasına yerleştirdi.

Ev.

Blake çantaları taşıdığı için görevliye bahşış verdi, ardından içine oturan acı bir hisle kapıyı kapattı. En son ne zaman bir evi olmuştu? Son on dört yıldır evine duyduğu özlemin işkence edici hale geldiği zamanlar oluyordu.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Anne babası öldükten sonra, amcası onu uzaklara postalamadan önce iki haftalığına bir evi olmuştu. Amcasıyla birbirlerine çok benziyorlardı ama bu gerçikle bir türlü barışamamışlardı. Şimdiyse iş işten geçmişti. Babası yerine Blake’in hayatta olmasının cezası olarak Blake’in her zaman istediği—amcasının da istediğini bildiği— tek şey olan Bancroft’u garip bir şekilde bir yabancıya bırakmıştı. Anne babası hayattayken kendini evinde hissettiği tek yer burasıydı.

Restorasyon bahanesinin arkasına saklanıyordu, bunun farkındaydı, ama bu sayede hem Bancroft Endüstrisi hem de kendisi için istediği şeylere kavuşacaktı. Yatılı okulda küçük bir çocukken olduğu gibi müttefikleri yoktu belki, ama artık yoluna çıkan herkesi alaşağı edebilecek pahalı ve profesyonel bir ekibi vardı.

Bir kez daha kontrolü eline aldığını hissederek, cep telefonuna uzandı. San Francisco’daki hukuk ekibinin başkanı Marcus Grady’yi aradı. Marcus’un sekreterinin telefonu bağlamasını beklerken, suitinin oturma odasında volta atmaya başladı. Aydınlık ve havadar dekorasyon içindeki gerginliği dindirmeye yetmemişti.

“Blake,” diye selam verdi Marcus. “Tanrım, Vernon öleli yalnızca üç gün oldu. Bir rahat verebilirsin. Senin

şu gizemli Felicity Wright'ınla ilgili fazla bir şey bulamadım.”

“Ne buldun?”

“Servet avcısı olduğuna dair hiçbir bilgi yok. Yirmi dokuz yaşında, bir gemicinin tek kızı. Anne babası on üç yıl önce bir araba kazası geçirmiş. Annesi ölmüş. Babası hayatta, ama mektuplarının Seattle'daki posta kutularına geldiği dışında bir şey bulamadım. Felicity politika konusunda aktif değil. Hiç tutuklanmamış. Sicili temiz.”

Blake bu bilgiler üzerine düşündü, ardından duyduklarını bir rafa kaldırdı. Aralarındaki mesele mahkemeye taşındığı takdirde işine yarayabilecek şeyler değildi. “Hepsi bu mu?”

Marcus içini çekti. “Hala araştırıyorum. Onun üniversite yıllarından bir arkadaşını arayacağım. Belki o sayede bir şeyler bulabiliriz.” Marcus bir saniyeliğine sessizleşti. “Blake, amcanın vasiyeti oldukça net. Yapabileceğimiz fazla bir şey yok. En kısa sürede kendini buna hazırlamanı istiyorum.”

“Mutlaka bir şeyler olmalı. Herkesin bir gizlisi saklısı vardır. Biraz daha derine in.”

“Göründüğü gibi—düzgün bir insan—olabilir,” diye cevapladı Marcus.

“Amcamın multimilyon dolarlık oteline konan düzgün bir insan.”

“Veya oteli ona bir nedenden dolayı vermiştir,” diye ekledi Marcus. “Bilemezsin. Belki de yapabileceğin en iyi şey oteli almasına izin vermek ve uzaklaşmaktır. Amcan böyle olmasını istedi. Kazanmış olmak için illa ki her kavgaya girmene gerek yok. Artık mazlum değilsin.”

Blake volta atmayı bıraktı ve cep telefonunu daha da sıkı kavradı. Marcus ona böyle bir şey söyleyip de başına bir iş gelmeyecek olan tek kişiydi. “Beni uzun zamandır tanıyabilirsin, ama fazla ileri gidiyorsun. Beni zorlama.”

Marcus içini çekti. “Pekâlâ. Bildirecek bir şeyler bulduğumda seni ararım.”

“Yarın.” Blake telefonu kapattı. İçinin tanıdık bir bastırılmışlık duygusuyla dolmaya başladığını hissetti. Huzursuz bir şekilde sahil şeridindeki Seattle silüetini gören büyük pencereye doğru yürüdü. Buraya baskın yapıp zaten onun olanı almak daha kolay olur diye düşünmüştü. Aynı zamanda olayları kendi çıkarına göre yönlendirirken burada olmanın da işleri basite indirgeyeceğini de düşünmüştü. Otelinin lobisinde Felicity’yle sadece birkaç dakika vakit geçirmişti, fakat şimdiden kendisini normalde düşünmeyeceği şeyleri düşünüp normalde söylemeyeceği şeyler söylerken buluyordu.

Felicity’nin, vücuduna yalnızca kısa bir an için değen vücudunun yaydığı heyecan verici dalgayı hatırlayan Blake’in elleri, yanındaki perdeyi daha da sıkı kavradı. Ona dokunduğu zaman Felicity belli belirsiz bir şekilde ürpermişti. Felicity’nin sıcaklığını, çok da saklayamadığı çekimi hatırladı. Bu kadın yalnızca dakikalar içinde Blake’in savunma mekanizmasında çatlaklara sebep olmayı başarmıştı.

Bu anıyı hatırladıkça sertleşti. Hayal kırıklığı içinde inleyerek manzaradan uzaklaştı. Halletmesi gereken bir iş vardı ve bu da, Bancroft Oteli’ni tekrar ele geçirmektir. Güzel ve alımlı Felicity Wright yoluna taş koyamayacaktı.

* * *

Felicity babasının yaşadığı destekli yaşam merkezi olan Aziz Francis’in Evi’ne girdi ve babasının üçüncü kattaki odasına gitmek üzere asansöre yöneldi. Kapısını hafifçe çalıp onun cevap vermeyeceğini anlayınca, içeri girdi.

Babası her zamanki gibi cam kenarındaki sandalyesinde oturmuş, şehrin karmaşasını izliyordu. İnsanları—bir

yerden bir yere gidişlerini-- izlemeye bayılırdı. Kaza henüz olmamışken, insanları ve araçları Puget Sound Boğazı'nın bir tarafından diğer tarafına taşıyan feribotlarda tam zamanlı olarak çalışmaya başlamadan önce, babası hızlandırılmış çekim fotoğrafçısıydı. Fotoğraf makinesini şehrin çeşitli yerlerine kurar ve sokaklardaki insanların ve arabaların gün boyu yaptıkları hareketleri fotoğraflardı. Eskiden buna "hayatın içinden bir gün," derdi.

Felicity babasının yanına bir sandalye çekerken, keşke hala dünyayı fotoğraf makinesinin gözünden görebilseydi diye düşündü. Ama pencereden sabahtan akşama kadar günün akışını izlerken de belki de benzeri bir şey yapıyordu. Ne düşündüğünü veya aklında herhangi bir şeyin kalıp kalmadığını bile bilmiyordu. Kazadan beri tek bir kelime etmemişti. Ama onun sessizliği Felicity'nin konuşmasına engel olmuyordu.

"İşte buradasın." Öne eğildi ve babasını yanağından öptü. Babası sıcak ve yumuşacıktı, kazanın ardından hastanede tedavi görmeye başladığından beri her gün olduğu gibi bugün de talk pudrası kokuyordu. "İyi görünüyorsun," derken, elini tuttu ve sıktı. Babası onun elini sıkmadı.

Her gün, babasına oldukça sıradan hayatını anlatırdı. Son üç yıldır Vern'den ve restoranda yaptığı acayipliklerden bahsediyordu. Bazı açılardan, Vern'in karanlık gözleri ona babasını hatırlatıyordu. Vern konuşabiliyor ve etrafındakilere cevap verebiliyor olsa da, Felicity bakışlardan yalnızlığı ve pişmanlığı sezebiliyordu. Vern'in pişmanlıklarının ne olduğunu hiçbir zaman çözmemişti, ama var oldukları kesindi.

Felicity bu düşünceleri aklından çıkardı ve dikkatini yanında duran adama verdi. "Harika haberlerim var, baba. Doktor Mackie'nin denemek istediği deneysel terapi vardı ya? Yakında ilk tedavine başlayacaksın. Operasyonun

iki gün içinde gerçekleşecek. Doktor sonrasındaki birkaç gün boyunca seni gözlemleyebilmek için hastanede tutmak istiyor. Ve para konusunda da endişelenme. Birikimlerim yeterli olacak. Her şey yolunda.” *En azından bir süreliğine.* Blake’le her şeyi yoluna koyana kadar bekleyemezdi. Bu operasyon için zaten fazlasıyla beklemişlerdi. Bu kumarı oynamak istiyordu.

Doktor Mackie, otelle Aziz Francis Evi arasındaki dokuz bloklu yürüyüş sırasına kendisini arayan Felicity’ye, Northstar operasyonunun kayda değer başarılarla imza attığını söylemişti.

“Bu tedavinin arkasında yatan fikir; transkranyal manyetik stimülasyon tedavisi –kendisi buna TMS demişti--uygulayarak beynin sağ kısmını kapatıp, özellikle konuşmadan sorumlu olan zayıf kısmının iyileşmesine ve konuşmayı düzeltebilecek yeni bağlantılar bulmasına izin vermek.”

Babası her zamanki gibi ifadesiz bir şekilde pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Felicity, “Önümüzdeki hafta boyunca her gün konuşma terapisi göreceksin. Ve gelişme kaydedip kaydetmediğine, ikinci bir tedavinin gerekli olup olmadığına bakacağız,” diye devam etti.

Yine, söylediklerini duyduğuna dair herhangi bir belirti göstermedi.

Herhangi bir karşılık vermemesine rağmen, Felicity gülümsemekten kendini alamadı. İyileşmesini beklemek yerine bir kez olsun harekete geçip bir adım atacak olma düşüncesi, içini yepyeni bir umutla doldurdu. Doktor Mackie onu fazla umutlanmaması konusunda olabilecek her şekilde uyarmıştı, ama Felicity kendine hâkim olmuyordu. Babası on üç yıldır tek bir kelime etmemişti. Tedavinin başarılı olduğunu görmesi için bir şey söylemesine bile ihtiyacı yoktu. Sadece babasının gözlerinin

içine baktığında, yıllar önce yaşadığı beyin travmasının getirdiği hiçlikten başka bir şey görmek istiyordu.

“Şimdi, sıra diğer haberlerde,” diyerek babasının yanına yerleşti. Ona o gün olan her şeyi—Vern’in cenazesini, vasiyetinde kendisine oteli ve restoranı bıraktığını, Blake’le buluşmalarını ve bu yeni tedavi için para biriktirebilmek amacıyla Bancroft Oteli’ne yerleşme konusunu anlattı.

Kazanın öncesinde, babasıyla hayatındaki detayları konuşabilen birisi değildi. Onu bir veliden başka türlü düşünemeyecek kadar küçüktü. Kaza rollerini değiştirmişti. Felicity başlarına gelen trajediden doğan ve maalesef ki tek taraflı olan yeni ilişkilerinin, şükredilecek bir tarafı da olduğuna her zaman inanıyordu. Fakat buruk ve can yakıcı bir suçluluk duygusu da bu huzurun peşinden geliyordu. Anne babasının korkunç şekilde bedelini ödediği kazadan kendisinin sapasağlam kurtulması ona hiç adil gelmiyordu.

O zamanlardan beri hayatın adaletsizliğiyle boğuşuyordu. Derken akli birdenbire Blake’e gitti. Ona kalması gereken bir şeye Felicity’nin sahip olması adil miydi peki? Vern’in armağanını gerçekten de hak ediyor muydu?

O an babasının konuşup, kızlarının başı sıkıştığında babaların genelde yapacağı gibi tavsiye verebilmesini istedi. Onun yerine, şefkatli bir şekilde babasının çenesini okşadı. Eskiden babasının, veda ederken yaptığı gibi, “Sonra görüşürüz, yavru timsah,” dedi. Yumuşak bir sesle, “Daha sonra görüşürüz, timsah,” diyerek kendi cevabını fısıldadı.

Belki bugün ondan tavsiye alamıyordu, ama en azından artık gelecekte alabileceğine dair bir umut vardı.

* * *

Felicity Mary Beth’in yolun karşısından ona el salladığını.

gördüğü sırada Terry Sokağı'ndan otele doğru yürüyordu. Mary Beth'in karşıdan karşıya geçmesini izledi. Genç kadın ufak tefek ve oldukça kırılğan gözüküyordu ama Felicity işin gerçeğinin bu olmadığını biliyordu. Mary Beth güçlüydü. Son birkaç yılı atlatabilmesi için güçlü olması gerekmişti. "Burada ne yapıyorsun?" Ona doğru yaklaşıırken sordu. "Amelia nerede?" Henüz iş saati değildi ve Felicity arkadaşının bebeğiyle elinden geldiğince çok vakit geçirmek istediğini biliyordu.

"Erkek kardeşimle birlikte. Amelia doğmadan önce, benimle yaşadığı için ne kadar şanslı olduğumun farkında bile değildim. Bugün bir ara vermeye ihtiyacım vardı. Yine zor bir gece geçirdik."

"Şu diş çıkarma mevzusu mu?"

"Amelia ön alt dişlerini aynı anda çıkarmaya karar verdi, ama sonunda çıktılar. Bu gece bir umut uyku yüzü görebileceğiz." Mary Beth yorgun görünüyordu, ama yine de giyinip süslenmek için bütün gün zamanı olmuş gibi duruyordu. Taytı, pembe renkli ipek tuniği ve Roma esintili metalik renkteki sandaletleri, sıcak bir Seattle günü için hem tarz hem de rahattı. Ve, altı aydan daha kısa zaman önce bebeği olmasına rağmen, her zaman formunda gözükmeyi başarıyordu—yok olup giden aile servetiyle birlikte tamamen kaybolmayan, sosyetik bir Seattle'lı olduğu günlerden ona yadigar kalan bir beceriydi bu.

Otele doğru yan yana yürümeye başladılar. "Madem evde sana yardımcı olan birisi var, neden erkenden otele geldin? Eminim ki yapman gereken milyonlarca iş vardır."

Mary Beth Felicity'ye doğru suçlu bir bakış attı. "Mutfak kıyafetlerimi giyme ihtiyacımın depresmesi dışında mı? Pekâlâ, doğruyu söylemek gerekirse, haberleri duydum, ama bir de senin ağzından dinlemek zorundayım." Yürümeyi bıraktı ve Felicity'yi de aynı şeyi yapmaya

zorladı. “Vern gerçekten de vasiyetinde oteli ve restoranı sana mı bıraktı?”

“Haberler çabuk yayılmış,” dedi Felicity kıkırdayarak. “Sana kim söyledi?”

“Hans mesaj attı.”

“Evet,” diye itiraf ederken, daha rahat konuşabilmeleri için Mary Beth’i Bancroft Oteli’nin arkasındaki dar geçide doğru çekti.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Mary Beth. “Bu muhteşem bir haber. Hayatında iyi bir şeylerin olmasının vakti gelmişti.”

Hatıralar Felicity’nin gözlerinin önünden geçti. Puget Sound’un güney ucundaki, bir zamanlar evim dediği pespaye karavan parkını gördü. Babasının, cam kenarındaki sandalyesine oturup, annesinin dönmesini bekliyormuş gibi dışarıyı izlediğini hatırladı.

Şans o zaman da yüzlerine hiç gülmezdi. Babası köhne bir bakım evine yerleştirilmişti. O zamanlar ancak bunu karşılayabiliyorlardı. Ayrıca Felicity, daha on altı yaşında olduğu ve güvenilecekleri başka hiçbir akrabaları olmadığı için, yasal olarak özgür bir birey olduğunu kanıtlayıp karavana dönene ve babasını da yanına alana kadar, geçici süreliğine koruyucu bir ailenin yanına verilmişti.

“Hala doğru olduğuna tam olarak inanamıyorum.” Felicity anılarını bir kenara bırakıp Mary Beth’i değil, yedinci katın pencere pervazına baktı, birbirlerine doğru yumuşak seslerle öten beş güvercinin, her gün olduğu gibi bugün de yan yana tünemiş olduklarını gördü. Hayatlarında hiçbir şey değişmemişti, Felicity’nin hayatı kökten sarsılmış olsa da.

“Belgelere imza attın, değil mi?” diye sordu Mary Beth.

Felicity kafa salladı, bakışlarını arkadaşına çevirdi. “Birkaç tanesine.”

Mary Beth pis pis sırttı. “O halde kesin doğru demektir.”

Felicity keyifleneceği yerde korkuyordu. “Vern’in yegeni otelin mülkiyeti konusunda bana meydan okumak için buraya geldi.”

Mary Beth’in dudaklarındaki gülümseme kayboldu. “Bunun bir önemi yok, öyle değil mi?”

“Keşke tam olarak bilebilseydim. Vern Bancroft’un bana kalmasını istemiş olabilir, ama Blake de kolay pes edecek birisine benzemiyor.” Felicity ellerini birbirine kenetlerken, hem birdenbire hayatı için vazgeçilmez hale gelen bir şeyi kaybedebileceğini, hem de bir kez daha yenilmezmiş gibi davranması gerektiğini düşünüyordu.

Kazadan sonra babasının bir daha çalışamayacağı belli olduğunda, güçlü görünmek için günler ve aylar boyunca çabalamıştı. Babasının emeklilik maaşı çekirdek ailelerini yoksulluk sınırından kurtarmak için ellerindeki tek gelirdi ve harcamalarını zar zor karşılıyordu. Felicity aylar içinde nasıl para kazanılabileceğini aylar öğrendi ve tutkudan değil de ihtiyaçtan dolayı yemek yapmayı, kendine işte o zaman öğretti.

O yıllar boyunca Felicity, kendine ve babasına özel bir dünya yarattı. Liseyi bitirmeye çalışırken perişan haldeki karavanlarını bile kaybedebilecekleri ya da faturaları ödeyemeyecekleri düşüncesi onu her gün yiyip bitiriyordu. Ama her şeyi yoluna koyarsa babasının mucizevi bir şekilde iyileşebileceği umudu, ona karanlıkta bir ışık olmuştu—böylelikle inanmak için bir sebebi oldu ve hiç kimsenin ve hiçbir şeyin kendisine zarar veremeyeceğine inanmaya devam etti.

“Blake Bancroft beni sonunda yerle bir etmeyi başaran kişi olabilir.”

“Hayır,” dedi Mary Beth anlayışlı bir şekilde. “Öyle bir şey olmayacak. Ben buna izin vermem. Benim için

ve pek çok kişi için çok fazla çalıştın. Sen iyi bir insan-sın, Felicity. Vern de bunu biliyordu. Böyle bir şey hediye ederek belli ki başkalarına yaptığın iyiliklerin sana dön-düğünü görmek istedi.”

Mary Beth, Felicity’nin iş saatleri dışında evsizleri mutfağına davet edip hem yemek pişirmeyi hem de yiyecek içecek sektöründe çalışabilmeleri için gereken bece-rileri sağlayıp onlara referans olduğu olduğu Aç Kalpler Programı’ndan bahsediyordu. Mary Beth onun progra-mından yeni mezun olanlardan biriydi ve Felicity onu Dolce Vita’da çalışmak üzere işe almıştı. Mary Beth’in profesyonel olarak eğitim almış birçok fırıncıya rakip olabilecek yeteneğı vardı.

“Genelde başıma iyi şeyler gelmez, geldiğinde de beni biraz tedirgin ederler,” diye itiraf etti Felicity.

Mary Beth’in kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. “Bana önüme sunulan şeyleri kabul edip minnettar ol-mam gerektiğı konusunda uzun uzun nutuk çeken sen değil miydin? Yoksa o konuşma seni kapsamayıp sadece öğrencilerine yönelik miydi?”

Sözleri Felicity’nin yüzünü bir anlığına güldürdü. “Minnettarım, inan bana, özellikle de arkadaşlığımız için.” Bütün arkadaşları arasında, bulutlardayken aniden yere çakılmanın ne demek olduğunu en iyi Mary Beth bi-lirdi. Mary Beth ve ailesi, 2008’deki borsa çöküşünde el-lerinde avuçlarında ne varsa kaybetmişti. Eski hayatlarını birkaç yıl daha sürdürmeye çalışmışlar, ama en sonunda hepsi bir yerlere sürüklenmişlerdi. Anne babası Mexi-co’ya taşınmıştı. Kardeşi orduya katılmıştı. Mary Beth ise, daha sonra hamile kaldığını söylediğinde onu kapı dışarı edecek olan sevgilisinin yanına taşınmıştı.

Böylece aç ve açıkta kalan Mary Beth Felicity’nin Aç Kalpler Programı’na gelmişti. O zamandan beri birbirle-rinin en iyi arkadaşlarıydılar.

Mary Beth sırtıttı. “Güzel. Şimdi çalışarak ve harika şeyler pişirerek bu minnettarlığımı göstermenin zamanı.”

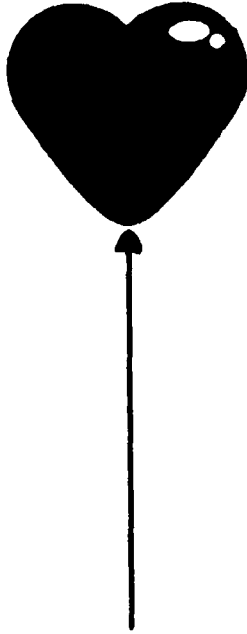
Felicity kafa salladı ve Mary Beth’le kol kola, kaldırımından otele ve Dolce Vita’nın mutfağına doğru ilerlediler.

Yemek pişirmek bu sabah hayatını istila eden adamdan ne kadar nefret ettiğini unutmasına yardımcı olabilirdi. Fakat Blake’in yakışıklı yüzünü ve kendisine gülümserken yüzünün nasıl da yumuşadığını hatırlayınca öfke ve içerleme yerine, vücudundan yanaklarına yayılan sıcaklığı hissediyordu. Mary Beth ne demişti?

Harika şeyler pişirelim.

Evet, harika şeyler yaratacaklardı. Bu aralar hayatında böyle şeyler pek olmuyordu, ama Felicity bu fikri sevmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Bu mücadeleye hazır olduğundan emin misin?” Seattle’daki merkez ofisinde, Reid Fairfax masasının üzerinden sordu.

Destiny Carrow, Seattle’ın tek gazetesi olan *Seattle Gazetesi* baş editörünün karşısındaki sandalyeye oturdu ve gülümsedi. “Tabii ki, bu yüzden buradayım. Felicity’nin restoranı hakkındaki o korkunç eleştiriyi bu yüzden yazdım.” Arkadaşına bu yüzden sırtını dönmüştü. Başarılı olmanın bir bedeli vardı ve Destiny’ye göre bu bedel arkadaşlıktı. “Şimdi ne yapmamı istiyorsun?”

Reid sandalyesinde arkasına yaslandı ve onu tartmaya başladı. Bu adam Destiny’nin beklediğinden farklıydı. Onu araştırırken internette gördüğü fotoğraflardan daha yaşlı görünüyordu. Koyu renkli kısa ve karmakarışık saçlarında gri gölgeler vardı. Uzun ve geniş göğüslü vücuduyla şimdi daha iri görünüyordu, ama gözlerindeki alaycı ifade, gördüğü fotoğrafların hepsindeki ifadeyle aynıydı. Zor, dahası zalim bir adamdı, ama ona sunduğu şeye –haber masasında üç yıldır kovaladığı işe-- ihtiyacı vardı. Bu sayede sonunda yiyecek içecek eleştirmenliğinden muhabirliğe önce yerel olarak, sonra da ülke çapında bir geçiş yapabiliirdi. Bu onun hayaliydi ve hiçbir şey, hatta arkadaşlığı bile hedefine ulaşmasını engellemeyecekti.

“Tamamdır, şimdi yeni işimize bakalım. Yeni hedefimiz Bancroft’lar.”

“Neden? Benim ne yapmamı istiyorsun?”

“Onlardan geriye kim kaldıysa mahvetmek istiyorum.”

Destiny kaşlarını çatı. “Hedef Felicity sanıyordum.”

Gülümsedi. “O yalnızca bir dikkat dağınıklığı. Yaşlı adam için de öyleydi, şimdi benim için de öyle. Sahte bir isimle Seattle’da saklandığı için yaşlı adamı bulmam biraz zaman aldı, ama eninde sonunda buldum.”

“Neden onları mahvetmek istiyorsun?”

Reid’in gülümsemesi yüzüne iyice yerleşti. “Vernon Bancroft’un babası ve benim büyükbabam ortaklardı. Bu otelleri açabilmek için gereken para Vernon’un eline bu şekilde geçti.” Sanki uzun zaman öncesini hatırlıyormuş gibi gözü daldı. “Vernon babasının yerini aldığı sırada büyükbabam şirketin mali işler müdürüydü. Büyükbabam yönettiği hesaplardan ödünç para alma hatası yapınca, Vernon onu kuruldan attı, ortaklıklarını iptal etti ve şirketten kovdu.”

“Kulağa zimmete para geçirmiş gibi geliyor,” dedi Destiny hafifçe sırtarak.

Reid ona dik dik baktı. “Parayı ödünç almıştı. Geri ödeyecekti, ama Vernon ona hiçbir zaman bu fırsatı tanımadı.”

“Bu çok uzun zaman önce olmuş.”

Reid başını yavaşça iki yana salladı. “Vernon’un yaptıkları ailemi uzun yıllar etkiledi. Büyükbabam ölesiye içti. Babam da hakkı olanı alabilmek adına Bancroft Endüstrisi’ni yıllar boyunca dava etmeye çalıştıktan sonra onun yolunu izledi.”

Destiny hemen bir not defteri ve kalem kapıp notlar almaya başlama dürtüsüne direnerek parmaklarını kuca-

ğına yerleştirdi. Reid'in gözlerindeki kızgın ifade bunun pek akıllıca olmadığını söylüyordu. O nedenle burada işi bittikten sonra anlatılanları hatırlayıp araştırmak durumundaydı. "Peki bunların Blake Bancroft'la ne ilgisi var?"

"Blake Bancroft'lardan geriye kalan tek kişi. Bancroft Endüstrisi'nin bir kısmı bana ait olduğına ve CEO da o olduğına göre, hedefimiz o demektir," dedi Reid.

"Yıllar önce olan bir şey yüzünden bir tür tazminat mı istiyorsun?" diye soran Destiny, kabul ettiğı görevden birdenbire rahatsızlık duydu. Kariyerini daha başlamadan bitirmeyi kesinlikle istemiyordu. Blake Bancroft, Reid Fairfax'in sahip olmadığı güce ve etkiye sahipti.

"Vernon'un Fairfax ismini sildiğı gibi ben de Bancroft ismini silmek istiyorum. 'Fıçıyla mürekkep alan biriyle tartışma' deyini duymuşsundur." Reid'in bakışları aniden daha net hale geldi ve Destiny'ye odaklandı.

"Blake Bancroft aptal değıl. Onu nasıl alaşağı etmemi bekliyorsun?"

"Onun gücünü veya parasını elinden alamayız, ama onu küçük düşürebiliriz. Yatırımcılara Bancroft'un da herkes kadar ihtiyacı var. Ve hiç kimse başarısız birini istemez. Bunu başar, ben de seni *Seattle Gazetesi*'nin haber masasına terfi ettireyim."

Destiny bir an gözlerini inceledi ve teklifinin samimiyetini tarttı. Tek istediğı buydu—muhabir olmak. Buna odaklanarak kafa salladı. "Pekâlâ. Blake'e yanaşacağım. Felicity'nin sırlarını ortaya çıkarmaya çalıştığımı düşünmesini sağlayacağım. Bunu yapmak yerine onun geçmişini araştırmaya başlayacağım. Herkesin sırları vardır. Onunkini bizim lehimize kullanacağım."

Bu işi kapmak için her şeyi yapmaya ant içmiş halde,

Reid'e veda etti ve kapıya yöneldi. Zaten arkadaşlığına sırt çevirmişti. Daha ne gerekebilirdi ki?

* * *

Çalışanları mutfağı kapatmaya hazırlanırken, Felicity barı kontrol etmeye gitti. Barın akşam müdavimlerine kısıtlı bir menü sunmak için on birden sonra barda yalnızca Michael ve Casper kalırlardı. Felicity yine de, eve gitmeden önce ne kadar meşgul olduklarını görmekten her zaman çok hoşlanırdı. Bu düşünceyle gülümsedi. Bu gece yalnızca ikinci kata kadar gitmesi gerekecekti. Otelde yaşamının da kendine özgü artıları vardı.

Rahat berjer koltuklar tıpkı eskiden olduğu gibi Seattlelılar ve misafirlerle doluydu. Bugün bu salonun, yüz beş yılı aşkın zaman önce açılıştan beri Vanderbilt³ ve Guggenheim⁴ ailelerini ağırladığını öğrenmişti. Barın imzası niteliğindeki içecekler, hala ünlü yazarların, müzisyenlerin ve sanatçıların beğenisine sunuluyordu. Barmen Ryan ışıltılı cilalı maun rengi bar tezgâhının üzerindeki Haute Toddy kokteylini tarçın çubuğu ve spiral şeklinde kesilmiş limon kabuğuyla süsledikten sonra, misafirlerden birine servis edilmesi için Valerie'nin tepsisine yerleştirdi.

Felicity ona yaklaşıncı gülümsedi. "Otur da biraz dinlen."

Felicity işlek bardaki yüksek taburelerden birine oturdu ve aşçı kepini çıkardı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve dağılan saçlarını her zaman yaptığı at kuyruğuna doğru düzeltti. "Bu gece yoğunluk var."

Ryan uzun flüt bir bardağı ve bir şişe şampanya almak

³ ABD'nin en zengin ve ünlü ailelerinden biri.

⁴ Dünyaca ünlü yatırımlarıyla bilinen ABD'nin en zengin ailelerinden biri. Aile üyelerinden biri olan Benjamin Guggenheim, Titanik Gemisi'nde hayatını kaybeden yolculardan birisiydi.

için arkasına uzandı. “Başa çıkamayacağımız bir şey değil.” Flüt bardağı kabarcıklı bir sıvıyla doldurdu ve Felicity’nin önüne yerleştirdi.

“Bu nedir?”

“Heyecanlı haberler için küçük bir kutlama,” dedi Ryan kocaman bir gülümsemeyle.”Bir kadına her gün bir servet miras kalmaz.”

Felicity bardağının içinde köpürmekte olan baloncukları izledi. Vern’in vasiyetnamesi okunduğundan beri kulağına fısıldayan korku ve heyecanı anlayabilecek biriyle konuşmak için yanıp tutuşuyordu. Ona birden çok defa iyi bir dinleyici olduğunu kanıtlayan bu adama içini dökmeye niyetlendi. Ama bunun yerine, korkularının yalnızca kafasının içindeki düşünceler halinde kalmalarına izin verdi. “*Henüz benim değil.*” Bardağını kadeh tokuşturur gibi havaya kaldırdı. “Şerefe.” Bir yudum aldı.

“Afiyet olsun, ayrıca yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver,” dedi ve başka bir misafire servis yapmak üzere uzaklaştı.

Bu noktada Vern’in verdiği şeyi neden sonuna kadar elinde tutmak istediğini Blake’in anlayacağına inanmaktan başka ne yapabileceğini gerçekten bilmiyordu. Brezilya cazı, onu rahatlatmaya uğraşırcasına hafif ve derin ritimlerle çalarken, bardağına bakmaya devam etti.

“Burası dolu mu?”

Blake’in sesini duyduğu an, kalbi takla attı. Onu görmek için arkasını döndü.

Blake uzun ve dik bir şekilde, birkaç adım arkasında duruyordu. Takım elbisesini değiştirmiş ve soluk mavi Levi’s kotunu ve pahalı görünümlü gri kazağını giymişti. Böyle bir şey mümkünse eğer, üzerinde üç bin dolarlık takım elbise olmamasına rağmen bu sabahkinden çok daha yakışıklı görünüyordu.

Harika. İkinci görüşmelerinin olabilecek en alımsız iş kıyafetleri içinde değil, en iyi görünümündeyken olmasını umuyordu. Aşçı önlüğü ve siyah pantolonu ona hep çok rahat gelirdi, ta ki şu ana kadar. “Burası herkese açık bir yer. İstedğin yere oturmana engel olamam,” derken, dengesini yeniden kazanmaya, gözlerindeki ve sesindeki çekime kapılmamaya çalıştı.

İç karartıcı sözlerini bir davet olarak algılayan Blake, yanına oturdu. “Kutlama mı yapıyorsun?” diye sorarken başıyla bardağını işaret etti.

Felicity omuz silkti. Nefes nefese kalmış bir halde, “Ryan’ın hediyesi,” diyerek şampanya bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı.

Blak, Ryan’a işaret etti. Barmen Blake’in çağrısına hemen karşılık verdi. “Ne alırdınız?”

Felicity’nin bardağını göstererek, “Aynısından,” dedi.

Ryan döndü ve bir başka flüt bardağını daha şampanyayla doldurdu. Onlara döndü, bardağı Blake’in önüne koydu ve şampanya şişesini de aralarına bıraktı. “Başka bir arzunuz olursa buralardayım,” dedi ve uzaklaştı.

Felicity nedenini bilmiyordu ama bu etkileşim onu üz-müştü. Blake servis beklediği an insanlar onun buyrukla-rına itaat ediyorlardı. Eh, Blake’in sıcak ve derin bakış-ları onda ne etki yaparsa yapsın, böyle bir insan olamazdı. Kokteyllerini yalnız başına veya her kimle istiyorsa onunla içebilirdi. Birlikte geçirecekleri gün başlamadan yapacak işleri vardı.

Felicity kalkmak üzere doğruldu, fakat Blake bardağını onunkiyle tokuşturdu. Gözleri muzip bir şekilde parıldıyordu ve Felicity kalkmak yerine, kendini tekrar sandalyesine yerleşmiş bir halde buldu.

Blake öne eğilerek, “Birlikte geçireceğimiz iki günün şerefine,” diyerek kadeh kaldırdı.

Gözleri buluştu. Bu buluşma dakikası, Felicity'nin kalbini garip bir biçimde hızlandırarak uzadı ve genişledi. "Evet, ve iyi *olan* kazansın." Neredeyse *erkek* gibi mücadele eden kazansın diyecekti. Lafta dahi olsa gururunu okşamak istemiyordu.

Felicity bardağını bir çın sesi eşliğinde onunkiyle tokuşturdu ve Blake onu incelemeye devam ederken koca bir yudum aldı. Blake, "Dom Pérignon ilk kez bu şampanyayı tattığı zaman, 'Çabuk gelin, yıldızları tadıyorum,' demiş. Bu şampanyayı çok yerinde bir şekilde tanımlamış, sence de öyle değil mi?" dedi.

O da kendi bardağından bir yudum aldı ve yerine bıraktı. Dudakları miskin ve karşısındakini kahredecek cinsten bir gülümseme şeklini aldı. "Oldukça zarif parmakların var."

Felicity hafiften titreyen parmaklarıyla bardağını yerine bıraktı ve kollarını barın üzerinde kavuşturdu. Zarif parmakları mı varmış? Onunla flört mü ediyordu yoksa? Sözlerinden tedirgin olmuş ve amacının ne olduğu konusunda biraz da şüpheye düşmüştü; kalbi yeniden güm güm atarken ayağa kalktı.

"Hazır buradayken mutfağı gezmek ister misin? Yarın orada oldukça fazla vakit geçireceğiz."

"Zevkle."

Derin ve boğuk sesindeki içtenlik Felicity'nin nefesini kesti.

Blake bardağını kafasına dikti, bara koydu ve cüzdanına uzandı.

Henüz çek yazamamıştı ki Felicity onun eline uzandı. "Bu seferki benden." Parmakları Blake'in tenini yaladı. Ufacık dokunuşta bile Blake'deki gerilimi fark etti ve kendi içinde de aynısını hissetti.

Blake gülümsedi, ona doğru yaklaşırken bakışları sı-
cak ve şehvetliydi. “Önden buyur.”

Felicity’nin kalp atışlarının normale dönmesi için bir
süre geçmesi gerekti. Bu adamda ona böyle dengesi-
ni kaybetmiş gibi hissettiren ne vardı? Yemek salonunu
mutfaktan ayıran dönerli kapıya kadar koridor boyunca
yan yana yürüdüler. “Mutfak şimdiki yerine 1966’da ta-
şınmış. Bütün ekipman da modernize edilmiş tabii ki. Ar-
tık burası başkalarıyla rekabet edebilecek konumda.”

Tertemiz çalışma alanına bakarken yüzü gururla ışılda-
dı. Gerekli hazırlıkların yapıldığı paslanmaz çelikten ısı-
lı ızıl tezgâhlar, beyaz karo duvarlar boyunca sıralanmıştı.
Arkadaki duvarda ise sıra sıra konveksiyonlu fırınlar du-
ruyordu. Bal dök yala şeklindeki mutfağın ortasında ise
birkaç ocak vardı.

Onlar mutfığa girer girmez, Felicity’nin çalışanları
işlerini bırakıp onlara döndüler. Yüzleri kuşkuyla karar-
dı. Felicity cana yakın bir şekilde gülümsedi ve aniden
oluşan gerginliği dağıtmaya çalıştı. Felicity oteli ve res-
toranı miras olarak aldığı haberlerinin yanı sıra, Blake
Bancroft’un kim olduğu bilgisinin de aralarında paylaşı-
ldığından emindi. “İzninle seni ekibimin bir kısmıyla ta-
nıştırayım.” Sağ tarafını işaret etti. “Bu Michael,” diyerek
tezgâhı silen iki adamdan yaşlıca olanını işaret etti. “Her
biri altı yaşının altında dört çocuğu var. Ve bu da Casper.
Annesine ve iki kız kardeşine bakıyor.”

Felicity arka duvara doğru döndü ve Mary Beth’i işa-
ret etti. Mary Beth devasa fırınların yanındaki rafa uzun
fırın tepsilerini sıralıyordu. “Bu da Mary Beth. Altı yaşın-
daki kızına ve Afganistan’da savaşıırken iki bacağından bir-
den kaybetmiş olan kardeşine bakıyor.” Felicity Blake’e
döndü. “Bu mutfakta ve restoranda çalışan on kişi daha

var—hepsi de umutları, hayalleri ve kendilerine muhtaç yakınları olan insanlar.” Son sözleri üzerine basa basa söylemişti.

Blake takdire şayan bir şekilde Felicity’nin yanından ayrıldı ve en cezbedici gülümsemelerinden birini yüzüne yerleştirip her biriyle el sıkıştı. “Görünüşe göre oldukça kendini işine adanmış bir ekibin var. Patronun kim olduğunun hiçbir önemi yok. İyi insanlar her zaman iyi işleri bulurlar.”

“Onlar Bancroft Oteli’ne ve birbirlerine kendilerini adanmış durumdalar. İşlerini severek yapıyorlar, bu nedenle de fazladan yol alıyorlar,” diye cevap verdi Felicity.

Odanın karşısındaki Mary Beth esnedi. “Afedersiniz,” diye özür diledi. “Bugün normalden daha fazla yol almış gibi hissediyorum. Bugünkü gece vardiyam beni biraz yordu da.”

“Evine git. Ben buradaki işleri bitiririm.”

Mary Beth’in yüzüne umutla dolu bir ifade yerleşti. “Biraz uyku çok iyi gelecek.”

Felicity, “Git. Hepiniz gidin,” derken, diğer iki çalışanına döndü. “Ben hallederim.”

Casper ve Michael onun bu teklifini anında kabul ettiler. Hepsinin de onları bekleyen sorumlulukları vardı, o yüzden Felicity bunu anlayabiliyordu. Mary Beth kendisine sarıldıktan ve beylerden de iyi geceler dileklerini aldıktan sonra, Blake’le baş başa kaldıklarının bir anda farkına vardı.

Blake tenini okşamakla kalmayıp sinirlerini de yatıştıran derin sesiyle, “Nasıl yardımcı olabilirim,” diye sordu.

“Ben bitirebilirim—”

Kollarını kıvırmaya başlarken, “Eskiden yerleri silmek konusunda çok becerikliydim,” diyerek Felicity’nin lafını böldü.

Sözleri Felicity’yi şaşırttı. Onu yerleri silecek bir tip olarak hayal etmemiştii.

Bakışları düşüncelerini ele vermiş olacak ki, Blake bir kıkırdamayla, “Bancroft Endüstrisi’nin CEO’su olarak doğmadım,” dedi. Omuz silktili. “Bir zamanlar Olimpik Yarımadası’nda, Hilal Gölü’nün yakınlarındaki küçük işletmelerimizden birinde yaz boyunca çalışmıştım.”

“Ailenin sahibi olduğu bir işten kovulmak zor olmalı. Pek iyi bir referans gibi görünmüyor.”

Blake’in gülümsemesi daha da genişledi. “Becerilerimi sınamaktan korkuyor musun yoksa?” Sesi derinleşti, ses tonu ise kışkırtıcı ve meydan okuyucuydu.

Hayır demesi çok zor olan bir cazibe sergiliyordu ve Felicity sonunda pes etti. Her daim kullanıma hazır olan paspas ve kovaya doğru gitti ve ona doğru yuvarladı. “Pekâlâ, bunu görmem lazım.”

Blake paspası ustaca kaldırdı, çevirerek sıktı ve işe koyuldu. “Pişman olmayacaksınız.”

O çalışırken Felicity de tezgâhları silmeye geçti. Enerjisini başka bir yere yönlendirmeliydi yoksa Blake paspası karo zemin üzerinde bir orada bir burada gezdirirken, kollarıyla göğsündeki şekilli kaslara dalıp gidecekti. “Buralarda mı büyüdün?” diye sorarak mutfğa çöken sessizliği böldü. Ya da ailesi onu Olimpik Milli Parkı’ndaki yazın en gözde tatil noktalarından birine çalışması için mi göndermişlerdi?

“Seattle’da doğdum. Annem ve babam bir tekne kazasında hayatlarını kaybedene kadar onlarla burada yaşıyorduk. O olaydan sonra Vernon amca beni yanına aldı.”

Sesindeki gerginliği duyan Felicity, sırtı boyunca ürperdi. İkisinin de kaderi aynıydı. Her ikisi de öksüz kalmışlardı, ya da en azından Felicity’ye göre öyleydi. Gözleri buluştu. Felicity onun gözlerinde sadece sert ve zeki

bir adam değil, kibar ve nazik bir adam da görüyordu. O an gerçek Blake Bancroft'un, Bancroft Oteli'ni onun ellerinden almaya çalışan duygusuz milyarder değil, bu adam olduğundan emin oldu.

Ama gerçekte kim olduğunun ne önemi vardı ki? Cana yakın ve içten de olsa, soğuk ve hesapçı da olsa, Felicity'nin sahip olduğu şeyi istiyordu ve büyük olasılıkla da alabilmek için gücü neye yetiyorsa yapmaya hazırdı. "Seni Vern mi yetiştirdi?"

Blake mutfağın ortasına geldi, paspası tekrar kovaya daldırıp çevirerek sıktı ve karo zemin boyunca sistemli ve istikrarlı bir şekilde gezdirmeye devam etti. "Annem ve babam öldüğünde on sekiz yaşındaydım, Vernon amcamla sadece iki hafta yaşadım ve okuldaki son senemde beni yatılı okula, ardından da üniversiteye yolladı."

Felicity düşünceli bir şekilde ona baktı. Yine, aralarındaki bir benzerlik daha gözlerinden kaçmamıştı. İkisi de genç yaşta hayatlarındaki yetişkinler tarafından geride bırakılmış ve kendi ayaklarının üzerinde durmaya mecbur kalmışlardı. Yine de, çok farklı geçmişlerden geliyorlardı. Blake bir malikânede büyümüş, muhtemelen en iyi okullarda okumuş, en iyi çevrelerde sosyalleşmiş ve Felicity'nin gün içinde Google'da yaptığı araştırmalara göre anne babası öldükten sonra bile Harvard'da, ardından da Stanford'da eğitim almıştı.

Öte yandan Felicity, varoş bir karavan parkında yaşamıştı. Aldığı eğitim, burs programları sayesinde açıcılık okullarında okumaktan ibaretti. Felicity kaskatı kesildi. Vern'in ona bıraktığı şeyi neden Blake'ten daha fazla hak ettiğini mi gerekçelendirmeye çalışıyordu? Bu düşünce onun midesini bulandırmıştı. Normalde bencil bir insan değildi, şimdi öyle bir insana dönüşme düşüncesi de hoşuna gitmemişti. Sessizce inleyerek arkasını döndü ve

mutfakta her şeyin yerli yerinde olduğundan ve bu gecelik bütün teçhizatların kapandığından emin olmakla kendini meşgul etti.

Aklı Vern'in vasiyetinin yanında onun için bıraktığı el yazısı nota gitti. *"Bancroft'a iyi bak, Felicity. Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun."*

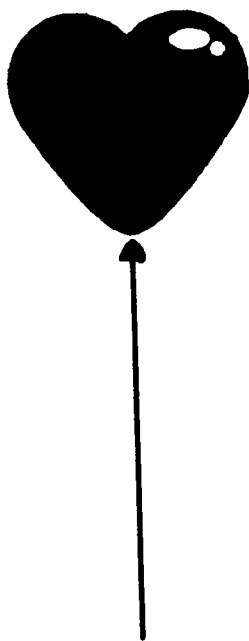
Sersemlemiş halde başını sağa sola salladı. Vern ancak bu kadar yanılabilirdi çünkü otel, Blake ve ona beslediği karmakarışık duygular konusunda ne yapacağını hiç bilmiyordu. Bir an ondan şüphe ediyor, bir diğerinde ise etkileniyordu.

Felicity o an keşke bu kadar yorgun olmasaydım diye düşündü. Bütün bunlar hakkında daha sakın bir kafayla düşünmeliydi. Sırf Blake'in geçmişi onun düşündüğü kadar mükemmel değilmiş diye otel ve restoran için olan hevesinden vazgeçmek istemiyordu. Blake hala bir yabancıydı; gerekçeleri bulanıktı ve Felicity'nin geleceği de önemliydi.

Bakışlarını mutfağın karşı tarafını paspaslayan Blake'e çevirdi. Çalışmasını izlerken, birdenbire hayatına giren ve ona kendisiyle ilgili yıllardır düşünme fırsatı bulamadığı şeyleri sorgulatan bu adamı daha da merak etti.

Belki de Blake'in birbirlerinin dünyalarında birer gün geçirme fikri, Vern'in onları içinde bıraktığı durumu çözmeleri için tam olarak yapmaları gereken şeydi. Bu yabancının sırlarını açığa çıkarmanın ve gerçekten kim olduğuna daha yakından bakmanın vakti gelmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Felicity, karanlıkla çevrelenmiş bir halde avluda bekliyordu. Işıklandırılmış sütunlu giriş, Felicity'nin cam kapıların arkasını görebilmesine olanak sağlıyordu, böylelikle Blake geldiğinde görebilecekti. O zamana kadar sakinleşebilmek için, yanaklarına değen serin rüzgâra ihtiyacı vardı.

Bakışlarını, tuğlaların desenler oluşturduğu, terakota-nın ise zengin ve detaylı bir görünüm verdiği otel girişine çevirdi. İtalyan tarzı bir mimarisi olan otelin güzelliğine rağmen, kaybetmenin acısı bir anda içine işledi. Vern'i özlemişti. Keşke ölmeden önce kim olduğunu öğrenmiş olsaydı. Dünya yaşlı bir adamdan çok daha fazlasını kaybetmişti. Otelcilik sektöründe bir efsane göçüp gitmişti. Arkasında bıraktığı mirasın devamlılığı Blake'e bağlıydı. Bir kez daha kazanmaması gereken bir savaşa girip girmediğini merak etti.

"Günaydın." Kapının ağzından bir ses duyuldu.

Döndüğünde kot pantolon ve tişört giymiş, koluna da deri bir ceket atmış olan Blake'i gördü. Ona doğru yürürken ceketini giydi. Felicity gözlerini ondan alamıyordu. Tişörtle de gömlekle olduğu kadar rahat görünüyordu. Boğazı düğümlemiş gibi hissettirdiği için güçlkle yutkundu.

Felicity'nin sessizliğini memnuniyetsizlik olarak algılayan Blake, "Sanırım geç kaldığım için özür dilemeliyim," dedi.

Felicity'nin, ezeli düşmanının bu yeni ve daha insani yönüne neredeyse gülesi gelmişti. "Sanırım dilemelisin."

Blake, "Seni beklettiğim için özür dilerim," dedi içten bir sesle. "Gidelim mi?"

Felicity onun yerinde duramayan bir insan olduğunu görebiliyordu. Tipik bir CEO muydu yoksa o da Felicity'nin dün gece –hayatta aynı acı ve başarıları tecrübe ettiklerine dair--yaşadığı aydınlanmayı mı yaşıyordu? "O zaman işimize bakalım." Felicity caddeye giden dört basamağı çıkmak için arkasını döndü.

Blake da ona katıldı fakat caddeye geldiğinde durdu. "Araba nerede?"

"Yürüyeceğiz." Terry Caddesi boyunca yürümeye devam etti.

"On blok mu?" Ona yetişmek için acele etti.

Felicity omuz silkti. "Bütün yol yokuş aşağı."

"Geri dönene kadar bekle."

Felicity hareketli temposuna devam ederken ona masum bir gülümseme fırlattı. Bugün dikkatini hedefine, yani akıl sağlığı için biraz fazla ilgi çekici olan bu adamdan başka bir yere verebilmek adına fiziksel efor sarf etmeye ihtiyacı vardı. "Otelde kalmayı tercih ediyorsan..."

"Devam edelim." Blake adımlarını onunkilere uydurdu. "Sen yapabiliyorsan ben de yapabilirim." Yaya geçidine geldiklerinde karşıdan karşıya geçerken ona eşlik etmek için elini Felicity'nin beline yerleştirdi. Dokunuşu sıcak ve uygunsuz bir şekilde tanıdıktı.

Karşıdan karşıya geçtiklerinde Blake'in yüzünde eğleniyormuş gibi belli belirsiz bir ışıltı gördüğünü sandı ve keşke dokunmasına fırsat vermeden hızlıca ilerlemiş

olsaydım diye düşündü—her ne kadar bir parçası onun bu hareketinin koruma içgüdüsünden ileri geldiğini söylese de.

Felicity yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. En azından oluşan bu rengin suçunu sabah serinliğine veya hızlı yürümelerine atabilirdi.

“Bu hoş,” diyen Blake, aralarındaki sessizliği bozdu. “Genellikle günlerimi arabaya binip bir toplantıdan diğere giderek geçiririm. Dışarıda keyifli vakit geçirebildiğim çok nadirdir.”

Şehir yeni yeni uyanmaya başlıyordu. Caddelerde büyük oranda trafik yoktu ve balıkçıların üzerinde sabah kahvaltısı arayışına çıkan martıların sesi, beton kaldırımındaki adımlarını bastırıyordu. Yine de, şehirde olmak dışarı sayılmazdı, en azından birçok Seattle’lı için. “Neden Seattle’dan San Francisco’ya taşındın?”

“Yüksek lisans eğitimimi Stanford’da aldım. Vernon amcamdan şirketi devralınca da, genel merkezi oraya taşımaya karar verdim. Sosyal anlamda sorumluluk sahibi yeşil bir şirket kurmak için, ülkedeki en sıkı çevre yönetmeliklerine sahip olan Kaliforniya’dan daha iyi bir yer olabilir mi? En azından tepelere alışkınım,” dedi gülümseyerek.

Felicity, “Arabanın içindeyken,” diye cevap verirken, sesindeki yargılayıcı tona engel olamadı. “Yeşil yaşam konusunda uzman olduğunu söylememiş miydin?”

“Yeşil bina konusunda. Ayrıca sana ayak uydurup uyduramayacağım konusunda endişeleniyorsan, endişelenme. Formum oldukça iyidir.”

Felicity bunu görebiliyordu. Ceketini üstüne geçirmeden önce kollarının görünen kısımları güçlü ve erkeksiydi. Ama onu endişelendiren fiziksel görünüşünden fazlasıydı. Sorun Blake’in enerjisiydi. Her yanından zindelik

akıyordu. Tanıştıkları an ona meydan okumuştı—hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Yolları ayrılana kadar da bunu yapmaya devam edeceğinden emindi.

Felicity dikkatini eflatun, pembe ve kırmızı gökyüzüne çevirdi. Sabahın erken saatlerinde bulutlar incekti. Çok yakında iyice gözden kaybolup geride şehrin silüetini çevreleyen sarp dağların ve baş döndürücü maviliğin meydana getirdiği bir fon bırakacaklardı. Yokuş aşağı indikçe tuzlu su kokusu daha da güçleniyordu. Sahil şeridi ne bir başkasıyla yürümeyeli uzun zaman olmuştu. Felicity Blake'in varlığının garip bir şekilde samimi geldiğini istemeye istemeye itiraf etmek zorundaydı.

On dakikalık bir sessizliğin ardından, “Pek konuşmuyorsun,” diye gözlemde bulundu Blake.

“Canlı bir sohbetin birlikte geçireceğimiz günün parçası olduğunu bilmiyordum.” Gözlerini kısa bir süreliğine kapayarak ona karşı hissettiği çekimi durdurmaya çalıştı. Düşmanı olması gereken bir adama karşı bir şeyler hissetmesine imkân yoktu, her ne kadar o adam mutfakını paspaslayan en yakışıklı adam olsa da. Felicity gözlerini açtı ve esas amacı bu olmasa da dönüp ona baktı.

Blake suratını ekşitti. “İletişim kurulması o kadar zor biri miyim?”

“Pekâlâ,” diyerek sonunda teslim oldu Felicity. Blake'in zengin ve etkileyici sesini duyma ihtiyacına yenik düşerken, konuşacak güvenli bir konu bulmaya çalıştı. “Dün gece iyi uyuyabildin mi?” Aman Tanrım, annesi gibi konuşuyordu. “Farklı bir yatakta uyumak zor olmalı.” Bu daha iyiydi. Şimdi en azından endişeli bir otel sahibi gibiydi.

“Yatak çok rahattı. Ben sürekli farklı yataklarda uyurum.”

Felicity sorgulayan gözlerle ona baktı.

“Düşündüğün gibi değil. Çok seyahat ederim.”

Düşündüğü bir şey varsa, o da evim diyebileceğin bir yerin olmamasının ne kadar üzücü olduğuydu. Kendine ait bir malı mülkü yoktu, ama hayatında onu seven insanlar vardı. Onlarla birlikte olduğunda, ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olduğunu biliyordu. Blake’i seven birileri var mıydı? Vern’le olan ya da olmayan ilişkileri, hayat-taki başarılarını nasıl elde ettiğinin bir göstergesi miydi? “Evini özlüyor olmalısın,” dedi uzaklara bakarak.

“Yılın büyük bir bölümünde San Francisco’da yaşıyorum, ama sürekli otel odalarında.” Omuz silktilti. “Bu da otelcilik sektöründe olmanın bedellerinden biri.”

Felicity kaşlarını çatı. “Bu benim hoşuma gitmezdi. Kendi evime dönmekten hoşlanıyorum.”

Blake, “Ne kadar zamandır Seattle’da yaşıyorsun?” diye sordu.

“Doğduğumdan beri.”

“Hiç seyahat etmek ve yeni şeyler denemek istedin mi?” Az önceki canlılık yüzüne geri döndü.

Felicity doğrudan onun büyüleyici mavi gözlerine baktı. “Şu anda bu mümkün değil. İşim burada. Bildiğim ve sevdiğim her şey burada.” Blake ondan neden seyahat etmenin imkânsız olduğunu daha fazla açmasını isteye-medeyi uzaklara baktı ve adımlarını hızlandırdı. Blake’in hala ona baktığını hissedebiliyordu, ama konuyu uzatmadı. İkisi de bir kez daha sessizliğe gömüldüler.

Felicity sahil şeridine ulaşana ve suyun, gökyüzünün ve dağların nefes kesen manzarasına ulaşana kadar bir daha konuşmadı. “Bu taraftan.” Önlerinde, birkaç balıkçı teknesinin bağlı olduğu iskeleyi işaret etti. Ahşap iskeleden gelen kreozot ve tuzlu su kokusunun birleşimi, insana burası Seattle dedirtiyordu. Felicity iskelenin uç kısmına,

sabah yakaladıkları balıkları buz yataklarında sergileyen bir grup adamın olduğu yere doğru yöneldi.

Blake, “Balıklarını doğrudan balıkçılardan mı alıyorsun?” diye sorarken, derme çatma balık pazarında gezinen balıkçılarla diğerk şeflerin yarattığı kalabalığın içinden ilerleyen Felicity’ye ayak uydurmaya çalıştı.”Etkilendim.”

“Yerel ekonomiyi desteklemeye önem veriyorum.” Jimmy Coon’un tezgâhına geldi. “Günaydın Jimmy. Bugün benim için neler yakaladın?”

“Senin için en iyilerini yakaladım.” Felicity’ye dişlerini göstere göstere gülümsedi. Kral somonu ve morina balığını eline aldı. “Her zamanki gibi mi olsun?”

Felicity somonlardan birini eline aldı, gözlerine baktı, sıkı etini nazıkçe sıktı ve balığı burnuna götürdü. “Her zamanki gibi mükemmel.” Kafa salladı.

Jimmy, “Teslimatını yaptıracağım,” deyince, Felicity onun tezgâhını geçip iskelenin sonuna doğru ilerleyerek, oradaki en genç balıkçılardan biri olan Cal Jeffries’in yanına geldi.

“Balıkları otele kadar taşımıyor musun?” diye sordu Blake şaşkın bir gülümsemeyle.

“Her şeyi doğrudan mutfağıma kadar getiriyorlar. On kilo balıkla dolaşmamızın bir anlamı yok, çünkü buradan sonra pazara gideceğiz.” Felicity Cal’ın, gittikçe yükselen güneşin altında kabukları parıldayan istiridyeye, midye ve deniz tarağı tenekelerine göz gezdirmeye başladı.

“Günaydın, Felicity,” dedi Cal. “Bugün oldukça verimliydi. Tadına bakmak ister misin?” Yarım kabuklar içindeki istiridyelerden birini ona uzattı. “Taptazeler.”

Felicity tam yanında durmakta olan Blake’e döndü. “Tadım konusunda yardımcım olmak ister misin?”

Blake kabuğı eline almadan önce bir an tereddüt etti,

ufak istiridyeyi dudaklarına götürdü ve gözlerini Felicity'ninkilerden bir an bile ayırmadan ağzına attı.

Felicity'nin kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Mavi gözlerinden başka bir yere bakabilme şansı yoktu. Kanı damarlarından daha hızlı akarken teni de gittikçe ısınyordu.

Parfümündeki odunsu tınıyı ve daha derinlerden gelen misk kokusunu alabiliyordu.

Blake yavaşça çiğneyip yutarken, şakaklarındaki nabızı belirginleşti. "Kahvaltıda daha önce istiridye hiç yememiştim, ama bu mükemmeldi." Israrlı bakışları Felicity'yi daha da kendine çekiyordu. İkisinin orada durmuş, hiçbir şey söylemeden çok şey anlatmalarında yalın ve ilkel olan bir şeyler vardı.

Blake derin derin içini çekti, nefesi bıraktığında yaydığı sıcaklığı Felicity boğazında hissedebiliyordu. Kalp atışları hızlandı ve kendisini başka yöne bakmaya yolladı.

Blake onun rakibiydi. Bunu aklından çıkarmaması gerekiyordu. Sonunda geri bir adım attı ve anın büyüsunü bozdu. "Her birinden iki buçuk kilo alayım, Cal."

"Tabii, Felicity," diye cevapladı Cal. "Yarın görüşürüz."

Felicity kafa salladı ve döndü, yeniden düzgün şekilde nefes alabildiğine memnundu. "Pike Place Pazarı için hazır mısın?"

"Önden buyur," diye cevapladı Blake.

Felicity sahil şeridi boyunca ilerledi. Gelgit vurdu-
ca gıcırdayan kazıkların sesini dinleyerek iskelede yürü-
meye bayılırdı. Tuzlu hava yanaklarını okşuyor, bir yana
ayırıldığı kahrküllerini ve yüzünü çevreleyen kısa saçları
uçuşturuyordu. Koyu yeşil su da Felicity'ye bakıp nazik-
çe dalgalanıyor, kaya midyeleriyle kaplı kazıklara çarpıp
köpürüyordu. Samimi hissettiren bir sessizlik içinde Pike

Caddesi'ne kadar yürüdüler. Felicity kısa bir an için ilk olarak küçük bir kızken geldiği bankın yanında duraksadı ve Puget Sound Boğazı'nın ısıltılı zümrüt yeşili suyuna umutlarını ve hayallerini gönderdi.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Blake onun yanından.

Felicity başını iki yana salladı, yıllar öncesinde kalan anılarını dağıttı. “Düşünmek için buraya gelmeyi seviyorum.”

Blake şefkatli ve beklenmedik bir dokunuşla, “Şu an ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Felicity içini çekti. “Bu iş nasıl yürüyecek, Blake? Bu iki günün sonunda oteli ve restoranı kimin alması gerektiğine nasıl karar vereceğiz? Birimizin fedakârlık yapması gerekecek. Öyle bir para senin rahatlıkla kazanabileceğin bir miktar olabilir, ama benim hayatım boyunca kazanabileceğimden bile fazla.”

“Eğer konu sadece paraysa, kararımızı şu an verebiliriz. Bancroft üzerindeki haklarını bana devretmen için sana bir milyon dolar öderim.”

Felicity'nin histerik bir şekilde gülesi geldi. O parayla yeni bir restoran alabilirdi. Ama peki ya ailesinin geri kalanı—kendilerini ona adanmış olan çalışanları ne olacaktı? “Konu sadece para değil. İnsanlar. Bir sürü insan. Bancroft'ta ve Dolce Vita'da çalışan insanlar, her ikisinin de sağladığı imkânlardan yararlanan insanlar, tedarikçilerimiz olarak çalışan insanlar, hatta az önce tanıştığımız balıkçılar. Sen oteli yenilerken hepsi bu durumdan etkilenecek. Tanrım, Blake, insanlar tıpkı amcan gibi orada yaşıyor. Nereye giderler?”

“Başka oteller de var.”

Üstlerinden geçen bir martının sesi gök gürültüsü gibi geldi. “Hiç birisi Bancroft gibi değil.”

Blake'in gözleri kısıldı. "Otelden yeri doldurulamamış gibi bahsediyorsun."

Tok bir sesle, "Benim için ve daha birçok kişi için öyle," diye cevap verirken, anlamamakta ısrar eden Blake yüzünden acı çekiyordu.

"Yani bu, teklifime hayır dediğin anlamına mı geliyor?"

Felicity verilebilecek basit bir cevap arayarak suya baktı, ama bulamayarak ona geri döndü. "Yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu bulmak için biraz düşünmeye ihtiyacım var."

"Her zaman doğru olanı mı yaparsın?"

Felicity çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Çalışanlarımı korumak için ne gerekiyorsa yaparım. Onlar benim ailem. Hayatları benim için kendi hayatım kadar önemli."

"Pekâlâ, o halde devam edelim. Bu senin günün. Geçimini otelden sağlayan insanları neden bu kadar önemsemediğini göster bana."

Felicity kafa salladı, yanında duran adam dışında düşünecek şeyleri olduğu için minnettardı. "Bunu yapabilirim. Benimle gel." Blake caddenin karşısına ve tepeye doğru genişleyen merdivene kadar Felicity'yi izledi. En alt basamakta Felicity duraksayarak kendini on katlı apartman yüksekliğindeki tepeye tırmanmaya hazırladı.

Blake de yanında durarak yukarı baktı. "Gözümü korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Tepeye ulaştığımızda haber veririm."

Yan yana, erkenden gelen ziyaretçiler ve bölge sakinleri tarafından çoktan kullanılmakta olan geniş beton merdivenden çıktılar. Yukarıdaki pazar yerine ulaştıklarında, Felicity Blake'in ilgili oluşundan yararlandı. "Pike Place

pazarı 1907'den beri açık. Bancroft da aynı yıl kapılarını açmış. Pazar alanı tarihi bir bölge olarak bilinir. Bancroft da aynı korumaya sahip olsaydı harika olurdu.”

Blake'in yüzünde mizahtan eser kalmadı. “Tarihi dokuyu korumaya karşı değilim, Felicity.”

Tam karşılık vermeye hazırlanıyordu ki ceketinin cebindeki telefonu çalmaya başladı. Ekranda babasının kaldığı destekli yaşam merkezinin numarasını görünce, “Buna bakmak zorundayım,” dedi. Basamakları tırmanmaya devam ederlerken, “Alo,” diye cevap verdi.

“Felicity, ben Marguerite.” Arayan genellikle babasıyla ilgilenen hemşireydi, ama sesi bir tuhaf geliyordu.

“Ne oldu? Sorun nedir?”

“Baban dün gece yemeğini yememişti, bu sabah da kahvaltısını etmiyor. Buradaki mutfaktan çıkan şeyleri yemediğinde haber vermemizi istemiştin. Baban çok zayıf ve bu da bizim için endişe verici bir durum. Sen ne getirirsen getir yiyeceğini de hepimiz biliyoruz.”

Felicity basamakları çıkmayı bıraktı. Blake'e baktı, ardından sessizce içini çekti. Babası her şeyden önce gelmek zorundaydı. “Hemen geliyorum. Elimden geldiğince çabuk geleceğim.” Felicity telefonu kapattı ve Blake'e döndü. “Özür dilerim. Gitmek zorundayım.”

“Çalışanlarından biriyle mi ilgili?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Felicity başını iki yana salladı. “Babam. Bana ihtiyacı var.”

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Hayır.” Ellerini havada salladı. Babasının iki öğün atlaması acil durum sayılmasa da, bu genellikle başka bir sorunu olduğuna işaret ederdi. “Bilmiyorum.” Felicity hangi taraftan giderse caddeye daha hızlı çıkıp taksi tu-

tabileceğini düşünerek merdivende bir aşağı bir yukarı bakındı. “Acil bir durum yok, ama oraya ne kadar çabuk ulaşırsam günümüze o kadar çabuk geri dönebiliriz.”

Blake onu merdivende yukarı doğru çekerken güçlü parmaklarını onunkilere kenetledi. “Böylesi daha hızlı olur.” Cep telefonunu çıkarırken başka hiçbir şey söylemedi. Felicity’nin kalp atışları kulaklarında pat pat ediyordu. Telefon görüşmesinin yalnızca Blake’e ait olan kısa ve öz kısmını duydu. Blake çabucak kapattı ve cesaret verircesine ona baktı.

Çar çabuk merdivenin başına ulaştılar, Blake onu, Felicity’nin buraya ilk kez gelmediğini anlamasını sağlayacak bir ustalıkla kalabalığın içinden geçirdi. Onlar tam pazarın, bronz rengi meşhur domuz Rachel’in yakınlarındaki girişine ulaştıkları anda, büyük siyah bir araba yolda durdu. “Buradan,” diyen Blake, araba kapısına uzandı ve Felicity’nin girebilmesi için açtı.

Felicity arka koltuğa geçti. Blake de yanına yerleşti. “Nereye?”

Her ne kadar hemen babasına ulaşabilmeyi istese de, hayatının o kısmını yanındaki adama açmak konusunda tereddütlüydü. O hala bir yabancıydı. “Beni Bancroft Otel’ne götür,” dedi. “Babama oradan gidebilirim.”

Blake şoförünü bilgilendirdi, ardından arkasına yaslandı.

Nefesi normale dönünce, “Bunu nasıl yaptın?” diye sordu sordu Felicity.

“Şoförüm daima göreve hazırdır.”

“Bu civarda olası mı gelmiş peki?”

Blake dümdüz önüne baktı, ifadesi ciddileşti. “Peter her zaman nerede olduğumu bilir.”

Felicity bu ulaşım imkânı için minnettar hissederek

konforlu deri koltuğa gömüldü, fakat onun gün gibi ortada olan zenginliğinden ötürü biraz tedirgindi. “Benim bir arabam bile yok, seninse şoförün var,” dedi nefes nefese.

Hızlı bir şekilde otelin bulunduğu tepeye doğru yol alırlarken, Felicity koltuğunda dimdik oturdu. Otelden babasının damak zevkine hitap edecek bir şeyler kapıp, Aziz Francis’in Evi’ne doğru yola çıkacaktı.

Şoför aracı Bancroft Otel’inin garaj yoluna çekince, Felicity şoförün ona eşlik etmesine kalmadan kapıyı açtı. “Peter’a “Teşekkür ederim,” dedikten sonra Blake’e dönüp, “Yardıma minnettarım,” dedi.

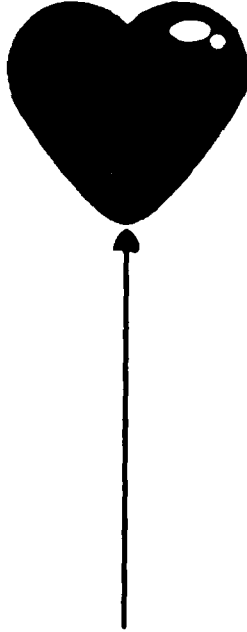
Eli kapı kolunda, onunla gelmeye hazır biçimde beklerken, “Seninle gelmemi ister misin?” diye sordu Blake.

“Buradan sonrasını ben halledebilirim. İşim bittiğinde seni arasam nasıl olur?” diye sordu.

Blake cüzdanına uzandı ve kartvizitini çıkardı. Felicity’ye uzattı. “En alttaki cep numaram, ama herhangi birini ararsan, bana ulaşmanı sağlayacaklardır.”

Felicity kartı alıp kapıyı kapattı ve kartı cebine tıktırarak içeri koşturdu. Babasına nasıl yemek yedirebileceğini adı gibi biliyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Felicity arabadan çıkıp otelin lobisine yönelmeden önce Blake bir süre ona baktı. Oldukça üzgün gözüküyordu. Arkasından gitme dürtüsüne direnmeye çalışırken yanındaki deri koltuğu sıkmaya devam etti. Endişeli bir ifadeyle arabanın yanında dururken, platin sarısı saçları yumuşak ağustos esintisinde hafifçe dalgalanıyordu.

“Değişime ayak uydurabilme yeteneğinin hakkını vermelisiniz,” dedi Peter ön koltuktan. “Son birkaç gündür başından çok şey geçti.”

Amcası öldüğünden beri Felicity’nin yaşamış olabileceği duygusal iniş çıkışları düşünürse Blake hak vermek zorundaydı. Ve Felicity onu şaşkına çeviren bir kararlılık sergilemeye devam ediyordu. Mahkemeye başvurulursa kazanacağı paradan çok daha fazlasına oteli satın almayı teklif etmesine rağmen direniyordu. Ve bu gerçek Blake’i rahatsız etse de, cesaretine hayran olmadan edemiyordu.

Yüce Tanrım, eğer bu zihniyette devam ederse, *kendiyle* uğraşmak zorunda kaldığı için Felicity’ye üzülecekti neredeyse.

“Peter, beni Mount Pleasant Mezarlığı’na götür. Amcamın mezarını görmeliyim.” Orası sabahın bu erken saatinde açık olan birkaç yerden birisiydi ve Blake de dün buraya uçtuğundan beri gitmeye niyetleniyordu.

“Sorularınızın cevaplarını oraya bıraktığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu Peter.

Araba hareket ettiği sırada Blake arkasına yaslandı. “Hayır. Muhtemelen yaptığı şeyi neden yaptığını hiçbir zaman bilemeyeceğim.”

Dikiz aynasında Peter’ın gözleri göründü. “Oteliden Felicity’ye bıraktığını mı? Yoksa yıllar önce sizi neden uzaklara gönderdiğini mi?”

“İkisini de.”

“O halde bir yerlerde bu cevapları bulmanızı ve iç rahatlığına kavuşmanızı dileyelim,” diyen Peter, şehrin kuzeyindeki Kraliçe Anne bölgesine yöneldi.

“Kendimi yıllar önce en kötüsüne hazırlamıştım. O yaşlı adam beni artık şaşırtamaz.”

“Otelide Felicity’ye bıraktığında şaşırttı ama.”

Blake sıkışmış nefesini bıraktı. “Orası kesin.”

“Mezarlıktan sonra Yeşilgöl çevresinde koşmaya ne dersiniz? Her zamanki saatinde?” diye sordu Peter.

“Harika bir fikir,” dedi Blake.

Peter alışkanlıklarını bilirdi, onu çok iyi tanırdı ve son on yıldır şoförü, kahyası ve sırdaşı olmuştu. İnsanlara karşı gardını indirmesi Blake için çok nadir sayılabilecek bir durumdu, ama ne var ki Peter onun için bir çalışandan ziyade kardeş gibiydi. Blake bu düşünceyle sarsıldı. Felicity de çalışanlarına karşı böyle mi hissediyordu? Onun küçük şefi, çalışanlarına ailem demişti.

Blake’in küçük şefi.

Söz konusu Felicity olunca sahiplenme duygusu düşüncelerini nasıl da kolay bir şekilde ele geçirmişti. En fazla bir saattir beraberlerdi ama şimdiden kalbini kazanmaya başlamıştı bile. “Tanrım,” diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından. “Şu koşuyu bir buçuk saat yapalım. Aklımı toplamak için daha uzun koşmam şart.”

Peter'ın kurnaz bakışlarını Blake'e dikti. "Seni etkiledi, değil mi?"

Blake uzun ve rahatsız şekilde içini çekti. "Hem de pek çok açıdan."

* * *

Felicity asansörden indi ve babasının odasına yöneldi. Elindeki pakete baktı. Hala sıcak ve yapışkan kıvamda olan peynirli makarnayla dolu seramik bir kap getirmişti. Babasının en sevdiği yemektir bu, bir lokma yemesi bile gözlerine ufak bir hayat pırıltısı getirmeye yeterdi. Belki şimdi de işe yarardı. Felicity kapıyı açtı.

Onu sessizlik karşıladı. Derin bir nefes alarak kapıyı arkasından kapadı ve pencere kenarındaki sandalyesinde sessizce oturan adama doğru yürüdü. Pencereden içeri sızan güneş ışığı odayı aydınlatmıştı. Sıcak bir ağustos günüydü, ama babasının odası her zamanki gibi yirmi bir dereceydi. Yanına geldiğinde uzanıp, başıboş şekilde yüzüne düşen bir saç tutamını arkaya itti. "Merhaba, baba."

Babasının yanındaki boş sandalyeye oturdu ve yüzünü inceledi. Hiçbir şey göremedi. Karşılık yoktu. Farkındalık yoktu. Hiçbir şey yoktu. Felicity de her zaman yaptığı gibi yaparak şimdiye kadar gününün nasıl geçtiğine dair tek taraflı bir sohbet başlattı. Konuşmaya devam ederken getirdiği yiyecekleri açtı, bu sabah mutfaktan gelen elenmemiş tepsideki çatalı alarak babasına uzattı. Babası çatalı aldı ve yedi.

Nefesini tutarak kendisine gülümsemesini bekledi, ama bunun yalnızca bir hayal olduğunu biliyordu. Babası peynirli makarnayı iştahlı bir şekilde yiyerek bitirdi. Felicity onu izlerken gözlerine dolan yaşlar yanakları-

na döküldü. Yarına randevu aldığı tedavinin, izlenecek doğru yol olup olmadığıyla ilgili bir onaya ihtiyacı vardıysa da, cevabını şimdi almıştı. “Hala oradasın, değil mi baba?”

Babası yemeğini bitirince, Felicity nazikçe koluna girerek başını onunkine yasladı. Sabun kokusunu içine çekerek ona ne kadar süre boyunca sarıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu, en sonunda kapının tıklanmasıyla irkildi. “İçeri gelin—”

Kapı açıldı ve Marguerita odaya girdi. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Sadece başarılı olup olmadığınızı bakmaya gelmiştim.”

Felicity kolunu babasından çekti ve ayağa kalktı. “Her zamanki gibi evet. Benim peynirli makarnamı yiyor.”

“Çok sevindim.” Yaşlıca hemşire gülümsedi. “Bazen siz gelip yine onunla oturun diye özellikle direndiğini düşünüyorum.”

Bu demek oluyordu ki babası onun yanında olduğunun farkındaydı. Kendisinin varlığını gerçekten fark ettiği umuduna tutunarak, babasına hoşça kal öpücüğü verdi, ardından onu Marguerita’nın ellerine bıraktı.

Bancroft’a döndüğü zaman, Blake’in sabahın erken saatlerinde ona verdiği kartviziti aldı. Bembeyaz kart üzerindeki kalın harflere ve sayılara baktı. Cebinden telefonunu çıkardı ve numarayı tuşladı.

Üç kez çaldıktan sonra telefonun öbür ucundan tanıdık olmayan bir ses cevap verdi. “Size nasıl yardımcı olabiliyim Bayan Felicity?”

Felicity irkildi. “Kiminle görüşüyorum?”

“Ben Peter, Bay Bancroft’un şoförü.”

“Evet, elbette. Merhaba, Peter,” dedi Felicity. “Bay Bancroft müsait mi?”

“Kendisi Şu anda meşgul.”

Bir anda hevesi kaçtı. “Oh, pekâlâ, aradığımı Őöyler-
sin.”

“Acil miydi?” diye sordu Peter.

“Hayır. Kendisine müsait olduğu zaman onunla ko-
nuŐmam gerektiğini Őöylerdin. Otelin altı yüz yirmi dokuz
numaralı odasında olacağım.”

“Ben kendisine iletirim.”

“Tamam, Peter, teşekkürler.” Telefonu kapattı. Oda-
dan çıkmadan önce ayağa kalktı ve telefonunu aŐı pan-
tolonunun cebine geri koydu. Őöyle bir baktığı saati ona
restoranda öğle yemeğini hazırlamaya başlamadan önce
birkaç saatinin olduğunu Őöylüyordu. O zamağa kadar,
bir haftadır ertelediği Şeyi yapacak, Vern’in eşyalarını
kutulayıp Blake’e verecekti.

* * *

Felicity bir elinde elektronik anahtar, öbüründe ise koca-
man boş bir kutuyla Vern’in oda kapısının önünde duru-
yordu. Doldurulmak üzere kapının yanında bekleyen dört
büyük kutu daha vardı. Odanın kapısı sıradan bir kapı
gibi duruyordu, ama ardında Vern’in anıları, hayatına dair
Felicity’nin bilmediği ve muhtemelen bilmek istemediği
Şeyler vardı. Fakat otelin sahibi olarak eşyalarını ailesine
iletmek onun sorumluluğuydu.

Düz beyaz kapıya bakarken kederlendi. Kıpırdaya-
madı. Vern’in geçen hafta yemek salonunda oturmuş,
kafeinsiz, iki tatlandırıcılı ve bir kremalı yemek-sonrası
kahvesi eşliğinde onunla sohbet ederkenki hali aklına ge-
lirken orada öylece durdu. Diyabet hastası olmasına rağ-
men tatlıları sevdiğini, mantardan nefret ettiğini, sabah

kahvesine istemeden de olsa lif tozu eklediğini biliyordu. Beslenme alışkanlıkları ve ihtiyaçları hakkında çok şey biliyordu ama kendisi hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu.

Kapının ardında, muhtemelen neden gerçek kimliğini sır olarak sakladığına, ya da neden kalbinin zayıfladığını paylaşmadığına dair cevaplar vardı. Yardım çağırabilseydi, belki de...

Derin bir nefes alıp verdi. Son bir haftadır belkilerle kendini yiyip bitiriyordu. Bu acıyı geride bırakmanın zamanı gelmişti. Bunu ertelemenin, bunu yapması gerekmiyormuş gibi davranmanın hiçbir yararı olmadığını bildiği için çenesini havaya kaldırdı ve kapıyı açtı. Pencereden şeritler halinde içeri sızan güneş ışığı, koridoru da aydınlattı ve Felicity içerideki ışığı takip etti.

Kat hizmetleri odayı temizleme işini halletmişti, fakat Vern'in kişisel eşyalarını gözden geçirmek onun işiydi. Oturma odasında dolandı, etraftaki kâğıt yığınlarını toplayarak dikkatlice kutuya yerleştirdi. Oturma odasındaki çekmecelerden birinde bir adam, bir kadın ve Blake'i feci şekilde andıran küçük bir çocuğun üç fotoğrafını buldu. Bunlar çocukluğuna mı aitti? Bunları daha sonra sınıflandırılacaklar kutusuna dikkatlice yerleştirdikten sonra Vern'in eşyalarını toplamaya devam etti.

Masada kendisiyle Vern'in, seksen üçüncü doğum günü için ona Dolce Vita'da düzenlediği partide bir ay önce çekilen fotoğrafını görünce duraksadı. Felicity'nin isteği üzerine bütün restoran ve otel çalışanları gelmişti.

Mukavva kutu parmaklarından kaydı ve gümbürtüyle yere düştü. Çerçeveyi eline alıp geride cam kırıklarıyla kaplı bir zemin bırakırken gözleri yaşlarla doldu. İkisinin de gülümsedikleri o an gözlerinde endişeden eser yoktu.

“Oh, Vern...”

“Onu gerçekten önemsiyordun, değil mi?” Arkasında Blake’in sesini duydu.

Elinde resimle ona bakmak için döndü ve kafa salladı. “Özür dilerim. Bunu yapmak için seni bekleyecektim... ama zaten fazlasıyla ertelemiştim. Banâ yardım etmek ister misin?”

Blake gözlerinde anlayışlı bir ifadeyle, “Ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu. “Belki amcam ve... arkadaşın hakkında ikimiz de bazı cevaplar buluruz.”

* * *

Yorgun ve ağırlık çökmüş gibi hissetmesine rağmen, bu sözcükleri rahatça ve suçlamadan söylemişti. Amcasıyla Felicity konusu onun için çok yeniydi. Belki bu sabahki koşusu onu normale göre daha fazla rahatlatmıştı, ya da belki de amcasının hayatında Felicity’nin kendisinden çok daha fazla yeri olduğu gerçeğini kabul etmeye başlamıştı. Felicity’nin göğsüne bastırıldığı fotoğraf bunun kanıtıydı. Onunla birlikteyken amcası çıkarıcı veya kızgın görünmüyordu. Odada etrafına bakınırken bu düşünce onu hem neşelendirdi hem de keyfini kaçırdı.

Felicity ona doğru ilerledi ve yanında durdu. “Yatak odası üzerinde birlikte mi çalışmak istersin, yoksa yalnız başına mı yapmak istersin?” diye sordu koluna nazikçe dokunarak.

Blake kolunun üzerinde duran zarif parmaklarına bakınca içindeki soğuk dağıldı. “Yardımanın işime yarayabilir.”

Yan yana Vern’in kıyafetlerini inceleyip kutulayarak sessizce çalıştılar. Amcasının arkasında bıraktığı eşya-

ların çoğu bağışlanacak türdendi, yalnızca Felicity'nin topladığı kâğıtlar, Vern'in saati ve ikisinin fotoğrafı gibi kişisel eşyalar kenara ayrıldı.

"Vern'in bir ailesi olduğuna ilişkin çok fazla şey yok," diye yorum yaptı Felicity.

Blake hayal kırıklığıyla sarsıldı, sebebi yalnızca Felicity'nin yaptığı yorum değil, amcasının bütün hayatı boyunca onu neden böylesine küçümsemiş olabileceğine dair bir şeyler bulamamalarıydı.

Blake şifonyerin çekmecesinden kazakların geri kalanını çıkarırken, "Zengin olduğuna ilişkin de pek bir şey yok, başucundaki birkaç bilanço hariç," diye ekledi. Kazakları yanındaki kutuya taşıyordu ki deri kaplı küçük bir defter yere düştü.

Defteri sakın parmaklarla yerden aldı ancak kalp atışı hiç de sakın değildi. Defterin kapağını açtığı anda iki genç adamın olduğu siyah beyaz bir fotoğraf buldu.

"Bu fotoğrafı hatırlıyor musun?" diye sordu Felicity.

"Sağdaki adamın kim olduğunu bilmiyorum, ama soldaki büyük olasılıkla büyük babam." Fotoğrafı kenara bıraktı ve defterin sayfalarına baktı. İlk sayfa boştu. İkinci sayfayı çevirdi ve kaşlarını çatı.

"Ne diyor?" diye sordu Felicity.

"Bana yazılmış yarım bir not. *Blake, ben*—diye başlıyor ama devamı yok." Konuşurken hissettiği acıyı içinde saklayamıyordu. "Neden ben ve amcam arasındaki her şey yarım kaldı? Bana bir açıklama mı yapacaktı? Ya da bir uyarıda mı bulunacaktı?" Fotoğrafı tekrar defterin arasına yerleştirdi ve hızla kapattı.

Blake parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Yıllarca, onda bu kadar korkunç olan ne vardı da insanlar onu bir kenara itip duruyorlar diye merak edip durmuştu.

Öğretmenleri itmişti. Anne babası itmişti. Amcası itmişti. “Belki de Vern yıllar içinde yaptığı şeyleri tekrar düşünmeye başlıyordu. Her akşam yemeğine, hayattaki bazı pişmanlıklarından bahsederek başlardı.”

“Hiç benden bahsetmiş miydi?”

Felicity tereddüt etti, ama sonunda, “Hayır,” diye cevap verdi.

Blake parmaklarının arasındaki defteri sıktı. “Neden başka bir şey umdum bilmiyorum.”

“Üzgünüm.”

Blake Felicity’nin anlayışla bakan gözlerine kaşlarını çattı. Keder duygusu göğsünü sıkıştırıyordu. Bu duyguları kafasından atarak defteri saat ve fotoğrafın yanına yerleştirdi. “Amcamın onayına ihtiyaç duymayı uzun zaman önce bıraktım.”

Blake şifonyeri boşaltmaya geri döndü. Son kutuyu da kapattı ve kapının dışına yerleştirdi. Amcasının geride bıraktığı birkaç kişisel eşyaya bakarken, kendi hayatının da ne kadar değersiz olduğunun farkına vardı. Mide bulandırıcı derecede zengin olabilirdi, ama başka neyi vardı ki? Ailesi yoktu, hayatında özel birisi yoktu. Oldukça fazla çalışanı vardı, ama ölse aralarından onu özel olarak özleyecek kimse yoktu. Ondan geriye kalanlar da amcasının olduğu gibi kaldığı otellerden birinde olurdu.

Düşüncelerinin onu götürdüğü yerden hoşlanmayan Blake, ciddileşti. “Burada işimiz bittiğine göre, yapmam gereken bir şey var.”

Felicity saati aldı. “Bunu yanında götürmek ister misin, yoksa bir yere yollayayım mı?”

“Hepsini bağışla,” diyen Blake’in ses tonu kibardı.

Felicity saate bakıp kaşlarını çattı. “Antikadan pek anlamam, ama bunun değerli olduğuna eminim.”

Blake dönüp kapıya yöneldi. “Aslına bakarsan, oldukça değersiz bir şey. İsteddiğini yapabilirsin.”

Blake amcasının hayatından geriye kalanları ve talimatlarını arkasında bırakmaya hazırlanarak, ardına bakmadan asansöre yöneldi.

* * *

Odasına dönerken, içinde hiçbir zaman sahip olamayacağını bildiği şeyleri özlemesine sebep olan acıya karşı koymak adına, cep telefonunu aldı ve Marcus’u aradı. Sahip olamayacağı şeyler onun canını sadece daha fazla acıttırdı. Ve -hem ailesi hem de amcası tarafından—bir ömre fazlasıyla yetecek kadar incinmişti.

Odasına giden kapıyı açıp içeri adım atarak Marcus’un açmasını bekledi. Dengesini tekrar sağlayabilmek için işine ihtiyacı vardı.

Marcus, “Blake,” diyerek telefona cevap verdi, öyle görünüyordu ki numarayı tanımıştı. “Sende tatile gidip rahatlamak denen bir şey yok mudur?”

“Bu bir tatil değil, bunu sen de biliyorsun,” diye cevap verdi Blake.”Beni Miras Oteli’yle ilgili gelişmelerden haberdar edeceğine söz vermiştin.” 1900’lerde kurulmuş koy civarlarındaki ufak bir otelle görüşme halindeydi. Otelin konumu idealdi. Oteli tamir edip Bancroft Endüstrisi standartlarına getirmek, yıkıp yerine yepyeni bir şey inşa etmek kadar maliyetli olacaktı.

“Jamison yıkımda değil, restorasyonda anlaşmak istiyor,” dedi Marcus.

“Satın alma bedeli haricinde hiçbir şey vermeyi kabul etmiyorum.”

Blake, telefonun öbür ucunu göremese de, Marcus’un

kaşlarını çattığını biliyordu.”Bu seferlik biraz esneyemez misin?”

“Yetmiş milyon dolar verince, oraya ne istersem onu yapabilmeliyim.”

“Tarihi dokunun korunmasını istiyor.”

Blake homurdandı. Neden eski binaların sahipleri kendilerini kurtarmak için her şeyi yapmak zorundalardı? Felicity bir istisna değildi. Binanın sahibi yıkılmasını isterse, tarihi bir koruma o binayı yıkımdan kurtaramazdı. “Pekâlâ. Teklifi yetmiş iki milyona çıkar. O binayı istiyorum, Marcus.”

“Olmuş bil. Cevabını sana bildiririm.”

Blake amcasının odasından çıktığında hissettiğinden bile daha karmaşık duygular içinde telefonu kapattı. Hayatının özellikle bu alanını delicesine kontrol alma isteğiyle çenesini sıktı. Başkalarını, isteklerine uygun davranmaya mecbur edemese de, en azından hayır demelerini zorlaştırabilirdi.

* * *

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Felicity kendine Blake’in yanına gelmesini beklemediğini söylüyordu. Herkes eve gittikten sonra bu saatte mutfığa gelmesinin tek sebebi uyuyamamasıydı. Uyuyamayınca, her zaman yaptığı şeyi yaptı ve yemek pişirmek üzere soluğu Dolce Vita’da aldı.

Bir oklava yardımıyla, mermer kesme tahtası üzerindeki *sfogliatella*⁵ hamurunu ince bir tabaka halinde açtı. Hamur rulo haline getirilecek, kısa ve kalın parçalar halinde kesilecek, ardından bu parçalara yassı ve katmanlı bir şekil verilecekti. Son olarak da her bir kesenin içi kremalı *ricotta*⁶ peyniriyle doldurulacaktı.

⁵ Bir çeşit İtalyan çöreği.

⁶ Bir çeşit İtalyan peyniri.

Oklavayı kenara bırakarak hamuru rulo yapmaya geçmişti ki koridordan bir ses geldiğini duydu. Donakalmış bir halde nefesini tutarak adımların iyice yaklaşmasını ve son olarak mutfak kapısının savrularak açılmasını bekledi. Kapıda, günün erken saatlerinde giydiği aynı pantolon ve tişörtle Blake belirince, içini bir heyecan kapladı.

Blake “Selam,” dedi. Orada duruyor, ne geri gidiyor ne de öne geliyordu, ama Felicity gerginliğini hissedebiliyordu. “Uyku tutmadı mı?”

“Bugünün yorgunluğundandır.” Kapı dikmesine dayandı. Tişörtü göğsünü sarıyor, pantolonu ise erkeksi bacaklarını ve kalçalarını bariz bir şekilde gözler önüne seriyordu.

Felicity gördüklerini beğeniyle karşılasa da bakışlarını hızla Blake’in yüzüne çevirdi. “Aç mısın?”

Blake onu kapı ağzından izledi. “Bugün seni öylece bıraktığım için özür dilerim.”

Felicity bakışlarını ellerindeki hamura çevirdi ve hassas davranılması gereken hamura gereğinden fazla bastırdı. “Bana açıklama yapmak zorunda değilsin.” Boğazındaki sıkışmışlık hissini rahatlatmak için yutkundu. “Biraz *sfogliatelle* ister misin?”

Bu davetine karşılık Blake öne geldi ve ondan yalnızca birkaç adım ötede durdu. Felicity’ye kur yapan odunsu kokulu parfümü sinirlerini harekete geçirdi. Blake uykusuz olduğunu iddia etmesine rağmen, gün içinde olduğundan çok daha dinç gözüküyordu. “Nedir o?” diye sordu.

Felicity dudaklarını nemlendirdi. “Hafif tatlı bir aroması olan yapraksı yapıda bir İtalyan hamur işi.” Hazırladığı ve rafta soğuyan hamur işlerinden birini almak için Blake’in yanından geçti. Bir ısırık alması için ikramını onun dudaklarına götürdü, ardından ne yaptığıнын birden-

bire farkına vardı. Blake bu hareketinden farklı anlamlar çıkarmayacak olan çalışanlarından birisi değildi.

Blake'in dudakları aralandı. Felicity'nin göğsü sıkıştı. Derin bir nefes alarak hamuru dudaklarından içeri doğru ittirdi.

Blake bir ısırık aldı. Gözlerini kapadı, çiğnedi ve hafifçe inledi. "Bu inanılmaz. Yediğim en iyi hamur işi bile olabilir." Felicity'nin yıllar içinde mutfaktaki becerilerini geliştirecek bolca vakti olmuştu, gün boyunca derslerine girerken akşamları da geç saatlere kadar sayısız restoranda çalışmıştı.

Blake gözlerini açtı ve *sfogliatelle* 'yi elinden aldı. Ona bir ısırık uzatmak yerine, hala ılık olan portakal aromalı ricotta dolgusundan bir tadımlık aldı. "Sıra sende. Pişirdiklerinin biraz da sen tadını çıkar."

Felicity önce tereddüt etti, ardından dudaklarını aralayıp parmağının etrafında kapadı. Blake'in yaydığı koku ve tatlı kremanın tadı duygularını harekete geçirdi. Kendini bu derin mavi gözlerden başka bir tarafa bakamayacak halde buldu. Kalp atışlarının hızlandığını, damarlarında hızla akan kanın tenini ısıttığını hissedebiliyordu.

Blake hamurdan kalanı ağzına atıp çiğnerken Felicity'ye, vahşice etrafa saçılan duygularını kontrol altına alması için gereken zamanı tanıdığının muhtemelen farkında değildi.

Blake "Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu.

"Burada ve Kaliforniya'daki aşçılık okullarında 7 senem geçti. Diplomamı Culinary Institute of America'nın Greystone kampüsünden aldım. Ardından, İtalya'da çalışıp okumamı sağlayan ulusal bir burs kazandım. Pek çok restoranda çalıştım, ama Napoli bir başkaydı. Yemekler, insanlar, kırsal yöreler—hepsi bana hitap ediyordu."

“Madem o kadar mutluydun, neden buraya geri döndün?” diye sordu Blake içten bir sesle.

Felicity omuz silkti. “Sorumluluklarım vardı.” De-taylandırmak istemediği için gözlerini kaçırdı, ayrıca gözlerinde şefkat mi yoksa şüphe mi göreceğinden emin değildi. “En iyi tarifleri buraya getirdim. İtalya’da öğrendiklerimi burada Dolce Vita’da tekrar yaratmaya çalışıyorum.”

“Vernon amcamın her gece burada yemek yemesine şaşırmamak lazım.”

Felicity gerildi, amcasıyla ilişkisine dair ondan gelecek bir dizi hakarete hazırlandı.

Fakat Blake, parmağını Felicity’nin çenesinin altına yerleştirdi ve başını gözleri onunkilerle buluşana dek yukarı kaldırdı. “Bu bir iltifattı.” Bir şeyler yön değiştirdi, birdenbire gülüşü etkileyici, dokunuşu yakıcı hale geldi.

Felicity kesik kesik içini çekti. “Ne yapıyoruz biz, Blake? Senden ne beklemem gerektiğini hiç bilmiyorum. Bir bakıyorum iyi anlaşıyoruz, bir bakıyorum düşmanız.”

Başparmağını Felicity’nin boynundan aşağı kaydırıran Blake’in yüzünde afallamış bir ifade oluştu. “Çok şaşırtıcısın. Diğer rakiplerim gibi olsaydın, her şey çok daha kolay olabilirdi.”

“Onlar gibi değil miyim?”

Bakışları onunkilere kilitlendi. “Hayır, değilsin.”

Felicity’nin dizleri güçsüzleşti, yanaklarının da hızla ısındığını hissedebiliyordu. Gerileyip dokunuşundan kaçmalıydı, ama yapamadı.

Blake başını kavradı, öne eğildi ve dudaklarını, Felicity’nin hiç beklemediği şekilde yavaş ve nazik bir öpücük eşliğinde onunkilerle buluşturdu. Oysa kendini Blake’in profesyonel becerilerine daha uygun olan saldırgan

bir tutuma hazırlamıştı. Ama nezaketi onu şaşırttı; teredütlerini dağıtan bir nezaketti bu. Blake onun düşmanı olabilirdi, ama istediği ve hak ettiği bir şey vardı: Kollarında geçireceği yasak bir an.

Ve Blake de ona tam olarak istediği şeyi verdi. Elleri omurgası boyunca gezindi ve beline yerleşti. Belinden kavrayarak onu kendine doğru daha da çekti. Dili dudak kıvrımlarında gezinip onları aralamaya çalıştı, ama Felicity'nin dudakları aralandığında dili içeri girmedi. Öylesine kibardı ki, Felicity'nin arzularını seksi bir öpüşmeden çok daha fazla ateşlemişti.

Blake inleyerek geri çekilirken zaman dondu sanki. Felicity'yi bırakmadı. Kendisine temas etmesinden hoşlanıyor gibiydi ve onu kollarıyla sarmaya devam etti.

Bu tam bir delilikti. Ama yine de Felicity kollarından sıyrılamıyordu. Garip bir güç onu orada tutuyordu. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Olmaması gerekiyordu, ama oldu." Sesi müstehcen geliyordu ki bu da bir başka sürprizdi.

Felicity gözünü ona dikti. "Benden ne istiyorsun, Blake? Kafam karıştı. Otel mi istiyorsun yoksa başka bir şeyi mi?" Kelimeleri bir araya getiremedi... Kendisini mi istediğini sormadı. Öpücüğü istediğini söylüyordu. Ama neden?

"Otel istiyorum. Buna emin olabilirsiniz." Felicity'nin başının üstünü öptü, sözlerine rağmen hareketi hem etkileyici hem de tatlıydı. "Ama birbirimize karşı dürüst olalım, ikimiz de daha fazlasını istiyoruz."

Felicity olduğu yerde kaldı. "Ne?"

"Otel için savaşıyor olabiliriz, ama başka alanlarda uyumlu olduğumuz kesin."

Felicity kaşlarını çatı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

“Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi.”

Sinsi bir sıcaklık Felicity’nin tenine ağır ağır yayıldı. Bu zayıflığa düşmemek için var gücüyle direndi. Daha önce bu yoldan James’le geçmişti. Tekrar böyle bir zayıflık gösteremezdi. “Benimle fiziksel anlamda bir ilişkiye mi girmek istiyorsun?”

“Evet, Felicity. Seks.”

İçinden bir ses “evet” demek istese de, başka bir ses konuştu. “Bu tehlikeli ve aptalca olurdu.”

“Tehlikeli ya da değil, seni istiyorum. İkimiz de yetişkiniz. İş ve eğlenceyi birbirinden ayırabiliriz.”

Belki Blake ayırabilirdi. Felicity kendini onun kollarından ayrılarak bir adım geri gitmeye zorladı. “Aramızdaki Bancroft meselesi hallolana kadar olmaz.”

Blake ona uzandı fakat Felicity bir adım daha geri gitti.

“Teklifimi kabul edersen mesele şu an hallolabilir.”

Felicity hem sözlerinin etkisinden çıkmak için, hem de kendi aptallığı yüzünden başını iki yana salladı. “Beni baştan çıkararak oteli elimden almaya mı çalışıyorsun? Olay bu mu yani?”

“Hayır.” Blake onun gözlerinin içine baktı. Şehvetle yer değiştirmeden önce, gözlerinde bir anlığına başka bir şeyler daha parıldar gibi oldu. “Neden bilmiyorum ama seni aklımdan çıkaramıyorum. Bence sen de benim gibi hissediyorsun.”

Felicity ikna edici olmaya çalışarak başını iki yana salladı. İlişkiler dünyasında deneyimi vardı, ama deneyimlerinin Blake’in ondan talep ettiği şeye karşı onu hazırlamadığından emindi.

“Buraya gel, Felicity. Neden ikimiz de istediklerimize sahip olmayalım?”

Şüpheli ve mantıklı olmasına rağmen, bu düşünce ona

elektrik şoku gibi geldi. Kendisini durdurmasaydı az kal-
sın ona doğru istemsizce yaklaşıyor olacaktı. Hayır, vaz-
geçemezdi.

“Düşün bu konuyu. Bağlanmak yok. Söz vermek yok.
Sadece tutku.”

Felicity derin bir nefes alarak yavaş yavaş verdi. “İlk
izlenimim doğruymuş.”

Kaşlarını çattı. “Ne hakkında?”

“Tehlikelisin.”

“Bu iyi bir şey olabilir,” derken Blake’in gözleri pa-
rıldıyordu.

İşle eğlenceyi birbirinden ayırabileceğinden emin gibi
gözüküyordu. Felicity aynı şeyi yapabileceğinden emin
değildi. Bir şeye bağlandı mı, bunu tüm kalbi ve ruhuyla
yapardı. “Hayır.” Araya mesafe girmesinin akli başında
düşünebilmesine yardımcı olacağını umarak ondan uzak-
laştı. “Anlaşmamız neyse ona dönmemiz gerekiyor.”

Blake’in kaşı ağır ağır kalktı. “Neymiş peki?”

“Sen benim hayatımda bir gün geçireceksin, ben de se-
ninkinde. Otel de aramızdaki tek mesele olacak.”

Blake de Felicity gibi gözünü kırpmadan ona bakıyor-
du. “Bu gün bölündüğü için benden bir gün daha mı isti-
yorsun?”

“Böylesi daha adil gibi gözüküyor.”

Blake tereddüt etti, ona adeta yüzünü ezberlemeye ça-
lışmış gibi bakıyordu. “Ben derim ki orijinal anlaş-
mamızda bir değişiklik yapalım.”

“Nasıl?”

Dudaklarının kenarları yarım bir gülümsemeyle kıvrıl-
dı. “Eğer yarını birlikte geçirirsek, otelin sana ait olduğu-
na beni ikna etmek için iki günün olmuş olur. Ben de aynı
zamanı istiyorum.”

“Bir buçuk gün,” diye karşı çıktı Felicity.

Blake öne eğildi, yüzü Felicity'ninkinin hemen yanındaydı. Yakınlığı Felicity'nin kalbinin daha da hızlı atmasına sebep oluyordu. "Dolu dolu iki gün istiyorum, ayrıca seyahatte geçen süreler buna dahil olmayacak," diye fısıldadı kulağına.

Felicity'nin göğsü sıkıştı. San Francisco'ya uçmak, hem de onun 'dünyasını' görmek için yeteri kadar zamanlarının kalması sorun olmasa gerekti.

Blake elini tekrar onun çenesine yerleştirdi. Bakışlarını ondan ayırmadan yüzünü incelemeye devam etti. "Dopdolu iki gün geçireceğiz. Koşullarım bunlar."

Felicity kıpırdamaya fırsat dahi bulamadan, dudaklarını tekrar onunkilere yapıştırdı.

Felicity bu temasa inleyerek karşılık verdi. Bu öpücük bir öncekinden farklıydı. Talepkâr, davetkâr ve bariz şekilde ateşliydi.

Ve onu cayır cayır yakmıştı.

Blake, "Çok çekicisin," diye fısıldadı geri çekilirken. "Anlaştık mı?"

Felicity vücudu alev almış halde, iki güne mi, sekse mi yoksa her ikisine de mi evet dediğinden tam emin olamadan, kafa salladı.

"O zaman sabah yine sahil şeridine gidiyoruz, değil mi?" dedi Blake.

Felicity başını iki yana salladı. "Yardımcım balıkları ve alışverişi halledebilir. Ayrıca, Pike Place pazarında gezinirkenki halinden oraya pek çok kez gittiğin belli oluyordu. Sana yeni bir şey gösteriyor olmayacakmışım."

Blake'in gülümseyerek, "Pazarı senin gözlerinden hiç görmemiştim," deyişi, Felicity'nin kalbinin bir kez daha hızlanmasına ve dizlerinin zayıflamasına sebep oldu. Destek almak için yanındaki hazırlık tezgâhını kavradı.

Felicity bu adamın onu fiziksel olarak etkilediğini

inkâr edemezdi. Aralarında bir kimya olduğu su götürmez bir gerçektir. Ama bu kimyanın etkisi altına girmesi de gerekmiyordu. Daha önce de birilerinden etkilenmişti. Fakat yakın zamanlarda böyle bir şey olmamıştı. Son üç yıldır erkekleri o anlamda düşünemeyecek kadar meşguldü. “Başka bir planım var. Sabah onda mutfakta buluşalım.”

Uzun bir müddet tereddütte kaldıktan sonra, Blake sonunda kafa salladı. “Pekala,” diye kabul etti ve,” Sıra bana geldiğinde benimle iş birliği yapmaya söz verersen tabii,” diye ekledi.

Artık iş işten geçmişti, Blake’in kendisini köşeye sıkıştırdığının farkındaydı. Yine de kafa salladı. “Söz veriyorum.”

Blake yanındaki tezgâha uzanıp bir *sfogliatelle* daha aldı, Felicity’ye tatmin olmuş şekilde gülümsedikten sonra kapıya yöneldi. “Yarın görüşürüz o zaman.” Sözleri, Felicity’yi tepeden tırnağa ısıtan ipeksi bir dokunuş gibiydi.

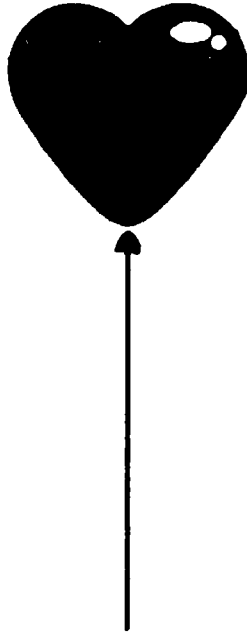
Kapının Blake’in arkasından kapanışını izledi. Kimi kandırıyordu? Her gülümsediğinde böyle alev alacaksa onu belli bir mesafede nasıl tutabilirdi ki?

Felicity homurdandı ve başını geriye atarak tavanı izledi. Baş büyük dertteydi, hem de düşündüğünden bile fazla. Blake onun Bancroft için rakibiydi, ama yine de Felicity’nin tek düşünebildiği ona yaptığı teklifti. Blake onu istiyordu. Sadece seks istiyordu, safça ve basitçe. Bağlanmak yoktu. Mecburiyet yoktu.

Rakipler arasında fiziksel bir ilişki mi? Böyle bir şey mümkün müydü ki?

“Oh, Vern,” diye içini çekti Felicity. “Bana bu hediye-yi bırakırken ne yaptığını biliyor muydun?” Bu tam da o kurnaz ihtiyardan bekleyeceği bir hareketti.

ALTINCI BÖLÜM

Hastanelerin bekleme odaları hiçbir zaman Felicity'nin zaman geçirmeyi sevdiği yerlerden olmamıştı. Buz kesmiş ellerini, bir araya gelirlerse biraz ısınabilirler diye düşünerek birbirine kenetledi. Sert koltukta arkasına yaslandı, umut göğsünü öyle bir sıkıştırdı ki güçlkle nefes alabildi. Deneysel tedavi işe yaramak zorundaydı. Babasını ona geri getirmek zorundaydı. Bu tedaviye o kadar uzun zamandır umut bağlamıştı ki.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından, bekleme odasına mavi ameliyat önlüğü içindeki bir adam girdi. Maskesi gevşek bir şekilde boynunda duruyordu ve kumaştan bir kepek koyu kahverengi saçlarının büyük bölümünü Marvel kahramanlarını anımsatacak şekilde örtmüştü.

Gülümseyerek Felicity'ye yaklaştı. "Felicity Wright?"

Felicity, lütfen operasyon başarılı geçmiş olsun diye sessizce dua ederken sesine güvenemeyerek yalnızca kafa salladı. Kan kulaklarına hücum ederek etrafındaki seslerin boğuklaşmasına sebep oldu. Uzun ve titrek bir nefes aldıktan sonra, parmaklarını yumruk yaptı.

"Beyin aktivitesi arttı. Yılların hasarına rağmen şimdilik belirtiler bizim yararımıza gibi gözüküyor."

Eforik bir his aklında dolanan sorular silsilesini delip geçerek, Felicity'ye adeta kanatları çıkmış gibi hissettir-

di. “İyi olacak mı?” diye sorarken gözlerine sevinç gözyaşları birikti.

“Zaman ve oldukça da fazla terapi gerekecek, ama tedavisi işe yaramış gibi görünüyor,” dedi doktor yumuşak bir ses tonuyla. “Gelişmesini gözlemleyebilmek için onu üç gün daha burada tutacağız.”

Felicity sabah babasını buraya getirdiğinden beri ilk rahat nefesini aldı. Vern ve bıraktığı hediye sayesinde, sonunda hem tedaviyi hem de hastanede kalış masraflarını karşılayacak paraları vardı. Geçici olarak otel sahibi olmak dışında eline hiçbir şey geçmese bile, bu kadarı yeterliydi. Vern hem ona hem de babasına iyileşme şansı vermişti.

Felicity doktora gülümsedi. “Onu görebilir miyim?”

“Elbette,” diye cevapladı. “Beni takip edin.”

* * *

Başucuna geldiğinde, babasına doğru eğildi ve yanağından öptü. “Merhaba, baba.”

Babası tavana bakıyordu ve gümüşü gözleri hiçbir farkındalık belirtisi göstermiyordu. “Çok yorucu bir gün geçirdin,” dedi, uzanıp saçlarını okşamaya başladı. Kendisini duyması, gözlerini kırpması, parmağını kıpırdatması, tek bir şey yapması için ümidini kesmemeye devam etti. Ama kalp monitörünün monoton bipleme sesi ve kendisinin nefes alış verişinde hiçbir hareket yoktu.

Felicity yatağın yanındaki sandalyeye yerleşti ve babasının elini tuttu. Genellikle onunla yaptığı coşkulu sohbetler Yemek yemeye geri dönebilmesine çok sevinmişti. böylelikle tedavi ilerleyebilecekti. Hemen sonuç alacaklar diye bir kural yoktu. Ve tedavinin babasını ona geri getirebileceğine hala çok inanıyordu.

Gözlerini kapattı ve lise ikinci sınıftayken gittikleri ba-ba-kız dansında babasını gördü. Parlak pirinçten düğme-leriyle gemici üniforması ve beyaz şapkasıyla çok yakı-şıklıydı. O gün eve Felicity için aldığı uzun ve krem rengi bir elbiseyle gelmişti. O gece lisenin kapalı salonunda kâğıttan şekiller verilmiş yıldızların altında dans ederken kendisini masallardaki bir prenses gibi hissetmişti. Baba-sı, “Sen sonsuza kadar benim prensesim olacaksın,” de-miş ve Felicity’nin kalbini mutlulukla doldurmuştu.

O danstan bir hafta sonra, annesi ölmüştü. Babasının yaraları fiziksel olarak iyileştiği için etrafta dolanabili-yor, fakat genellikle her gün pencere kenarındaki san-dalyesinde oturup hiçbir şey söylemeden dünyanın akıp gitmesi izliyordu. Doktorların dediğine göre beyni hasar görmüştü. Bir gün iyileşebilir, ama bu sadece Felicity’nin on yılı aşkın zamandır restoranlarda çalışarak para birik-tirdiği pahalı bir tedavi yardımıyla olabilirdi.

Ve işte Vern’in yardımıyla o gün sonunda gelmişti. Ve istedikleri sonuçları eninde sonunda alacaklardı.

Felicity gülümsedi ve gözlerini açtı. “Endişelenme, baba. Sen sadece dinlen ve geri kalanını beyninin yap-masına izin ver. Hazır olduğunda bana geri döneceğini biliyorum.”

* * *

İki saat sonra Felicity otele ve normal rutinine geri dön-müştü. Yükleri çok daha hafif geliyordu, çünkü bugün hiçbir şey moralini bozamazdı—Blake’in yokluğu bile keyfini kaçıramayacaktı. Bugün harika bir gündü.

Gıda bankasından gelen teslimat kamyonunun şoförü, “Bunlar da sonuncuları,” diyerek aracın açık kasasından oldukça ağır büyük bir kutuyu Felicity’ye uzattı.

“Görünüşe göre bu hafta bir sürü kereviz bağışlanmış,” diyen Felicity, kutudaki hafiften solmuş sebzelere bir göz attı. Öğrencilerine kerevizi kullanarak nasıl bir tarif öğretebilirdi?

“Yardımanın için teşekkürler.”Gıda bankası şoförü minnettar bir şekilde kafa sallayıp aşağı atladı ve kamyonun sürücü bölümüne yöneldi.

Felicity kutuyu Aç Kalpler yemek programına dahil olan evsizlerden TJ’e uzattı. TJ yiyecekleri arka kapıdan mutfığa götürdü. Felicity de saatine bir kez daha bakıp onu izledi. Saat onu geçmişti ve Blake henüz ortalarda gözüküyordu.

Dün gece teklifini reddetmesi otel üzerine olan görüşmelerinin sonu mu olmuştu? Felicity anlaşmalarından tek beklentisinin otel ve restoran olduğunu açıkça belirtmişti. Bambaşka dünyaların insanlarıydılar. Bu adamla seks veya başka türlü fiziksel bir ilişki söz konusu bile olmazdı.

Felicity, öğrencilerini gıda bankasından gelen kutuların durduğu hazırlık masasının etrafında topladı. Bir yıldır gıda bankasıyla çalışıyor, o gün bağışlananlarla nasıl sağlıklı, yüksek proteinli ve lezzetli yiyecekler hazırlanabileceğini öğretiyordu. Kutularda neler olduğuna bir göz attı. Sonunda kafasında bir fikir canlandı. “Bugün size soğan, pastırma, beyaz fasulye ve domatesle ağır ateşte pişmiş kereviz yapmayı göstereceğim. Bir çalışma arkadaşları seçip yerlerinize geçin.”

“TJ ve Monica, herkese iki baş kereviz dağıtır mısınız?” Her hafta yaptığı gibi, takımdaki herkesin kullanabilmesi için etrafa birkaç elektrikli ocak yerleştirdi. Yerel işletmeler kendilerine elektrikli ocak bağışlamakla kalmamış, ayrıca takımın kullanacağı tava ve diğer aletleri de karşılamışlardı. Herkes Felicity’yi ve alışılmışın dışı

şındaki programını destekliyordu. “Kerevizlerinizi alınca güzelce yıkayıp üst kısmındaki yaprakları kesin. Bunları daha sonra tat vermesi için kullanabilirsiniz. Kereviz saplarının kökünü kesin ve kılçıkları temizlemek için soyma bıçağı kullanın. Bunu yaptıktan sonra kerevizi yaklaşık 9 santimlik uzunluklarda kesin.”

Hepsi çalışmaya başladılar. Ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Şu anki grup yedi aydır buradaydı ve büyümeye devam ediyordu. Felicity altı öğrenciyle başlamıştı ve şimdi her perşembe sabahı otuz ila otuz beş öğrenciyi ağırlıyordu. Sınıf mevcudu biraz daha artarsa, programına yeni bir gün daha eklemek zorunda kalacaktı. Felicity mutfakta gezinerek, öğrencilerinin sorularına cevap verdi ve kılçıkların soyma bıçağıyla nasıl temizleneceğini gösterdi.

Bu kursun temel amacı, katılımcılara hem kendilerinin hem de başkalarının karınlarını nasıl doyuracağını öğretmektir. İkinci amaç ise onlara, yiyecek içecek sektöründe başlangıç seviyesinde işler bulabilmelerini sağlayacak profesyonel mutfak becerilerini öğretmektir. Yakında, öğrencilerinden birkaçını yerel restoranlara önerebilecekti. Kurstan Mary Beth, Michael ve Casper’ı kendisi için iş almıştı. Hepsi de örnek birer öğrenci ve çalışan olduklarını kanıtlamışlardı.

“Yardım edebilir miyim?”

Felicity Blake’in ondan çok da uzakta durmadığını gördü.

Blake gözlerinin rengini ortaya çıkaran mavi renkli ince bir kazak giyiyordu. “İzin verirsen etmek isterim.”

Felicity, “Yemek pişirmeyi biliyor musun?” diye sorarken kazağının göğsünü ve düz karnını nasıl da sardığını net bir şekilde fark etti. Yutkundu, kendisine Blake’in ne bugün ne de başka bir gün menüde olmayacağını hatırlattı.

“Sadece tost yapmayı bilirim, ama talimatlara çok iyi şekilde uyarım.” Sesi kısıldı, ses tonu ise kışkırtıcı, meydan okuyucu ve talepkardı. Öyle ki ona karşı koymaya ant içmiş olmasına rağmen, kanının arzuyla akmasına sebep oldu.

Felicity sol yanını işaret etti. “Toby’nin bir çalışma arkadaşına ihtiyacı var,” derken sesi ona ihanet etmediği için minnettardı.

Blake tek çalışan siyahî adama doğru yürümeye başladı. Toby’ye sanki bir iş adamıymışçasına elini uzattı. Yeni evsiz kalan genç adam biraz tereddüt ederek elini kavradı. “Tanıştığımıza memnu oldum,” dedi.

Felicity dikkatini sınıfın geri kalanına vermeye çalıştı. “Şimdi, her birinizin kutulardan alacağınız bir soğana ve dört domatese ihtiyacı olacak. Soğanları elinizden geldiğince ince doğrayın. Bıçağı nasıl tutmanız gerektiğiniz hatırlayın. Parmağınız keskin yere gelmeyecek.”

Felicity yanındaki hazırlık masasından bıçağı alıp sapının nasıl tutulması gerektiğini gösterirken, bakışları Blake’e kaydı. Neden onun sürekli farkında olmak zorundaydı? Onu görmek için ona bakmasına bile gerek yoktu. Blake soğana odaklanmış, Toby’ye bıçağı nasıl tutması gerektiğini gösteriyordu. Kolunu aşağı yukarı hareket ettirirken, ince kazağının altındaki dümdüz karnının kasları oynuyordu.

Mary Beth, “Hiç fena değil,” dedi Felicity’nin omzundan yaklaşarak.

Felicity arkasını döndü. “Ne?”

“Onu nasıl izlediğini görüyorum,” dedi muzip bir gülümsemeyle. “Seni kıskandım.”

“Beni kıskanmanı gerektirecek bir sebep yok,” diyen Felicity, başka tarafa bakmaya çalışsa da, gözleri yine Blake’e kaydı. Burnuna kereviz ve soğanın iştah açıcı ko-

kularının gelmesi gerekirken, duyduğu tek koku Blake'in odunsu parfümüydü. Felicity homurdanarak geri çekildi.

"Gördüklerini takdir etmiyorsan delisin demektir."

Felicity cevap vermedi, Blake'in soğanları alıp sos tavasına yerleştirmesini izledi. Blake genç adamı yemek pişirmesi için cesaretlendirircesine tahta kaşığı ona uzattı. Toby karıştırırken, Blake'in bakışları Felicity'ye kilitlendi. Felicity onun tereddütsüz ve derin bakışları karşısında dünyasının daha yavaş dönmeye başladığını hissetti.

Mary Beth'in gözleri bakışmalarını böldü. "Bu oda giderek daha da ısınmaya başlıyor. Bu adam tavaındaki soğanların üzerinden bir öpücüğe hayır demez bence."

Felicity aklını Blake'e vermeyi bıraktı ve bıçağı hazırlık masasına koydu. "Ondan konuşmak istemiyorum."

"Konuşma gerektirmeyen şeyler yapmayı mı tercih ederdin?" Mary Beth kuşkulu bir şekilde tek kaşını havaya kaldırdı.

Felicity gözlerini devirdi. "Yemek yapmaya dönebilir miyiz?"

"Tabii," diye kabul eden Mary Beth, Blake'in durduğu yere doğru arkasına bakarak, "Ama bu onun sana bakmasına engel olmayacaktır," dedi.

Felicity ona tekrar *bakamazdı*. Kendisine işkence etmenin âlemi yoktu. Onu görmezden gelecek ve öğrencilerini eğitmeye devam edecekti. Blake onları tanımak için buradaydı, onlara biraz merhamet edebilse ne alaydı. Otel ve restoran için Felicity'nin yaptıklarını önemsiyorsa, belki de elinden almaya çalışmamalıydı.

"Siz soğanları doğramayı bitirin, ben de pancetta⁷ ve kuru fasulyeleri dağıtayım," diyen Felicity, hain vücudunda dolanan sıcaklığa rağmen sesinin normal çıktığını umuyordu."Eğer pancetta yoksa, pastırma, sosis hatta ta-

⁷ Domuz eti ve yağından yapılan bir şarküteri ürünü.

vuk veya tofu da kullanabilirsiniz. Yeter ki protein kullanın. Protein sizi yalnızca sebze veya karbonhidrattan daha uzun süre tok tutar.”

Çalışma gruplarından üç tanesini gezip gerekli malzemeleri dağıtmıştı ki, yavaşça ve çaresizce odanın bir diğer ucundaki Blake’e baktı.

Felicity’ye bakıyordu.

Felicity nefes almayı unuttu.

Odanın öbür ucundan bile olsa, bakışları cildine değen alevler gibi geliyordu. Felicity çenesini kaldırdı ve kendini yaptığı işe vermeye çalıştı. Gözlerini kapatarak kendini iyice ona bırakmamak için çabaladı.

Otuzlu yaşlarda saçları tıraşlı genç bir adam olan Rick. “Domateslerle ne yapıyoruz?” diye sordu. Normalde saçlarının olması gereken yerde bulunan yılan dövmesi ona, hiç de öyle olmamasına rağmen serseri bir imaj veriyordu.

Rick’in sorusu Felicity’ye düşünecek bir şeyler vermiş oldu. Derin bir nefes aldı. “Soğanlar altın ve kahverengi bir renk alana kadar sotelendikten sonra, pancetta ve fasulyeleri ekleyin. Onların kahverengileşmesini beklerken de domatesleri doğrayın. Onları en son ekleyeceğiz ve ısınana kadar pişireceğiz.”

İşe yaramıyordu. Blake’in bakışları yüzünü, boynunu okşayıp vücudunun daha da aşağılarında sabitlendiğinde, kalp ritmi hızını arttırdı. Göğüs uçlarının sertleştiğini ve kadınlığının merkezinin daha önce hiç olmadığı kadar aceleci bir şekilde sızladığını hissedebiliyordu.

Arkasından “Felicity,” diyen Mary Beth, elini onun omzuna yerleştirip Felicity’yi öne doğru hafifçe itekledi. “Hem adamın ıstırabına son ver hem de kendine de bir kez olsun eğlenceli bir şeyler yapma hakkı tanı.”

Bu sözler odaya girdiğinden Blake’in kendisine yaptı-

ğı büyüyü bozmaya yetmişti. Çenesini kaldırdı. Ona direnebilirdi. Aklına koyduğu her şeyi yapabilme kabiliyetine sahipti.

Bu düşünceye tutunarak derse devam etti ve Blake'e bakmayarak hedefine ulaştı. Onun bulunduğu yer hariç nereye bakabilirse baktı. Pişirme işlemi bitip yemekler tabaklara konduğunda, yemeğin tadını birlikte çıkarabilmeleri için öğrencilerine yemek odasına kadar eşlik etmeye yöneldi.

Öğrencilerine geçmeleri için işaret ederken Blake koluna dokunarak onu durdurdu. "Zamanını ve otelin kaynaklarını ilginç bir kullanma şekli."

"Zaman benim zamanım." Güçlkle nefes aldı. Bakışları Blake'e kaydı. Sinirleri --hiçbir zaman tatmin edilmeyecek-- boşboğaz bir beklentiyle gerildi. "Ve eğer düşünecek olursan, otel de benim. Bağışlanan pancetta hariç her şey benim."

Blake kaşını kaldırdı. "Gücendirmek istememiştim. Bu programın harika bir fikir olduğunu düşünüyordum. Senin fikrin mi?"

Felicity otelinin kaynaklarını kullanım biçimi üzerine bir kavgaya tutuşmayacaklarına sevinerek kafa salladı. Dudaklarını sıktı. *Onun* otel kaynakları.

"Çok ilginç bir kadınsın, Felicity Wright," dedi kısık sesle. "Düşündüğünden çok daha ilginçsin."

Koluna değen yumuşak eli nedeniyle kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Yutkundu. "Teşekkürler, sanırım."

Onun üzerindeki etkisinden haberdar olmalıydı, çünkü parmaklarını kolundan omzuna kadar gezdirip boynuna yerleştirdi. Parmaklarını teninde serbestçe gezdiriyordu. "Bu gün benim için başka neler planladın?"

Kalın aşçı önlüğüne rağmen Blake'in dokunuşuyla teni ısınıyor ve kanı çok daha hızlı akıyordu. "Otel tu-

ruyla başlayacağız, ardından kat hizmetleri departmanıya, servis çalışanlarıyla ve güvenlik ekibimizle tanışmanı istiyorum. Oradaki işlerimiz bittiğinde, akşam yemeğini hazırlarken bana eşlik edeceksin. Ondan sonra ise terasta birer kokteylle rahatlayacağız.”

Blake muzip bir gülümsemeyle kabul etti. “Hizmetindeyim.”

Sözleri onu içten dışa ısıtan bir okşayış gibi geliyordu. Blake’in onun gibi cilveli ve seksi bir şekilde cevap vermesini beklediğini biliyordu. Ama sözcükleri bulamıyordu. Cümle kurmayı bir kenara bırakalım, beynini bile bulamıyordu, özellikle bütün duyuları ondan yayılan odunsu kokular tarafından işgal edilmişken, hele hele de ona dokunurken hiç.

Felicity dik durmaya ve dokunuşundan uzaklaşmaya çalıştı. Biraz çabayla derin bir nefes aldı ve zihinsel ve fiziksel olarak aralarına bir mesafe koydu. “Otel turuna hemen şimdi başlayalım.” Blake’ten uzaklaştı ve Mary Beth’e doğru yöneldi. Daha önceden Felicity diğer restoran işleriyle uğraşırken genç bayan da ders sonrası etrafı toparlama konusunda yardımcı oluyordu. “Sen devralabilir misin?”

Bir Blake’e bir Felicity’ye bakarken Mary Beth’in gözleri parıldadı. Felicity’nin kızaran yüzüne baktı ve gülümsedi. “Tabii ki.”

Felicity dönüp Blake’e baktı.

Mavi gözleri onunkilere kenetlenmişti. Bir an öylece durdular, ardından Blake Felicity’nin elini tuttu. “Gidelim mi?” Kısık sesle konuşuyordu, ses tonu ise kışkırtıcı, meydan okuyucu ve talepkardı.

Felicity onun elini tuttuğu an vücudunun sızladığını hissetti. “Tur zamanı geldi.”

Blake istekli bir şekilde gülümsedi. "Nereye gidersen peşindeyim."

Felicity farkında olmadan el ele tutuşmaktan çok daha fazlasını kabul ettiğini biliyordu. Avucunun içindeki eli, vücuduna elektrik dalgaları yolluyordu. Onu mutfaktan dışarı çıkarıp lobiye giden uzun koridora çıkarırken, güçlkle yutkundu.

Blake ona doğru kaşını kaldırarak baktı, o da kanının kaynadığını hissetse de sessiz kaldı.

Felicity'nin oteli, çalışanları, yani yanındaki adamın dışında kalan diğer konuları düşünmesi gerekiyordu. Blake'in sıkı ve mükemmel vücuduna hızlıca göz gezdirmesi, hayatı boyunca hiç olmadığı şekilde baştan çıkmasına sebep oldu. Baştan çıkmak için çok da vakti olmamıştı gerçi. Ergenliği ve yirmili yaşlarının ilk yılları çoğunlukla elinden geldiği kadar fazla işte çalışarak babasının bu sabah geçirdiği operasyon için para biriktirerek geçirmişti. Belki de Blake'in etkisinin şu an bu kadar güçlü olmasının sebebi buydu.

Edward'ın karısı Marie'yle bir saat geçirdiler, Marie onlara katlardaki çeşitli odaları gezdirdi. Temizlik görevlilerini Blake'le tanıştıtırırken, çalışanlarının becerileriyle gururlanıyordu.

Edward'ın denetimindeki servis elemanlarıyla ve belboyların, portörlerin, danışmanın ve resepsiyonun misafirlerle yakından ilgilenişini ve artık birçok otelin sunmadığı hizmeti sunmalarını izleyerek iki saat daha geçirdiler.

Zamanın çoğu çalışanlarla veya misafirlerle sohbet ederek geçerken, Blake yakınında durup parmaklarını Felicity'nin kollarında, sırtında ya da kalça kıvrımlarında gezdirmeme fırsatını hiç kaçırmadı. Oteli gezerlerken ikisinin arasındaki hava neredeyse alev alacaktı.

O öğleden sonra, çatıdaki terasta bir çiftin düğün töreni yapılıyordu. Çift evlilik yeminlerini ederken Felicity'yle Blake arkada durup izlediler. Felicity otelin yalnızca uyumak veya yemek yemek için gelinen bir yer olmadığını anlatma çabalarını Blake'in fark etmesini umdu. Bancroft gelir kaynağı, misafirler için güvenli bir sığınak, staj ve eğitim merkezi ve müşterek bir hayatın başladığı bir yer olarak bu civarda önemli bir konumdaydı.

Nikâh kıyıldıktan sonra Blake'i lobiye indirdi ve içini kemiren soruyu sordu. "Şimdilik seni bir şeye ikna edebildim mi?"

"Otel yeni devralmana rağmen çok çalışkan olduğuna ve çalışanlarının sana son derece bağlı olduğuna ikna ettin."

Felicity şakağına düşen bir saçı geri ittirirken Blake'in elini izlediği fark etti. "Restorandan dolayı beni tanıyorlar. Onlar için tanıdık bir yüzüm."

"Benim aksime."

İşte bir kez daha birbirlerine yakındılar ve aralarındaki o işkence edici farkındalık bir kez daha kendini gösterdi. "Evet," dedi, "Seni tanımıyorlar ve hayatlarını nasıl değiştireceğine dair endişeleri var."

Blake uzanıp elinin arkasıyla Felicity'nin yanağına dokundu. "Değişim kaçınılmazdır."

"Çoğu insan değişimi sevmez. Bu onları korkutur."

Blake gözlerinin içine baktı. "Sen korkuyor musun. Felicity?"

"Senden mi? Evet. Hayır... Artık bilmiyorum," dedi aceleyle.

Blake'in gözleri alevlendi ve tatmin olmuş gibi bir ifade yüzünü çevreledi.

Felicity geri çekilerek dokunuşundan kaçtı. "Görmeni

istediğim bir şey var—Bancroft'ta korunan tarihi bir bölüm. Benimle gel," diyerek Blake'in elinden tuttu.

Onu barın içinden geçirerek neredeyse unutulmuş ve nadiren kullanılan arka merdivenlere götürdü. Dört basamak indikten sonra kapıyı açabilmek için Blake'in elini bıraktı. Kapı açıldığında durgun bir hava onları karşıladı. Felicity karanlık merdivenden indi ve merdivenlerin bittiği yerdeki duvarın sol tarafında bulunan eski görünümlü ışığa uzandı. Bir cızırtı sesini altın sarımsı yumuşak bir ışık huzmesi izledi.

Blake, "Burası da nedir böyle?" diye sordu yanından. "Çocukken bu otelde pek çok kez bulundum ama böyle bir yerin varlığından hiç haberim yoktu."

"Burası eski şarap mahzeni. Muhtemelen ailenin seni getirebileceği türden bir yer değil," derken odaya adım attı. "Mahzen 1900'lerin başında otelin ilk hali için inşa edilmiş." Edward bu bilgilerin izini sürmesine yardımcı olmuştu. Blake'in içeri girmesi için kenara çekildi.

Blake kırmızı tuğladan yapılma kemerli tavanı ilgiyle izledikten sonra bakışları döşeme taşlarıyla kaplı zemine ve her köşeye yığılmış olan ahşap sandıklara çevrildi. Kaşlarını çatarak, "İlginç bir şarap muhafaza etme yöntemi," diye yorum yaptı.

"Onlar şarap değil. Buyur, incele," diye cesaret verdi Felicity. Blake ondan birkaç adım uzaklaştı ve ahşap sandıklardan birini incelemek için çömeldi. Felicity loş ışığın altında Blake'in, jüt ip bağcıklı düz taban ahşap bir ayakkabıyı, bir şemsiyeyi ve porselen bir bebeği havaya kaldırışını izledi.

Blake ona döndü. "Bunlar birilerinin eşyaları."

Felicity kafa salladı. "Eskiden Bancroft'ta yaşayan Japon ailelerine aitler. Pearl Harbor saldırılarının ardından Japon asıllı vatandaşlar evlerinden, işlerinden ve çevre-

lerinden koparılıp enterne kamplarına götürüldüklerinde, sahip oldukları tüm eşyalarını geride bıraktılar. Bu sandıklar onların hem eşyalarını, hem de umutlarını ve hayallerini içeriyor.”

Blake porselen bebeği, sandığın üzerine geri bıraktı. “Bu eşyalar müzeye ait.”

Felicity başını iki yana salladı. “Onlar o dönem burada yaşamış olan ailelere aittir. Misafir kayıtlarından o dönemi araştırdım ve iki aile ismine denk geldim: Fujimoto ve Nishimura. Torunlarını bulup eşyalarını onlara teslim edebilmek harika olurdu. Böyle bir şey olana kadar da geçmişleri, rahatsız edilmeden burada tutulmaya devam edilecek.”

Blake doğrularak ayağa kalktı ve yanına gelerek elini avucunun içine aldı. “Oldukça duygusalsın, değil mi?”

“Ben—” Ellerini hissedince irkildi. Blake onu gerçekten önemsiyormuş ve ona destek olmak istiyormuş gibi elini elleriyle sarmaladı. Felicity kendisine en son kimin böyle dokunduğunu hatırlayamıyordu. Küçülen ailesi, otel ve toplum içinde o kadar uzun zamandır devamlı güçlü olmak durumundaydı ki, başkasının onu rahatlatmasının nasıl bir şey olduğunu unutmuştu bile. Blake’in ellerini tutmasına hiç gerek yoktu. Çünkü onu kafesler içindeki kalbine kadar yakıp kül ediyordu.

“Onların anısını ve Bancroft’un tarihini koruman gerektiğini anlıyorum. Gerçekten...”

Felicity yutkundu, ardından kaskatı kesildi. “Ama”nın gelmek üzere olduğunu biliyordu. Başkalarının acılarını gözler önüne sererek onu etkileyebileceğini düşünecek kadar aptal mıydı? “Neden diğer otellerinden birini yeşil yaşam konusunda örnek olacak bir otele dönüştüremiyorsun?”

“Bancroft ailemin satın aldığı ilk otel. Burası onların

sancak gemisi. Zincirin geri kalanı için örnek teşkil etmesi gereken otel burası.”

Rahatsız olan Felicity bakışlarını ona dikti. “Neden ailenin satın aldığı ikinci oteli kullanmıyorsun? San Francisco’daki Bayside Otel Bancroft’a çok benziyor. Ayrıca, orası hakikaten de senin otelin.”

Söylediklerine karşılık öfkelenmesini beklerken, Blake’in yüzü tam tersine yumuşadı. “Beni ve ailemi mi araştırıyordun?”

Yüce Tanrım, bu adam onunla oynarken çok yakışıklı oluyordu. “Bu oteli elimde tutmak için her şeyi yaparım.”

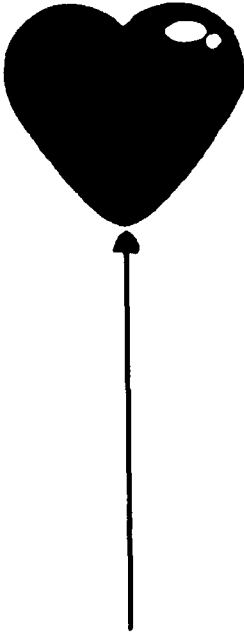
“Her şeyi mi?”

Felicity kaşlarını çattı. “Beni zorlama, Blake. Ben çok ciddiyim. Bu otel ve çalışanları benim için dünyadaki her şeyden daha önemli. Seni temin ederim ki Bancroft’u ve çalışanlarını güvende tutmak için fazlasıyla ileri gidebilirim, özel olarak zahmete girmem gerekse de.”

Blake bakışlarını ona kilitledi. “İş oralara varabilir,” derken, sesi artık keyifli çıkmıyordu.

Felicity ruh halini ve duygularını anlayabilmek için ona baktı, ama adam duvar gibiydi. “Ben hazırım.” Sırtını ona döndü ve merdivenlere yöneldi. “Bu arada, günün geri kalanını benimle geçirmeye hala mecbursun. Kendini mutfakta uzun bir öğleden sonrası ve akşama hazırla. Öğle, ardından da akşam yemeğine hazırlanma vakti.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Felicity, çalışanlarıyla birlikte Dolce Vita'nın yemek salonunda, arka taraftaki büyük masada toplanırken, etrafını izledi. Gülümsedi, Blake'in tam yanında oturuyor olması gerçeğine rağmen huzurluydu. Blake su bardağına uzanırken kolu onunkine değdi. Aralarındaki farkındalık bir kez daha arttı ve alev alacak raddeye geldi.

Mary Beth Felicity'nin soluna oturdu ve sesini alçak tuttu. "Blake'le sabahınız nasıl geçti?"Uzanıp Michael'dan geniş gnocchi⁸ tabağını aldı, çalışanlar akşam kalabalığı için kapıları açmadan önce kendi yemeklerinin tadını çıkarıyorlardı.

Kısık sesle, "Bu savaşı daha başlamadan kaybediyormuşum gibi hissediyorum," diyen Felicity, karmaşık yalıdaki ailesinin üyelerine göz attı.

Mary Beth tabağı Felicity'ye uzattı. "Seattle Tarihi Koruma Kurumu'ndan haber aldın mı?"

Felicity yemekten kendine aldıktan sonra gözlerini Blake'ten kaçırarak tabağı ona uzattı. Parmakları birbirine değdi ve Felicity kendine hâkim olmaya çalışsa da nabızı hızlandı. "Henüz hiçbir şey yok."

Mary Beth kaşlarını çatdı. "O halde sorun ne? Belli ki bir şey var."

⁸ Patates ve undan yapılan bir makarna türü.

Bakışları yanındaki adama kaydığı zaman Felicity'nin midesi düğümlendi. Blake en genç garsonlardan biri olan ve kendisinin karşısında oturan Maria'yla konuşuyordu. Güzel kız gülümsedi, Blake'i can kulağıyla dinlerken yüzü ışıldıyordu. "Onu ikna etmeye çalışarak zaman mı harcıyorum? Bugün onu otelde gezdirip çalışanlarla tanıştıırken, bir yanıml onun aslında isteksiz olduğunu, oteli işletmek konusunda ne kadar az şey bildiğimi kanıtlamak için sadece fırsat kolladığını söylüyordu. Bu çok sinir bozucu."

"Öyle olduğuna eminim." Mary Beth gülümsedi. "Bütün bunlar senin için çok yeni. Ama çabuk öğreniyorsun."

Felicity kaşlarını çatı. "Neye gülüyorsun sen? Hiç komik değil."

"Otelı onu baştan çıkararak da elde edebilirsin."

"Otelin zaten benim olduğunu unutuyorsun galiba?"

"Belki de vazgeçmesi için biraz cesaretlendirilmesi gerekiyordur."

"Ya da belki de arkamdan iş çevirip okkalı bir dava açarken sadece zaman öldürüyordur."

Mary Beth'in gülümsemesi kayboldu. "Sana bir tavsiye verebilir miyim?"

Felicity kafa salladı.

"Bazen insanların doğru olanı yapacağına güvenmen gerekir, yoksa var olmayan şeytanları ararken kendini komik duruma düşürebilirsin."

Sözleri, tenine jiletle küçük çentikler atılmış gibi hissettirdi ve Felicity her bir kesikle yerinden sıçradı. "İkimizin de hayatında yeteri kadar şeytan var."

Felicity bir kez daha Blake'ten yana döndü. Eğer Blake olmasını istediği canavar olsaydı her şey çok daha kolay olurdu, ama değildi. "Pekâlâ. Endişelenmeyi denedim. Belki de biraz güvenmenin vakti gelmiştir."

İkisi de başka bir şey söylemediler. Mary Beth'in uygulanabilir tavsiyesine uyup neler olacağını izlemekten başka yapılacak bir şey yoktu.

Bunu düşünerek, herkes tabaklarını bitirirken gecenin spesiyallerini tanıtmak için ayağa kalkan yardımcı şefine odaklandı. Bu rutin onu mutlu ediyordu. Bulaşıkçısından şef garsonuna kadar herkes sırayla söz hakkı alarak, yeni şarapları ve yemekleri tanıtıyorlardı.

Hans ellerini her zamanki gösterişli anlatım tarzıyla havada hareket ettirerek, "Bu geceki özel mezemiz *foiri di zucchini* ya da kızarmış kabak çiçekleri. Tatlımsı ve hemen dikkât çekmeyen tadı bir bardak Prosecco'yla iyi uyum sağlıyor," diye açıkladı.

Felicity yemek boyunca Blake'in yanında olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Ona şarap mahzenini gösterdiğinden beri, Blake'in kendisine olan davranışlarında hemen fark edilmeyen bir değişiklik vardı. Bu değişimin ne olduğunu tam olarak anlayamasa da, bir şeylerin eskisinden farklı olduğu belliydi. Aralarındaki cinsel farkındalık hala devam ediyordu, ama başka bir şey daha vardı.

Kabullenme mi? Güvenilirlik mi? İhtiyaç mı? O etrafındayken içinden fışkıran altın rengi ısıya bir tanımlama getirebilir miydi? Durumun gerçekliğini düşünürken kaşlarını çattı. Bir bakışı, bir dokunuşu veya bir gülümsemesi onu akliselim bir insandan muhtaç bir insana dönüştürdüğünde, mantığını çok da kullanamıyordu.

Blake'in kendisini etkilemesine izin verdiği için kendisine kızmalıydı, ama yine de kendisine dürüst olması gerekirse, gardını biraz olsun indirmekten keyif alıyordu. Duygularına hâkim olduğu sürece kendisine biraz müsamaha göstermekten zarar gelmezdi.

Felicity'nin arkasından kadınsı bir ses "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Konuşanın kim olduğu Felicity'nin

zihninde netleşene kadar anlık bir sessizlik oldu. Bakmak için Blake'le aynı anda arkasını döndü.

Destiny Carrow en masum gülümsemelerinden birini fırlattı. Gülümsemesi hem tatlı hem acıydı."Umarım böl- müyordur."

Felicity Destiny'nin vücudunu saran siyah elbisesi, siyah çorapları ve siyah botlarına bakarken, Blake'in göz- lerinin ilgiyle parıldadığını fark etti. Boynundaki gümüş zincir ve parlak kırmızı saçları kadına renk veren tek un- surlardı. Ama Destiny için renk çok da önemli değildi. Hem sözlü hem de yazılı olarak, anlattıklarıyla insanları kendisine çekebiliyordu.

Felicity sandalyesinde döndü, ayağa kalktı ve bir za- manlar arkadaşı olan kadınla yüz yüze geldi. Destiny'nin kırıcı eleştirisine karşılık ölmeden birkaç gün önce Vern'in kendisine verdiği tavsiyeyi hatırlamaya çalıştı. Destiny'nin kafasının içine girmesine izin vermemesini söylemişti. Bunu yapmak hayal ettiğinden de zordu, özel- likle de Destiny'nin bakışlarının Blake'e kaydığını ve il- gisinin uyandığını gördüğü zaman. Arzu ettiğinden daha sert bir sesle, "Bu özel bir etkinlik, Destiny. Tabelayı oku- madın mı?" diye sordu Felicity.

Edward ayağa kalktı. Her zaman neşe saçan yüzünde bu kez kaşı havaya kalkmıştı. "Ben onu geçireyim."

"Bana kızgın mısın, Felicity?" Destiny'nin yüzündeki mutluluk belirtileri yavaş yavaş kayboldu. "Restoranıyla ilgili eleştirimi yanlış anladın, değil mi?" diye sordu kısık sesle. "Aslında seni cesaretlendirmek için yazmıştım."

Felicity sakince cevap vermekte zorlanıyordu. Des- tiny'nin seviyesine inmeyecekti. Yine de, eski arkadaşına kızgın bir bakış atmaya ihmal etmedi. "Onlar senin kişi- sel fikirlerin. Misafirlerim senin gibi düşünmedikleri için mutluyum."

Destiny kaşlarını çatı. "Eleştirim işini etkilemediyse, neden bu kadar kırgınsın?"

Felicity, "Buraya neden geldin?" diye sordu, sohbeti aynı gidişatta sürdürmek istemiyordu.

Destiny dudaklarını büzdü ve Blake'e gözleri bayram ediyormuşçasına baktı. "Bir dedikodu duydum ve işin gerçeğini öğrenmek istedim. Bancroft Oteli'ne gelen yakışıklı bir yabancıyla ilgili."

Felicity de nefesini tutarak yanındaki adama döndü. Alt çenesini bir iki günlük belli belirsiz bir sakal kaplıyordu ve üzerinde takım elbisesi değil de mutfaktayken giymesi için ona verdiği aşçı önlüğü olmasına rağmen, giysi erkeksi göğsünü hiçbir şekilde saklayamıyordu. Öyle baştan çıkarıcıydı ki karşısındakini savunmasız bırakıyordu. Sadece ona bakmak bile Felicity'nin ağzının kurumasına ve avuç içlerinin terlemesine sebep oluyordu. "Bancroft'a sürekli olarak misafir gelir. Biliyorsun ki burası bir otel."

"Ah, ama bu misafir biraz farklı." Destiny manikürü yapılmış parmağını teatral bir biçimde dudagina bastırdı. "Denen o ki Blake Bancroft şehre gelmiş ve sana verilen bir şeyi istiyormuş." Konuşurken sesi soğuk ve keskin hatlı bir hal aldı.

Çalışanları odaya yayılan sessizliği dağıtarak konuşmaya başlayınca, Felicity'nin düşünceleri bölündü. "Restoranı duydun mu?" diye sorarken, haberlerin otelin dışına bu kadar çabuk yayılıp doğrudan Destiny'nin kulağına gitmesine şaşırmıştı.

"Ve oteli." Destiny'nin gözleri Felicity'ninkileri inceleyiyor ve söylentileri yalanlamasını bekliyordu.

"Doğru, ama bunların hiçbiri seni ilgilendirmez."

"İşte burada yanılıyorsun. İnsanların Bancroft'a ne olacağını öğrenmeye hakları var, özellikle de işin içinde çirkin aile kavgaları varsa."

Felicity iğneli sözleri duymazlıktan geldi. "Sen yemek eleştirmenisin. Neden Blake'le benim hakkımda makale yazmak isteyesin?" diye sordu kaşını kaldırarak.

Destiny'nin karanlık gözleri çakmak çakmak oldu. "Ben yemek eleştirmeni olarak çalışan bir muhabirim. Bu makale beni gazeteciliğe gerçek anlamda yükseltecek."

Blake ayağa kalktı ve Destiny'ye kartını uzattı. "Otel hakkında bilgi almak istiyorsanız, Bancroft Endüstrisi Halkla İlişkiler Ekibi sizinle seve seve görüşecektir."

Destiny kartı aldı ve cüzdanına koydu. "Sizden gelecek bir ifade makaleyi çok daha güçlü kılar."

Tek istediği buydu, olayları bir de Blake'in ağzından dinlemek. Felicity öfkesini bastırdı. Duygularını dışa vurmak işleri sadece daha kötü hale getirirdi. "Lütfen git, Destiny. Restoran henüz açılmadı. Eğer bilgi almak istiyorsan, bunu operasyon saatlerimiz içinde yapmalısın."

Destiny gülümsedi, ardından Blake'e döndü. "Gidip konuşabileceğimiz bir yer bulmak ister misin? Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi duruyor." Bir cevap bekleyerek kaşını kaldırdı.

Felicity yüzüne donuk bir ifade yerleştirdi ve tepki vermemeye çalıştı. Oysa içinde fırtınalar kopuyordu.

"Şu an röportajın ne yeri ne de zamanı. Dediğim gibi. Halkla İlişkiler ekibimle görüşebilirsiniz."

Destiny çantasından bir kalem çıkardı. Blake'in eline uzanıp avucunu yukarı kaldırdı ve numarasını yazdı. "Ben senden haber almayı tercih ederim," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Ara beni."

"Bu kadar yeter," diye araya girdi Edward. "Eğer kendi kendine çıkmazsan, ben seni çıkarmasını bilirim." Felicity'yle Destiny'nin arasına girerek, minyon kızılın yanında upuzun durdu.

Destiny iki adım geriledi, ama çenesi havaya kalktı ve

gözleri kısıldı. "Bu iş burada bitmedi, Felicity," dedi ve dönüp yemek salonundan çıktı. Edward da peşinden gitti. Felicity, yemek eleştirmeninin otelden çıktığına emin olmak için arkasından gittiğini sanıyordu.

Destiny'nin çıkışıyla Felicity'nin üzerine bir hayal kırıklığı çöktü ve nefes almakta zorlandı.

Mary Beth odaya yayılan sessizliğin içinde, "İkinizin arasında neler oluyor?" diye sordu.

Felicity içten içe Destiny'nin arkadaşlığını kaybettiği için yas tuttu. Masadaki çalışanlarının endişeli yüzlerine baktı ve küçük de olsa gülümseyebilmek için kendini zorladı. "Casper, sanırım gecenin spesiyallerini tanıtma sırası sendeydi."

Casper ayağa kalktı. Yüzünde halden anlar bir ifade belirdi, ardından naklen yayına başladı.

Felicity tek bir kelimesini bile duymadı. Parmağını dalgın bir şekilde çatalının sapının üzerinde gezdirdi. Bu hafta neden böyle geçiyordu? Vern ona Bancroft Oteli'ni bıraktığı zaman hayatının en iyi haberini almıştı, ama yine de her şey ona karşı birlik olup bu haberin tadını çıkarmasına engel oluyor gibiydi.

Blake, "Dost mu düşman mı?" diye sorarken, kolunu Felicity'nin sandalyesinin arkasına yerleştirip öne eğilerek, konuşmanın yalnızca ikisi arasında kalmasını sağlamış oldu.

Felicity'nin omzuna değen parmakları sıcak ve teselli ediciydi, ayrıca ona dokunmasından hoşlanmıştı. "Şu aralar anlayamıyorum," diye cevap verdi Felicity.

"İşinde başarılı her insanın etrafında dost gibi görünen düşmanlar vardır, biliyorsun ki. Bir zamanlar arkadaş olduğun kişiler başarılı olmaya başladığında sana sırt dönerler. Galiba senin hakkında kötü bir eleştiri yazmış, öyle değil mi?"

Ona kendisini iyi hissettirmeye mi çalışıyordu? “En kötüsünü.”

“Seni sinirlendirmesine izin verme.”

Felicity omzuna dayanan--Destiny'nin numarasının yazılı olduğu—eline baktı. “Ona şu röportajı verirsen beni incitemez.”

Blake yana kaymış bir gülümsemeyle baktı. “Onu henüz aramadım. Ayrıca bugün sana sözüm var. Ve birlikte geçirdiğimiz gün sayesinde, artık kerevizin nasıl soyulup nasıl pişirileceğini biliyorum. Otel turladık. Beni mutfakta bedavadan çalıştırdın. Sırada ne var?”

Felicity endişesiz ses tonuna ve ona kendisini iyi hissettirme çabalarına minnettardı. “Bu akşam, tabaklar mutfaktan çıkmadan önce süslememe yardım edeceksin.”

Blake diğer eliyle uzanıp, bir saç tutamını Felicity'nin kulağının arkasına ittirdi. “Genelde bir şeyleri çıkarmakta daha başarılıyım.”

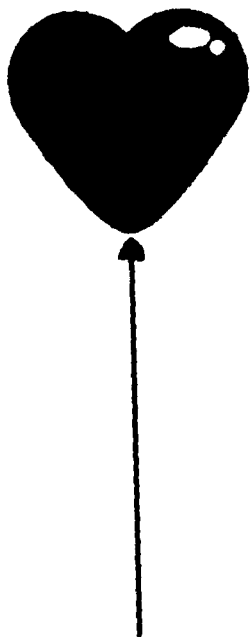
Felicity yanaklarının ısındığını hissetti. “İnsanlar senin hazırladığın şeyleri yiyene kadar bekle. Böyle bir his olamaz.”

Blake'in kaşları havaya kalktı. “İşte buna inanmak için görmem lazım.”

“Gecenin sonunda, inanacaksın.” Felicity yavaş ve kesik bir şekilde nefes aldı, uğruna bütün gün çabaladığı şeyleri Destiny'nin bozamamış olmasına rahatlamıştı. Blake'e Bancroft'un yalnızca bir iki gece kalınacak veya sadece akşam yemeği yenecek bir yer olmadığını kanıtlamıştı. Bancroft'un bu çevrede önemi büyüktü ve bu çatı altında çalışan herkes için ise burası ikinci bir aile gibiydi.

Gece bitmeden en azından bunları kanıtlayabildiğini umuyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Blake Dolce Vita'nın mutfağında çalışan Felicity'yi izlerken tezgâha dayandı. Çalışanların alıp misafirlere götüreceği tabakları ısıtma levhasının üzerine yerleştirmeden önce dikkatlice inceliyordu. Blake son iki saatte, mutfakta çalışmanın hem koreografi becerisi, hem de estetik anlayışı gerektirdiğini öğrenmişti.

Bu akşam için çalışmaya başlarken Felicity ona, "Baleyle profesyonel basketbolun bir birleşimine benzer," demişti.

Haklıydı. Blake çok uzun zamandır bu kadar sıkı çalışmamıştı. İki saatin sonunda yorgunluktan ölüyordu. Tezgâha dayanmayı bırakıp ona eşlik etti. Felicity uzun ince bir tabağı beş ravioliyle⁹ doldurdu. "Bu raviolinin içinde ne var?" diye sorarken, öğrenmek istemesine kendi bile şaşırdı. Dünyanın dört bir yanındaki en iyi restoranlarda yemek yemiş olsa da, Felicity'nin yemeklerinde tatları ve dokuları harmanlayışı onu büyülemişti.

"Hindistan cevizi sütü ve tutku meyvesiyle tatlandırılmış kajulu balkabağı." Blake'e bir sap taze adaçayı uzattı. "Yaprakları kopar ve tabağın üzerine serpiştir."

Blake söylediğini yaptı, ama yanındaki kadın onun için hala merak konusuydu. "Neden şef olmaya karar verdin?"

⁹ Bir tür *İtalyan mantısı*.

“Şef olmaya karar vermek mi?” Sesinde kırılgan bir tını vardı. “O seni seçer, sen onu değil.”

Blake duraksadı. Genelde kendisinin verdiği türden bir cevaptı—hiçbir şeyi ele vermeyen kibar bir cevap. Bu onda daha fazlasını öğrenme isteği uyandırmıştı. “Yemek servisi ne zaman biter?” diye sorarken belini esnetti.

Kaşını havaya kaldırarak, “Şimdiden yoruldu mu?” diye sordu.

“Hayır dersem yalan söylemiş olurum.”

Felicity sırtarak tabağı elinden aldı ve servis camına bıraktı. “Hans?” diye seslendi yardımcı şefine. “Sen devralır mısın?”

Genç şef kafa sallayarak büyük bir tencere dolusu marinara sosunu karıştırmak için kullandığı kaşığı kenara bıraktı. Felicity yana çekilince, onun yerini alarak servise hazır hale getirilen tabakları incelemeye başladı.

Felicity mutfaktan çıktı, Blake de arkasından geldi. “Genç şef yardımcısı çok itaatkâr. Bütün çalışanların öyleler.”

“Bazen,” dedi dalgın bir şekilde. Sonra kaşlarını çatarak, “Eğer söylemek istediğin buysa, onları kendi çıkarlarım için kullanmıyorum,” diye ekledi. Duruşu savunmaya geçmiş gibi bir hal aldı.

Blake ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. “Sadece bir gözlemli, yorum falan yapmıyordum.”

Felicity açıklamasını kabul ederek kafa salladı, konunun kapanabilmesi için daha fazla yorum getirmedi. “Benimle gel, sana mutfakta çalışmanın diğer yüzünü göstermek istiyorum.”

Yemek odasına yöneldiler. Felicity misafirleri görünce duraksadı. “Onlara bak. Sıkı çalışmamızın ödülü onlar.” Bakışları kalabalık üzerinde gezinirken gülümsedi. Restorandaki her bir sandalye doluydu ve birkaç kişi de ma-

saların boşalması için bar alanında bekliyorlardı. Blake bir o masaya bir bu masaya baktı ve insanların yemeklerini tatmalarını izledi. Az önce süslediği bir tabak raviolinin otuzlarının başındaki genç bir kadına servis edildiğini gördü. Kadın garsona teşekkür etti, ardından çatalını istekli bir şekilde alıp ev yapımı makarnanın tadına baktı ve zevkle inledi. Hissettiği mutluluk Blake'in içini sıcak ve sihirli bir yaşam iksiri gibi ısıttı. Ve içinde yeni bir şeyler uyandı.

Felicity haklıydı. Onları yerken izlemek de en az yemeği yemek kadar iyiydi. "Şimdi sırada ne var?" diye sordu.

"Konuşabiliriz diye düşündüm," dedi Felicity yumuşak bir gülümsemeyle.

Dudaklarının hafifçe kıvrılışı Blake'in içini ısıtmıştı. Aralarında bir bağlılık ve samimiyet filizlenmişti ki yeni ve kırılgan bir şeydi bu. Bu duyguyu bırakmak istemiyordu, ama yemek salonunda sonsuza kadar kalamazlardı. "Konuşalım bakalım. Burada mı?"

Felicity başını iki yana salladı. "Burada kalırsak ya çalışanlar ya da misafirler tarafından bölünürüz. Çatı katındaki teras nasıl olur?"

"Harika."

Felicity'nin yüzü aydınlandı ve gülümsedi. "Eğer senin için sorun olmazsa bu kıyafetlerden ve sarımsak kokusundan kurtulmak istiyorum."

"Bu konuda benden yardım mı istiyorsun?"

"Hayır." Felicity kıkırdadı, sesi hem gergin hem de şaşkın geliyordu. "Yirmi dakika sonra burada buluşalım. Tabii hala otelin neden benim gözetimimde kalması gerektiği konusunda ikna edilmeye ihtiyacın varsa."

"Henüz pes etmeye hazır değilim, eğer sorduğun şey buysa."

Gülümsemesi de az önce aralarında oluşan samimiyetle birlikte sönüp gitti. “Lobide keyfine bak, ya da yukarıda çıkabilirsin. Sana elimden geldiğince hızlı bir şekilde katılacağım ve fikrini değiştirmek için elimden ne geliyorsa yapacağım.”

Saniyeler sonra gözden kaybolmuştu bile. *Keyfine bak mı?* Tanıştıklarından beri keyfine bakamamıştı. Felicity’nin kararlılığı onu geriyordu ve yıllardır hissetmediği garip bir koruma içgüdüsünü serbest bırakıyordu. Genellikle konu kadınlar olduğunda sadece gereksinim duyduğunu hissederdi, ama onunlayken farklı, daha yumuşak ve daha naif bir şeyler de hissediordu.

Blake kaşlarını çatarak bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı ve yıllar içinde şekillendirdiği maskeyi yeniden taktı. Yapması gereken şeyler vardı ve bu tür düşünceler amacına ulaşmasına yardımcı olmayacaktı. İstediklerini elde etmeye o kadar yaklaşmıştı ki artık duygularının yoluna çıkmasına izin veremezdi.

* * *

Felicity hızla odasına vardı ve kapıyı açtı. Duş almalı ve giyecek uygun bir şeyler bulmalıydı. Otelde ilgili Blake’in fikrini değiştirmeliydi.

Blake’e dönmek için sabırsızlanarak banyoya yöneldi ve şef kıyafetlerini çıkarana kadar ısınması için suyu açtı. Blake’e, restoranda ve otelde çalışan insanlarla ve sağladıkları hizmetlerden yararlanan misafirlerle ilgili gösterebileceği kadarını göstermişti. Şimdi ise cephaneliğindeki son silahla onu vurmanın vaktiydi. Başucundaki küçük kutuya uzanıp yorganının üzerine bıraktı ve içindekinin işe yaramasını umdu.

Saçlarını ıslanmaması için başının üzerinde tutturarak

suyun içine girdi. Ilık suyun şüphelerinin yanı sıra sarımsak kokusunu da alıp götürmesine izin verdi. Dakikalar sonra yenilenmiş ve kesinlikle daha dinç hissederek suyu kapattı. Bir havlu kaptı ve kurulanırken ne giymesinin uygun olacağını düşündü.

Onu baştan çıkarmaya çalışmıyordu, ama yine de cazibeli bir elbise, amacına bir bluz ve tutucu bir pantolon-dan daha fazla hizmet edebilirdi. Bu düşünceyle banyo-dan çıktı ve gardolabına yöneldi. Seçenekleri sınırlıydı. Bir gün önce giydiği vücuda yapışan siyah elbise, şeftali renginde yazlık bir elbise ve vücudunu saran koyu mavi saten bir elbises vardı. Kırmızı topuklu ayakkabılarıyla kombinlendiğinde, koyu mavi elbisesi amacına uygun olacak şekilde hem çekici hem de hoş olabilirdi.

Felicity havlusunu kenara bırakıp sütyenini, külodunu ardından elbisesini giydi. Daha sonra parmaklarını kuru saçlarının arasından geçirdi ve platin sarısı dalgalarını omuzlarına bıraktı. Kutuyu alıp koridora çıktı ve barmen Ryan'dan hazırlamasını istediği kokteylleri almak üzere otelin barına yöneldi.

Dakikalar sonra iki şeftalili Bellini ve kolunun altına sıkıştırdığı küçük kutuyla birlikte, terasın sıcak akşam havasına adım attı. Blake çoktan gelmişti bile. Siyah pantolonunu ve mükemmel bir şekilde vücuduna oturan beyaz tişörtünü giymişti. Felicity içeri girince döndü ve yüzü takdir edencesine bir gülümsemeyle aydınlandı.

Felicity kendisini onun sıcak bakışlarına hapsolmuş bir halde buldu. Rahatlıkla uzanıp dudaklarına dokunabilir, o gülümsemenin üzerinden parmağıyla geçebilirdi. Arzusu tavan yapmıştı. İlerleyip uzun şampanya bardağını ona uzatırken bu arzusunu kontrol altında tuttu.

Blake "Bu nedir?" diye sorarken kendisine uzatılan bardağı aldı.

İki ince sandalyenin ortasındaki masanın üzerine küçük kutuyu bıraktı. “Bancroft usulü şeftalili Bellini.”

Blake bir yudum aldı. Felicity’yi tepeden tırnağa süzerken sıcak ve coşkulu bir ses tonuyla “Leziz,” dedi. Mavi gözlerinin derinliklerinden, hissettiği tutkunun bo-yutları anlaşıyordu.

Felicity de karnında benzer bir sıcaklık hissetti ve içkisinden bir yudum alarak dikkatini, Seattle silüeti üzerinde turuncu ve kırmızı şeritler bırakarak ufuk çizgisinde yavaş yavaş batmakta olan güneşe çevirdi. Sohbeti ilerletmekten ziyade kendi kendine konuşur gibi, “Günbatımının harika bir yanı var,” dedi.

Blake’e bakmıyor olmasına rağmen, yanına gelip kalçasını tuğladan balkonun kenarına dayadığını hissedebiliyordu. “Seattle’da güneş beklediği bir şeyler varmış gibi ufuk çizgisinde oyalanıyor sanki.”

Bu gerçek her zaman çok hoşuna gitmişti. Özellikle yazları güneş gerçekten de orada öylece durur, ufuk çizgisi koyu griye dönene kadar beklerdi. Geçen her dakikayla birlikte gökyüzü griden koyu maviye, en sonunda da geceyi ortaya çıkaracak şekilde siyaha döndü. Güneşle kıyaslandığında, gecenin de kendine has—gizem ve olasılıklarla dolu—bir güzelliği vardı.

Şu anda Felicity’yi etkileyen şey de bu olasılıklardı.

Aralarında bir sessizlik oldu ve etrafa gecenin tatlılığı çökerken de bu sessizlik devam etti. Terastaki solar ışıklar açılarak mekâna sıcak ve altın tonlarında bir ışıltı yaydılar. Felicity sırtını balkonun kenarına verdi ve iki sandalye arasındaki masada duran içkisine döndü. Kutuyu eline aldı ve kapağını kaldırdı. İçinden üç fotoğraf çıkararak Blake’e uzattı. “Onları sen bana yardım etmeye gelmeden önce Vern’in odasında buldum.”

Blake ılık akşam rüzgârı saçlarını savuştururken fo-

toğrafları aldı. Gülümsemesi kayboldu ve sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. “Bunları tam olarak nerede buldun?” Güçlü görünmek için fazlasıyla çabalamasına rağmen parmakları hafifçe titriyordu. Gözleri, küçük bir çocukken annesi ve babasıyla birlikte otelin girişinde poz verdiği fotoğrafa kilitlendi. Ardından annesi ve babasıyla birlikte Felicity’yle şu anda oturdukları balkonda birkaç yıl sonra çekilmiş olan ikinci fotoğrafa geçti.

Sonuncusuna bakarken yüzü yumuşadı—annesi kollarında bir bebek tutuyordu. Felicity tam emin olmamakla birlikte onun Blake olduğunu düşünmüştü. “Bende anne ve babama ait çok fazla fotoğraf yok. Kazadan sonra depo gibi bir yere konulmuşlar. Üzerinden o kadar fazla zaman geçti ki kimse nerede olduğunu hatırlamıyor.”

Felicity Blake’in on altı yıl önce anne ve babasının bir tekne kazasında öldüğünü okumuştı. Blake’in yüzü acı verici bir özlemle çevrelendi. Felicity bu ifadeyi iyi bilirdi. Bu bütün çocukluğu boyunca saklamaya çalıştığı ifadenin aynısıydı. Blake’in çektiği acıyı görebiliyordu. Felicity’nin içinde hayranlık duygusu uyandı. Blake öksüz kalmış, biricik ailesi tarafından geride bırakılmış ve hayatı tek başına keşfetmeye terk edilmişti. Bunu nasıl başardığını, bu acıyı alıp onunla yaşamayı nasıl başardığını hiç bilmiyordu. Başına gelen şeyleri öfkeye de dönüştürebilirdi. Bunun yerine enerjisini, tıpkı Felicity’nin evsizler için yaptıklarına benzer bir şekilde çevreye adanmıştı.

“Mercer Adası’ndaki evimiz yapılırken ailemle bir süre Bancroft Oteli’nde kalmıştık.”

“Fotoğraflardan anlaşıldığı kadarıyla mutlu zamanlarım gibi duruyor.”

Ailesiyle birlikte çektiirdiği ikinci fotoğrafa döndü. “Öyleydi. Son fotoğrafın çekilmesinin üzerinden kısa bir

zaman geçmişti ki annem ve babam vefat etti.” Sesi, duygularını bastırmaya alışıyormuşasına boğuk çıkıyordu. “Benim yüzümden öldüler.”

“Neden böyle söylüyorsun?” diye sordu.

Gözleri daldı. “Bunu daha önce kimseye söylemedim.”

Felicity hiçbir şey söylemedi, sadece dinledi.

“Annem ve babam ölmeden bir gün önce babamla kavga etmiştik. Saçma bir şey üzerine edilen hararetili bir kavgaydı. Bir avuç dolusu bozuk parayı babama fırlattım. Bu onu irkiltti, kaydı ve kafasını yere çarptı. Annem babamın beyin sarsıntısı geçirdiğinden şüpheleniyordu fakat babam bu konuda hiçbir şey yapmadı. O sarsıntı yüzünden tekneyi kayalıklara sürdü. Kaza olduğundan beri kendimi suçluyorum.”

Neredeyse içini acıtan bir şefkat Felicity’yi sarstı. Uzanıp parmaklarını onunkilere kenetleme ihtiyacı dalga gibi kabarıyordu. Onu hiçbir şey söylemeden kollarına alıp—önemsediğini ve anladığını bilmesini istiyordu. “Ailenin başına gelen hiçbir şey senin suçun değildi. Hepsi bir kazaydı.”

“Felicity—” Nazikçe telaffuz ettiğİ ismi havada asılı kalmıştı. Bakışlarını yavaşça Felicity’ye çevirdi. “Bunun için teşekkür ederim.”

“Yetişkin olmanın kazandırdığı bakış açısı yardımıyla, kazaya pek çok etkenin sebep olmuş olabileceğini görmelisin. Annem ve babam başlarına gelen şey için kendini suçlamayı istemezlerdi.” Gözlerindeki rahatlamayı görünce Felicity’nin kalbi göğsünde takla attı. Daha fazla bir şey söyleyemedi. Onun yerine elini yanağına kaldırdı ve oraya yerleştirdi. Görmezden gelmek için büyük uğraş verdiği özlem duygusu vücudunu ele geçirirken, dünya yavaşlayarak adeta acı verici ve kırılgan bir şekilde emeklemeye başlamış gibiydi.

Blake Felicity'nin eline doğru sokuldu. Ay ışığı Blake'e vurup onu karanlığın içindeki değerli bir taş gibi ortaya çıkarırken, Felicity önce nefesini tuttu, bıraktı, son olarak Blake uzanıp da bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken, merakla içini çekti.

Yaşadıkları bu an uzadı ve genişler gibi oldu, ardından yerini yoğun ve yüklü bir sessizliğe bıraktı. Bir bulut dolunay safhasına gelmek üzere olan ayın üzerine doğru sürüklendi ve dünyanın geri kalanını kapatarak, geriye sadece etraflarını saran altın rengi yumuşak ve parıltılı ışığı bıraktı.

Blake Felicity'yi izlemeye devam etti, ne öne geliyor ne de geri çekiliyordu. Gözleri Felicity'nin bugün mutfakta gördüğü arzusun benzeriyle parıldıyordu, ama Blake yine de beklemeye devam etti. Onu mu bekliyordu?

Bu akşam aralarında bir şeyler olmuştu, özel bir şeyler. Kelimelerin ötesinde, Felicity'nin doğrudan kalbine ulaşan bir bağı paylaşıyorlardı. Üzerlerindeki ayı çevreleyen ufakık siyah bulut hareket etti ve altın tonlamalı parıltılar, mavi-beyaz ışık huzmesiyle birleşti.

"Burasının bir zamanlar benim için ne kadar önemli olduğunu unutmuştum." Blake parmağını Felicity'nin yanağında, çenesinde, boynunda ve son olarak da göğüslerinin V şeklindeki dekoltesinde gezdirdi.

Felicity'nin göğüsleri sıkıştı.

Gece kulaklarına fısıldıyor, serinletici hava ise ayaklarının etrafında girdap çiziyordu. Blake ellerini beline doladı ve onu kendine daha da çekti. Blake'in dudakları ona doğru alçalırken, Felicity de vücudunun yükseldiğini hissedebiliyordu.

Felicity bu temasa inledi. Bu öpücük bir öncekinden farklıydı—en başta tüy gibi yumuşacıktı. Ve bu Felicity'yi yakıyordu.

Blake dudaklarından ayrıldı, yakıcı bir etki yapan dili, ni tenine hafifçe dokundurarak çenesinden boynuna kadar giden yolu izledi.

“O kadar çekicisin ki,” diye fısıldadı, ardından diliyle kulağının kıvrımını takip etti.

Felicity geri çekilmesi ve içindeki hırçın gereksinimle savaşıması gerektiğini biliyordu. Bu adam onun elinden her şeyi alabilme gücüne sahipti. Onun rakibiydi. Felicity arzularına yenik düşerse, Blake ona daha fazla zarar verebilecek güce erişirdi. Zarar görebilme ihtimali olsa da bu riski almaya değer miydi? Çünkü şu anda tek istediği Blake’in yarattığı zevke kendini bırakmak ve gecenin geri kalanını onun vücudunun her bir santimini dudaklarıyla, elleriyle ve diliyle keşfederek geçirmekti.

Blake bir kez daha dudaklarını buldu. Dili dudaklarının arasından girerek onunkine dokundu. Bu temasla Felicity elektrik çarpmış gibi hissetti. Yavaşça, şu anda mantıklı düşünebilme kapasitesine sahip olan beyninin küçük bölümünü kullanarak dudaklarını onunkilerden ayırdı ama gözlerinden başka bir yere bakmadı.

Blake’in gece yarısı gibi gözleri bariz bir arzuyla doluydu ve Felicity bir anlığına devam etmek ve gecenin onları nereye götüreceğini görmek istedi. Yanıp tutuşmaya devam eden vücudunu geri çekti.

Blake ellerini tutmaya devam etti, ama Felicity’nin aralarına biraz mesafe koymasına izin verdi. Felicity “Bir şey sorabilir miyim?” diye sordu.

Blake kaşını kaldırdı, hiçbir şey söylemedi ve onu oracıkta yalayıp yutmak istemesine rağmen sadece bakmaya devam etti.

Ay ışığının altında hafifçe karışmış saçlarıyla, hiçbir erkeğin olmaya hakkı olmadığı kadar havalı gözüküyordu. Aralarındaki hava gerilimle ve karşılıklı ihtiyaçla do-

ıydu. Gücü Felicity'nin nefesini kesiyor, onu hem zayıf, hem de güçlü hale getiriyordu.

"Bugün sana gösterdiğim herhangi bir şey Bancroft'la alakalı planlarını değiştirmeyi düşünmeni sağladı mı?"

"Hayır demek isterdim, ama o zaman yalan söylemiş olurum."

Sözleriyle içi ısınmış bir halde Blake'in ellerini sıktı. "Dürüstlüğün için teşekkür ederim."

Blake ona ser verip sır vermeyen bir gülümsemeyle baktı. Gözleri neşe ve açlıkla parılıyordu. "Yalan söylemek için bir sebep yok."

Felicity binlerce farklı duyguyla boğuşuyordu. Minnettarlık, mutluluk, ama çoğunlukla da tutku. İnleyerek geri çekildi ve balkon kenarına giderek şehri bir kez daha izledi. Blake'e bakmak yerine her yere bakmakta serbestti, yoksa gecenin... Blake'in yatağında noktalanacağını biliyordu.

"Yarın dünyayı gösterme sırası sende." Blake de gelip yanında durdu ve Felicity'nin kalp atışları bir kez daha hızlandı. Vücudunun tepki vermesi için Blake'in kendisine dokunmasına bile ihtiyacı yoktu. "Yanımda özel olarak getirmem gereken bir şey var mı?" Dönüp Blake'e baktı.

Blake elinin arkasıyla Felicity'nin çenesini okşadı. "Sana göstermek istediğim şey hiç kıyafet gerektirmiyor," dedi sırtarak.

Felicity dokunuşuyla ürperdi. "Toplum içinde çıplak dolaşmanın San Francisco'da pek hoş karşılanacağını sanmıyorum."

"Ah, hadi ama," dedi eğlenir gibi bir sesle. "Yeni bir moda akımı başlattırdık."

Felicity gökyüzüne baktı ve yardım yakarışında bulundu. "Yüce Tanrım, eğer giyinmek isteğe bağlıysa lütfen yarın beni sıcak bir yere götürmesini sağla. "

Blake gülümsedi. “Tamamdır. Ne getirirsen getir emim iyi olacaksın. Belki yazlık bir elbise, mayo ve kesinlikle resmi bir şeyler getirmek isteyebilirsin.”

Felicity’nin gülümsemesi soldu. *Resmi bir şeyler mi?* “Peter bizi havaalanına ne zaman götürecektir?”

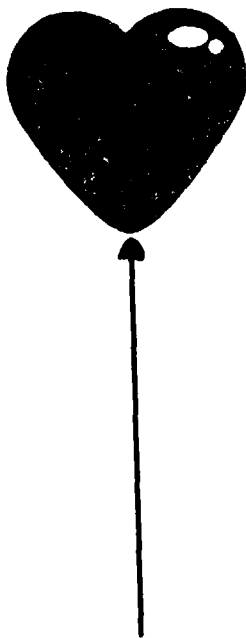
“Öğlen.”

Harika. Ona hem mayo, hem de Blake Bancroft’a layık resmi bir elbise bulabilmesi için mağazaların açılışından itibaren iki saat zamanı olacaktı. Ve Felicity kimden yardım alması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Onun için kıyafet yalnızca vücudunu örtmek ve sıcaklık sağlamak anlamına geliyordu. Mary Beth ise bir sosyete olarak yaşadığı önceki hayatında, kıyafetleri bir şeyleri vurgulama amacıyla kullanmanın yolunu bulmuştu.

Felicity karşısında duran adamı içine çekti. Oh, onun önüne sürdüğü mücadeleyi kazanacaksa kesinlikle vurucu olması gerekiyordu. Hele hele onun bölgesindeyken, her türlü avantaja ihtiyacı olacaktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Blake Bancroft Oteli'nden dışarı çıkarken rüzgârlığının kapüşonunu kaldırdı. Tam son günlerde düşüncelerinin büyük bir kısmım işgal eden kadını unutmamasına yardımcı olabilecek sabah koşusuna çıkmıştı ki, Destiny'nin otelin karşısında, köşedeki sokak lambası direğine dayanarak durmakta olduğunu fark etti. Gri bir koşu kıyafeti giymişti, Blake'i fark ettiğinde karşıdan karşıya geçti.

"Destiny," diye selam verirken, sesindeki rahatsızlığı gizleme gereği duymadı bile. Destiny beyaz bir poşet ve her bir elinde birer kahve tutuyordu. "Aramayınca olaya el atmam gerektiğine karar verdim." Ona cesaret verici bir şekilde baktı. "İki kişilik kahvaltı getirdim."

Blake kaşlarını çatı. Onu aramamıştı, çünkü Felicity'yle aralarında kalması gereken şeyleri ona anlatmaya hiç niyeti yoktu. "Koşuya gidiyordum."

"Sana katılabilir miyim?"

Blake kaşını havaya kaldırdı. "Kahve ve donutla mı?"

"Onlar ıspanaklı ve feta peynirli dürüm ve... oh... ne olduklarının çok da önemi yok." Etrafına bakındı, tekrar karşıdan karşıya geçti ve yiyecekleri köpeğiyle yürüyen genç bir çocuğa verip tekrar Blake'in yanına döndü.

"Çocuk kahve için biraz küçük sayılmaz mıydı?"

Destiny omuz silkti. "Ailesi buralarda bir yerlerdedir. Haydi gidelim."

Blake muhabiri başından savamayacağını anlayınca, ondan hızlı koşarak onu atlatabileceğini düşündü. Bir önceki gün Felicity'yle birlikte yürüdükleri Terry Caddesi'nden başladı. Bu sabah su kenarında koşmak iyi gelir diye düşünmüştü. Şu anda o kadar emin değildi.

"Zor bir gece miydi?"

Felicity aklına gelip durduğu için uyumakta zorlanmıştı. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

"Uyku veya başka bir aktivite yüzünden hayatında bir gün bile kötü görüldüğünden şüpheliyim," derken ona ayak uyduruyordu.

Başının üzerinden geçen bir martı öterken, "Bancroft'u seninle tartışmaya hiç niyetim yok," dedi Blake.

"İstedğin herhangi bir konu hakkında konuşabiliriz."

"Ne istiyorsun, Destiny?" Her zamanki ritmine ulaştı. Destiny ona ayak uydurduğu için biraz rahatsız olmuş gibi hissediyordu.

"Amcan her zaman çıkarıcı biri miydi?" Sesi umursamamış gibi çıkıyordu, ama Blake sorusunun onun için hissettirdiğinden daha önemli olduğunu hissediyordu.

"Benim iyiliğim için mi, Felicity'nin iyiliği için mi yoksa kendi iyiliğin için mi soruyorsun?" Adımlarından gelen kısa ve keskin sesler her bir kelimenin üzerine basıyordu.

Destiny kısa bir an için ona döndü, ardından bakışlarını caddeye çevirdi. "Dramatik olma. Ben sadece yaşlı adamın oteli neden sen dururken Felicity'ye bıraktığını anlamaya çalışıyorum. Felicity ona arkadaşlık ediyordu, ama daha fazlası yoktu. Altında başka sebepler yatmıyorsa neden ona karşı böyle bonkör davransın ki?"

"O sebeplerden benim haberim yok. Bilgi almak istiyorsan gidip Felicity'ye sormak zorundasın."

"Benimle asla konuşmaz. Şimdi değil."

"Aranızdaki kan davasından dolayı mı? Bana eskiden arkadaş olduğunuzu söylemişti."

Alaskan Yolu'nda trafik ışıklarına denk geldiler ve durmak zorunda kaldılar. Destiny iki büküm olup soluklanmaya çalışırken Blake yerinde koşmaya devam etti. "Bazen hayat senin için belli başlı seçimler yapar."

Destiny'nin sesindeki keskinliği duyunca ona şaşkınlıkla bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Destiny doğruldu. "Hiçbir şey." Işıklar değişince Destiny caddede öne atıldı.

Ona katılmak için karşıdan karşıya geçerken, tuz, deniz ve kreozot kokusu Blake'in içine işledi. "Neden makale yazmak istiyorsun ki? Burada haber yapacak bir şey yok." Balıkçılar bir önceki sabah olduğu gibi iskeleye sıralanmış, sabah yakaladıkları balıkları satmaya çalışıyorlardı.

"Yanılıyorsun. Amcanın ve Felicity'nin arasında her ne olmuş olursa olsun bir haber değeri var demektir." Yanakları beneklenmeye başlamıştı ve yorgunluk belirtileri gösteriyordu.

"Yaşlı bir adamın ölmesinin nesi haber değeri taşıyor? Ayrıca doğal sebeplerden ötürü öldü, o yüzden uğraşmaya değeceğini düşünmüyorum." Kaldırım üzerindeki adım sesleri, derme çatma pazardan gelen uğultulu seslerle birleşiyordu

"Ama ben burada amcanın ani bir şekilde ölmesinden fazlasını görüyorum. Felicity'nin Vernon Bancroft'un kim olduğunu çok eskiden beri bildiğini ve oteli kendisine bırakması için onun aklını çeldiğini kanıtlamak niyetindeyim."

"Kendi intikamını almak için mi yoksa toplum yararına mı?"

"Belki de her ikisi için de. Konu Bancroft olunca Felicity geçmişte takılıp kalmış durumda. Eski püskü otelin görkemli zamanları artık geçmişte kaldı. Bancroft'un geleceğe doğru gitmesinin zamanı geldi. Senin istediğin de bu, öyle değil mi?"

“Tek istediğim bu.” Kendine yalan söylüyordu. Tek istediği bu değildi. İstekleri, kendini buna ikna etmeye çalışsa da masum sayılmazdı. Şirketi Felicity’ten bir şey istiyordu, Blake’in vücuduysa bambaşka bir şey.

“O halde bunu birlikte mümkün kılalım. Bu akşam seni yemeğe götürmeme izin ver. Konuşup işin nereye varacağına karar veririz,” diye önerdi.

Aklının bir parçası Destiny’nin yaptığı şeyin ona ve amacına yarar sağlayacağına katılıyordu. Diğer parçası, yani karmakarışık bir halde olan parçası ise Felicity’yi kavrayıp Destiny ve diğer herkesten korumak istiyordu. Kendi düşüncelerine karşı çıkarcasına başını iki yana salladı. Hem Bancroft’ı hem de oraya şimdi sahip olan kadını elde edebilmesi mümkün değildi. Ve ne kendisi ne de amcası hakkında konuşmak da kesinlikle istemiyordu. “Burada işimiz bitti.”

“O halde yerinde olsam arkamı kollardım.”

“Bu bir tehdit mi?” Sesi buz gibiydi.

“Hayır. Bir vaat.”

Destiny koşmayı bıraktı, Blake ise ilerlemeye devam ederek onu ve sığ tehditlerini geride bıraktı. Birkaç düşman edinmeden şirkette bu noktalara gelemezdi. Destiny’nin tehditleri onu korkutmuyordu. Ayrıca, güvenlik çalışanları onu bu tür şeylerden korumak için para alıyorlardı.

Blake’i rahatsız eden şey, Felicity’nin itibarını ve oteli başarıya ulaştırma şansını yerle bir etme teklifini reddetmesiydi.

Neden şimdi tereddüt ediyordu? Sonuçta her şey sadece işten ibaretti.

Ona iki gündür —Bancroft’un pek çok insan için bir otelden çok daha fazlası olduğuna dair— gösterdikleri fikirlerini gerçekten de değiştiriyor muydu?” Felicity hakkında ne hissederse hissetsin, bütün bunları mahvetme hakkına sahip miydi?

Blake onu düşününce homurdandı. Kokusunu veya hareketlerini unutabilecek gibi durmuyordu. Kıvrak vücudu tam bir zarafet timsaliydi ve onu kendi kollarında hayal etmesi oldukça kolaydı.

Elleri, sanki dün gece Felicity'ye dokunduklarında aldığı tadı unutmak istiyormuşçasına bilinçsizce kasıldı. Yumuşak, sıcak ve daha önce tattığı her şeyden daha tatlıydı. Onda onu kendisine çeken ne vardı böyle? Felicity'nin parmaklarının kendisine dokunduğunu düşünmek bile kanının koyulaşmasına ve vücudunun kasılmasına sebep oldu.

Uzaklara bakarak arzularını kontrol altına almaya çalıştı ama başarılı olamadı. Onları nelerin beklediğini düşününce yapamadı. Hafta sonunu beraber ve birbirlerine çok yakın mesafede geçireceklerdi. Ona dayanmak Seattle'da bile zorken, seyahatleri sırasında Felicity baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali olacaktı. Ana hedefi Bancroft'un yeşil teknoloji konusunda lider olmayı hak ettiğini kanıtlamaktı. Onu buna ve çok daha fazlasına ikna edebiliirdi. Blake'in dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. Uygun bir ortam yaratılırsa ikisini de başarabilirdi.

Felicity iki tam günü kabul etmişti, ama Blake onu tam olarak nereye götürmek istediği konusundan hiç bahsetmemişti. Bu düşünceyle cep telefonunu çıkardı. Alternatif bir plan ayarlamak için iki saati vardı.

* * *

Felicity o sabah lobiye girince, Mary Beth'in onu beklediğini gördü. Felicity arkadaşına daha selam bile verememişti ki Mary Beth onu ön kapıya doğru hızla çekiştirip dairesel araba yolunda yolcusuz duran limuzine götürdü.

"Umarım sorun etmezsin, ama bu sabah Peter'm burada beklediğini görünce, bizi şehirde dolaştırabilir mi diye

sordum,” dedi Mary Beth. “Önce sana danışmalıyım biliyorum, ama böylesi çok daha uygun gibi geldi. Böylelikle alışveriş yapmak için çok daha fazla zamanımız olacak.”

Mary Beth onu arka koltuğa yönlendirirken, “Hayır, sorun değil,” dedi Felicity.”Nereye gidiyoruz?”

Mary Beth limuzine girdi ve Peter kapıyı kapattı. “Dördüncü Cadde’deki Luly Lang’dan başlayacağız.”

Peter arabayı çalıştırınca, Mary Beth rahat deri koltuklara sırtını dayadı. “Tanrım, bu arabayı da en az başkalarının parasını harcamayı sevdiğim kadar seviyorum.”

Felicity dikiz aynasından, Peter’ın ikisine gülümsediğini, ardından bakışlarını yola çevirdiğini gördü. Tepeden Seattle’ın Beşinci ve Altıncı Cadde arasındaki çarşısına gitmek uzun sürmedi. Peter limuzini kenara park etti ve kapıyı açmak için etrafından dolandı.

Mary Beth dışarı çıktı. “Hadi, hemen başlayalım. Çok zamanımız yok.”

Felicity lüks butiğin girişine geldiklerinde tereddüt etti. “Bence çarşının yanlış kısmında alışveriş yapıyoruz. Bunu karşılayabileceğimi—”

“Felicity sen bana yardım ettin. Bırak şimdi de ben sana yardım edeyim. Bu önemli. Blake’in dünyasında oynamak için oraya aitmiş gibi görünmen gerek. Ayrıca,” derken Felicity’yle kol kola girip onu mağazanın girişine doğru çekti ve,” Bancroft Oteli’nin sahibi olarak, koruman gereken belli bir imajın var,” diye ekledi.

Mary Beth’in söylediklerini düşünürken bir süre daha tereddütte kaldı. En sonunda Mary Beth’in kendisini lüks tasarım butiğine sürüklemesine izin verdi. Mary Beth haklıydı. İki gün boyunca Blake’in seviyesine çıkmalıydı, üstelik kendisini hiçbir zaman Blake’in kanlı canlı varlığının

etkisindeyken olduğundan daha sıkıcı ve yetersiz hissetmemişti. “Sadece birkaç şey o zaman...” diye teslim oldu.

Mary Beth kafa salladı ve mağazada gezinmeye başladı. “Sen yemek bloglarını takip ediyorsun, ben de terzilikle ilgili olanları. Hala hayatımın böyle günleri hatırlıyorum.”

Konu modaya geldiğinde, Mary Beth ne yapılması gerektiğini biliyordu; bunu Felicity’nin tanıdığı herkesten daha iyi giyinerek her gün kanıtlıyordu. Üstelik bütün bunları kısıtlı bir bütçeyle başarıyordu.

“Neden senin her zaman gittiğin mağazalara gidemiyoruz?” diye soran Felicity, hala gereğinden fazla para harcamakta kararsızdı.

“Çünkü Blake gibi bir adamla boy ölçüşmek için en iyilerine sahip olmalısın, en iyilerinin taklidine değil.”

Felicity istemeyerek de olsa kafa salladı.

Mary Beth özgüvenli bir gülümsemeyle karşılık verdi ve elindeki kıyafetlere döndü. “Senin sıcak renklere ihtiyacın var. Ya da siyaha. Siyahlar içinde harika görünürsün. Göğüs kısmı üzerine oturan ve uçuş uçuş bir etek düşünüyorum. Haydi senin kıymetli değerlerine oynayalım.”

“Neyime neyime?”

Mary Beth kaşlarını çatarak ona baktı. “Aynan falan yok mu senin? Doğru kıyafetlerle ince belini ve kıvrımlarını ortaya çıkaracağız.” Başını iki yana salladı. “Bunu nasıl başarıyorsun bilmiyorum. İnce beline bakıldığında şef olduğu anlaşılmayan tek şef sensindir herhalde.”

“Ciddi ol, Mary Beth. Ben de herkes gibiyim.”

Mary Beth’in yüzünde gururlu bir ifade belirdi. “Ne kadar güzel olduğun hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“Ben çirkin ördek yavrusuyum.”

“Hayır. Sen bire kuğusun.” Mary Beth’in gözleri muzip muzip bakıyordu. “Bekle ve gör. Seninle işim bittiği zaman bunu sen de inkar edemeyeceksin.”

* * *

Mary Beth ve satış görevlisi ona kıyafet üstüne kıyafet denettirirken Felicity devasa aynaların karşısında ellerini havaya kaldırmış bir vaziyette durmaya devam etti. Harcadıkları paradan dolayı endişelense de, kendini rahatlamaya ve Blake’in dünyasına uyum sağlamak üzerine Mary Beth’in verdiği tavsiyeleri hatırlamaya zorladı. Luly Lang’de işleri bitince, Mary Beth onu Seattle’ın alışveriş caddesindeki birkaç mağazaya daha götürdü.

Bir buçuk saat sonra limuzine geri dönmüşlerdi. Felicity rahatlayarak içini çekti ve kendini rahat deri koltuklara bıraktı. Dört mağaza, üç elbise, iki üst ve bir de mayonun ardından, mutfakta aralıksız iki gün boyunca yemek yapmış gibi yorulmuştu. “İstediğimiz elbiseleri bulduğumuza sevindim.”

“Bence Blake’in planladığı şu meşhur resmi aktivitede, kahve tonlarındaki elbiseyi giyebilirsin. Ten rengine çok gider.”

“Evet, tenimin büyük bir kısmını gösteriyor gerçekten de,” dedi Felicity kuru kuru.

“Bu durum senin yararına olacak şekerim.”

“Peter, bizi 1910 Post Alley’e götür.”

Felicity yerinden sıçradı. “Otele geri dönmeyecek miyiz? Öğlen Blake’le buluşmam gerek.”

Mary Beth kaşını kaldırdı. “Bunun için vaktin var. Ayrıca, şoförü olmadan bir yere gitmeyecek.”

Bundan sonra yirmi dakika boyunca Seattle'ın Pike place pazarındaki etkileyici çay evinde oturarak, neredeyse şeffaf denebilecek incelikteki Sèvres porselenlerde servis edilen papatya çaylarının tadını çıkardılar. Bir süre arkalarına yaslanarak rahatlarırken, bir yandan da yerden tavana kadar olan pencereler sayesinde gelen geçeni izleyebiliyorlardı. Mary Beth bir kez daha haklı çıkmıştı. Bir bardak çay alışverişlerine mükemmel bir nokta koymuştu.

“Blake’in senin için yaptığı birkaç günlük planlara hazır mısın?” diye sordu Mary Beth.

Felicity kafa salladı. “Yokluğumda babamın ihtiyacı olabilecek şeyleri ayarladım. Hastaneden taburcu olduğunda, destekli yaşam merkezine geri dönecek. Önümüzdeki birkaç gün boyunca özel hemşiresi de yanında olacak. Terapisiyle ilgilenecek ve ben gittiğimde iyi olduğundan emin olacak.”

“Blake’le kapışmaya hazırsın gibi duruyor.”

Felicity sırtıttı. “Hiç kimsenin o adamla savaşıma hazır olabileceğini sanmıyorum.” İçini çekti. “Özel bir hemşireyle de olsa, babamı bırakmaya korkuyorum. Sürekli onun için endişeleniyor olacağım.”

“Senin için ona göz kulak olurum.”

Felicity arkadaşına minnettar bir şekilde gülümsedi. “Sana fazladan yük bindirmekten nefret ediyorum—”

“Bu yük değil,” diye sözünü kesti. “Kardeşim bebek konusunda seve seve yardımcı olacaktır. Amelia amcasını da çok seviyor. Hayatım yoluna girdiği için çok şanslı hissediyorum.”

“Yoluna girmesini sağlayan şey şans değil, senin sıkı çalışmandı.”

Çayından bir yudum alırken, “Blake’le kendi saha-

sında başa çıkabilmek için giyinip süslenmek dışında bir oyun planın var mı?” diye sordu Mary Beth.

Bir oyun planı. “Onu Bancroft’un olduğu gibi kalması gerektiğine ikna etmek dışında bir planım olduğunu söyleyemem.”

Mary Beth kafa salladı. “Başarılı olacaksın. Özellikle de şimdi. Blake’le tanıştığından beri çok değiştin.”

“Nasıl yani?” Felicity bardağını bıraktı.

Mary Beth burnunu kırıştırdı. “Tam olarak emin değilim. Ama gözünü korkutmanın artık çok kolay olmadığını söyleyebilirim.”

Felicity güldü. “Onu bilemiyorum. Luly Lang ve Neiman Marcus’daki satış görevlilerinden *fazlaca* gözüm korktu.”

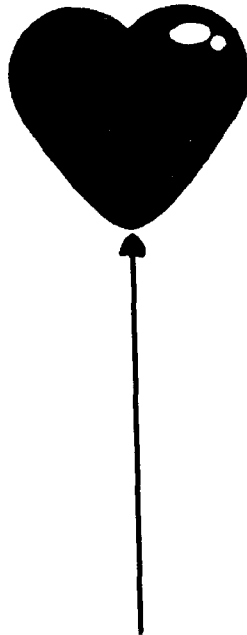
Mary Beth kıkırdadı. “Göz korkutucu olabilmek için maaş alıyorlar. Onları saymazsak, Blake’le tanıştığından beri kontrolü eline çok daha fazla aldığın kesin.”

“Çünkü risk altında olan çok fazla şey var.”

“Bu kötü bir şey değil, Felicity.” Mary Beth omuz silk-ti. “Kim bilir, belki de San Francisco’dan hafife alınmayacak bir güç olarak dönersin. Blake kesinlikle sana karşı duramaz.”

O anda, Mary Beth’in o gün içinde üçüncü kez haklı çıkmasını umdu. Blake güçlü bir rakipti. Felicity’nin çok istediği şeye kavuşabilmek için sadece kararlı ve güçlü olması gerekiyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Blake koşusunun ardından otele geri döndü ve Marcus'u aradı. "Miras Otel'e yaptığımız teklifle ilgili Jamison'dan bir haber var mı?"

Marcus her zamanki etkileyici ses tonuyla, "Yaşlı adam seninle yüz yüze konuşmak istiyor," diye cevap verdi.

Blake anında kaşlarını çatı. "Bu iş böyle yürümez. Şehir dışına çıkıyorum. Telefonda konuşamaz mıyız?"

"O gelenekselci biri. İşini yüz yüze yapmaktan hoşlanıyor."

Blake saatine baktı. Felicity'yle buluşmasına hala bir saat zaman vardı. "O halde bizi Skype'da görüştür. Bu işi bir an önce halletmek istiyorum."

"Ne bu acele? Hiç huyun değildir."

"Her şeyin netleşmesini istiyorum. Hallolmasını istiyorum. Sana para ödememin sebebi bunlar," dedi Blake.

Telefonun diğer ucunda bir anlığına sessizlik oldu. "Görüşmeyi ayarlayabilmem için bana on dakika verebilir misin?" diye sordu Marcus.

Bu süre düş alabilmesi için yeterliydi. "On dakika sonra internette görüşürüz." Blake telefonu kapattı ve duşa yöneldi. On dakika sonra bilgisayar ekranından Donald Jamison'a selam veriyordu. "Günaydın, Bay Jamison. Bu kısa sürede benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

Yaşlıca adam inatçı bir biçimde dudaklarını sıktı. “İki-
miz de mülkü satmak konusunda bir seçeneğim olmadı-
ğını biliyoruz, ama oteli yıkmak konusunda seninle yüz-
yüze konuşmak istiyordum.” Titreyen sesi, Blake’in ha-
yatında ilk kez bir rakibini köşeye sıkıştırmaya tereddüt
etmesine sebep oldu.

Yaşlı adam tam da istediği noktadaydı. İki gün önce
olsa bir an bile düşünmeden üstelerdi. “Mekânı yıkmak
konusunda neden bana direniyorsun?”

“Gerçeği mi istiyorsun?” diye sordu, yüzünün rengi
çekilmiş gibiydi.

“Evet,” diye cevap verdi Blake.

Jamison gözünün içine baktı. “Benim Jenny’m burada
öldü. Burayı yıkarsan, onunla ilgili son hatıralarımı da
beraberinde götürmüş olursun.”

Bu sözleri duyduğunda, Blake hem suçluluk hem de
şaşırtıcı bir şekilde merhamet duydu. Kafasının içinde,
Felicity’nin dün gece ona gösterdiği fotoğraflar belirip
duruyordu. Dudakları acı bir gülümsemeyle büzüldü.
“Anlıyorum.” Bir an durdu, düşündü, ardından içini çekti.
“Alternatif bir teklife açık mısınız?”

“Neymiş o teklif?”

“Yetmiş iki milyon. Ayrıca idaresini ve restorasyonunu
denetlemek üzere otelde kalacaksın.”

Jamison’un yorgun gri gözleri şaşkınlıkla hatta belki
de yaşlarla parıldadı. “Otelı yıkmayacak mısınız?”

“Çok ikna edici bir gerekçe sundun.” Blake içini çekti.
“Hayır, yıkmayacağım.” Bilinci yerindeyken nasıl böyle
bir şey yapabilirdi ki? “Anlaşırsak Marcus’a sözleşmeyi
hazırlattıracağım.”

Jamison kafa salladı. “Lütfen bunu söylediğim için ku-
sura bakma, lütfedermiş gibi olmasın, ama seninle gurur
duyuyorum, Blake.”

“Teşekkür ederim, efendim,” diye cevap verdi Blake. “Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.”

“Etmelisin, ayrıca şunu da bilmelisin ki, artık Bancroft Endüstrisi’nin bir parçası olduğum için gurur duyuyorum.”

Birkaç gerekli detayın üzerinde geçtikten sonra görüşmeyi kapattılar. Blake beklenmedik davranışından ötürü hala biraz afallamış hissederek sandalyesinde arkasına yaslandı. Hayatında ilk kez maddi çıkarlarını gözetmeksiz bir anlaşma yapıyordu. Böyle şeyler onun hiç huyu değildi ve neden böyle davrandığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

* * *

Bir saat sonra Blake ve Felicity, Blake’in özel jetindeki konforlu bekleme salonunda oturmuş, Boeing Pisti’nden kalkışı bekliyorlardı.

Yumuşak deri koltuğa yerleşip emniyet kemerini bağlarken Felicity’nin gözleri kocaman açıldı. “Kendi uçağın mı var?”

“Nereden anladın—yan tarafındaki Bancroft Endüstrisi logosundan mı?” Dünyasını, benzer hayatlar yaşayan iş arkadaşlarının dışındaki birisinin gözlerinden pek görme şansı olmuyordu.

Felicity gerilim ve heyecan karışımı duygular yaşıyordu. “Bu bir uçak değil, uçan bir malikane.”

Uçak pistte ilerlemeye başlarken Blake omuz silkti. “Seyahat ederken çalışmayı severim. Uçak bana bir ofis, bir yatak odası, yemek odası, bir bar ve duşu olan bir banyo sağlıyor.” Felicity’nin elini avucuna aldı. Bir an Felicity’nin elini çekeceğini düşündü. Fakat Felicity’nin eli yavaşça döndü ve onunkini sıkı sıkı tuttu. Blake buna bir

anlam yüklememeliydi. Felicity uçağa doğru yürümeye başladıklarından beri gergin görünüyordu. Blake onu suçlayamazdı. Büyün destek ekibini geride bırakmıştı. Kadın dış etkenlere açık ve kırılgandı. Blake nedenini bilmediği bir rahatsızlık hissetti. Onun kırılganlığını kendi lehine kullanabilir miydi? Bu tür taktikler eskiden onun için hiç sorun olmazdı. Ama onunlayken, normalde kurduğu iş ilişkileri yanlış geliyordu.

“Çok sık uçar mısın?” diye soran Blake, kendisini mi yoksa onu mu rahatlatmaya çalıştığından çok emin olmayarak Felicity’nin elini sıktı.

“İtalya’dan beri uçmuyorum, ondan önce de nadiren uçardım. Belki fark etmişsindir ama kontrolü elimden bırakmak konusunda zorluk çekiyorum. Her şeyin belli bir rutini olmasını seviyorum.”

Jet havalanırken Blake kaşını kaldırdı. “Sende OKB¹⁰ mi var?”

“Hayır, KOB var, en azından harfler rahat okunacak şekilde sıralandığında böyle oluyor,” derken ses tonu ciddiye fakat vücudu rahatlamıştı.

Blake onu bir süre inceledi ve dudağının kenarının kıvrıldığını fark etti. Gülümseyerek karşılık verdi. “Çok komik.”

Felicity omuz silkti, irtifa kazanırlarken pencereden dışarıya göz bakıyordu. “Her zamanki rutinimin dışında olmaktan nefret ederim. Lütfen bana bir sürpriz yaşatmayacağına söz ver.”

Ona bu sözü veremezdi. Bu seyahatin amacı zaten buydu—onu yerinden etmek, dengesini bozmak ve otel konusundaki düşündüklerini ona kabul ettirmek. “Bir anlaşmamız var. Senin iki günün vardı, şimdi benim de iki günüm var. Sana bir otelin hizmetten feragat etmeden

¹⁰ *Obsesif Kompulsif Bozukluk.*

sosyal anlamda sorumluluk sahibi ve çevre dostu olabileceğini göstermek niyetindeyim.”

Felicity ‘nin bakışları hızla ona döndü. “Ben de restoranı bu şekilde işletiyorum,” dedi alınmış gibi.

“Orada harika bir iş çıkartıyorsun. Fakat bazı büyük değişiklikler yapmadığın takdirde otel için de aynı şeyleri uygulamak daha zor olacaktır.”

“Beni rahatsız eden şey yeniden yapılandırma değil. Çalışanlarımın hayatları üzerinde yapacağı etki. Hayatlarını sürdürebilmek için işlerine ihtiyaçları var.”

Çalışanlarından konu açıldığı zamanlarda hep olduğu gibi, sesine neredeyse çaresiz bir tutku yerleşti. Hayatında Blake’in henüz fark edemediği bir zorluk mu vardı? Bu konu üzerine düşünürken Felicity’nin elini bilinçsiz bir şekilde bir daha sıktı. “Önümüzdeki iki gün boyunca hiçbir konuda endişelenme. Sadece olayları farklı bir gözle görebilmek için kendine izin ver. Bunu yapacağına söz verir misin?”

Blake onun bir anlığına tereddüte kapıldığını gördü, fakat sonra kafa salladı ve başını yumuşak deri koltuğa yasladı. “Affedersin. Huysuz olmaya çalışmıyorum. Genellikle gözümü açar açmaz alışveriş yapmaya alışık değilim.”

“Sadece balık mı alırsın? Onlara daha az enerji harcıyorsun gerçekten.”

Esprisi Felicity’nin yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

“Balıktan anlarım. Şık kıyafetler ise bana uzak bir dünya. Çok yorucu.” İcini çekti. “Sen nasıl yapıyorsun bilmiyorum.”

“Yapmaları için başka insanları işe alıyorum.” Bunu demesiyle yardımcısının yanlarında belirip onlara şampanyayla dolu Waterford markalı flüt bardakları uzatması

bir oldu. Son beş yıldır seyahat halindeyken bütün ihtiyaçlarıyla ilgilenen ufak tefek Japon uçuş görevlisine gülmüseyerek, “Teşekkürler, Kayoko,” dedi Blake.

Felicity bardağın birini aldı ve köpüren sıvıya baktı. “Bunu içersem muhtemelen uyurum.”

Blake onun da içmesini umarak şampanyasından bir yudum aldı. “Kullanabileceğin bir yatak odamız var, uzanmak falan istersen diye.”

Şampanyasından bir yudum aldıktan sonra bardağını bıraktı ve özür diler gibi Blake’e baktı. “İki saat uzanmak harika olurdu. Senin için sorun olur mu?”

“Hiç de olmaz.” Felicity’nin elini bıraktı. “Kayoko sana yatak odasını gösterir. Rahatına bak. Sen uyurken yapmam gereken bir ton iş var.” İşte bu doğrudu. Son birkaç gündür işi tamamen boşlamıştı—ki bu da şirketi amcasından devraldığından beri yapmadığı bir şeydi. “İyi uykular. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım.”

“Sana ihtiyacım olmayacak.” Felicity duruşunu dikleştirdi ve koridorda Kayoko’yu takip ederek hızlı bir şekilde ilerledi.

Felicity’nin, genellikle uzun uçuşlarda kendisinin uyuduğu lüks yatak odasına doğru gözden kayboluşunu izlerken, bu yorumun canını acıtmamasını sağlamaya çalıştı. Felicity’nin sıcak ve istekli vücuduyla serin, keten çarşaf-larda uzandığını, saçlarının kafasının etrafına saçıldığını hayal etti. Kasıkları kasıldı ve derinlerde gömülmüş içini yakıcı acı yüzünden inledi.

Onun kendisine yalnızca birkaç adım uzakta uyuduğunu bile bile nasıl çalışabilirdi? Büyük bir çabayla diz üstü bilgisayarına uzanıp açtı. Kayoko döndüğü zaman, şampanya bardağını önünden alıp yerine viski bıraktı. Blake içini çekti. “O kadar belli oluyor mu?”

Kayoko'nun gözleri anlayışla bakıyordu. Tatlı bir gülümsemeyle, "Genellikle seyahat ettiğimiz hanımlardan farklı birisi gibi duruyor," dedi uçuş görevlisi.

Felicity'nin yatakta yalnız başına olması onu diğerlerinden ayıran şeydi. Kayoko haklıydı. Bir şeyler farklıydı, ama farklılık Blake'ten kaynaklanıyordu, Felicity'den değil. Felicity onun kendisi etrafında inşa ettiği bariyerleri bir bir yıkıyordu. Anne babası boğulduğundan beri, kendisini hırs dışında her duygudan uzaklaştırmıştı. Böyle -karmaşadan uzak ve güvenli bir kozada-yaşamayı tercih etmişti.

Diğerlerinin başaramadığını Felicity'nin başarması çok garipti. Bu durum Blake'i hem rahatsız ediyor hem de büyülüyordu.

Tam olarak emin değildi ama ona kalırsa amcasının oteli Felicity'ye bırakmasının sebebi, tanışmalarını sağlamak ve iletişim kurabilmeleri için bir sebep yaratmaktı. Ama bu biricik yeğenine değer veren bir amcanın yapabileceği bir şeydi. Ve Blake hem kendisinin, hem de amcasının böyle insanlar olmadıklarını biliyordu.

Viski dolu bardağına bakarken kanının damarlarında pompalandığını hissedebiliyordu. Bardağı dudaklarına götürdü ve tek bir yudumda tüm içkiyi içti.

Kayoko kaşını havaya kaldırdı, fakat sessizce döndü ve şişeyi alarak kehribar rengi içkiden biraz daha koydu.

"Uzun bir uçuş olacak," dedi Blake. "Şişeyi burada bırakmak isteyebilirsiniz."

Kayoko şişeyi masaya koydu, ardından Blake'i kendisiyle baş başa bıraktı. Blake bilgisayarına giriş yaptı ve muhasebecisinin ona gönderdiği hesap çizelgesini açtı. Rakamlar Felicity'yi düşünmemesine yardımcı oldu.

Yapacak işleri vardı.

Sıcak ve güçlü bir elin çıplak belinden kalçasına doğru gezindiğini fark edince, Felicity inledi. İçgüdüsel olarak bu dokunuşa teslim oldu, ihtiyaç içindeki vücudu aniden yanmaya başladı.

Blake onu sırt üstü çevirdi ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Bu temasla Felicity'nin bütün duyguları fişkirircasına açığa çıktı ve sıcak bir ürperme vücudunu ele geçirdi. Dudaklarına hücum etmeye devam ederken parmakları yorganın altına daldı ve Felicity'nin bacaklarında serbestçe gezinmeye başladı.

Felicity inledi ve gözlerini açmaya yeltendi, ama rüya gerçek hayattaki özlemlerine o kadar yakındı ki henüz uyanmak istemiyordu. O yüzden onun tanıdık odunsu kokusunu içine çekti ve sıcak dudaklarının tadını çıkardı.

Blake'in öpücüğü şehvetli ve ateşliydi, ama ellerini bacaklarında gezinirken garip bir şekilde nazikti de. Kadınlığının tepe noktasındaki kıvrımları okşadı ve parmaklarını içeriye daldırdı. Başparmağı nazikçe daireler çiziyordu.

Seksi ve sarsıcı bir titreme vücudunu delip geçerken dişlerini sıktı.

Blake onu bırakmadı, tam tersine başparmağı hafif vuruşlarla ileri geri hareket etmeye devam etti. Kontrolü eline almaya, parmaklarının her bir hareketiyle içinde büyüyen gerilimi dağıtmaya uğraşırken, Felicity'nin vücudundaki bütün kaslar kaskatı kesilmişti. Zevkin doruklarına ulaşmak için çırpınıyor ve artık mantıklı düşünemiyordu.

Onu içinde istiyordu.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki doğru düzgün nefes alamıyordu, Blake'i omuzlarından tuttu ve kendisine doğru aşağı çekti. Blake onun üzerine doğru gerinip bacakları-

nın arasına yerleşirken beklenti içinde dudaklarını ısırıldı. Blake daha da yaklaştı, sertleşmiş erkekliği gövdesine doğru bastırıyordu. Tam onun içine girmek üzereyken, sert bir çarpma hissi Felicity'yi uyandırdı. Etrafındaki dünya yavaşladı ve kendisini öne atılıp bacaklarını yorganla örterken buldu.

Uyuşmuş bir halde yabancı odaya göz attı. Blake'in özel jetinin yatak odasında olduğunu anlaması tam bir dakikasını aldı. Uçak San Francisco'ya iniş yapmıştı ve Felicity bütün yol boyunca uyumuştı.

Hepsi rüya mıydı? Titrek bir nefes alırken kalbi göğsünde gümbürdedi. Birdenbire altındaki serin çarşafların ve etrafını çevreleyen sessizliğin farkına vardı. Gerginlik hala oradaydı ve açığa çıkarılmayı talep ediyordu—ki yığın zamanda bu olmayacaktı.

Kalbi daha normal bir ritme ulaştığında, ayağa kalktı ve kapıya doğru dengesini bulamamış adımlarla yürüdü. *Tanrım bana yardım et.* Eğer rüyası bir şeylerin işaretiyse, Blake'in varlığının, bu iki gün boyunca her zamankinden daha kışkırtıcı olacağını söyleyebilirdi. Kendisini karşısına çıkabilecek şeylere karşı hazırlayarak, oturma odasına girdi.

BlakeFelicity'nin yanakları kadar alev alev bakışlarla ona döndü. Onu gözleriyle oracıkta soyarken yüzünden bir gülümseme geçti. Acaba Blake göğüslerinin, uçlarını ipek bluzuna bastırarak şekilde delicesine inip kalktığını görebiliyor, tutkusunun damarlarında önü alınamaz şekilde yol aldığını hissedebiliyor muydu? Hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı. Ve o da hiçbir erkeğe Blake'e verdiği karşılığı vermemişti.

Blake ayağa kalktı. "Sanırım daha az yorgun hissediyorsundur."

Felicity rahatsız rahatsız etrafına bakındı. Daha az,

yorgun. Her zamankinden daha endişeli. “Evet, teşekkür ederim,” dedi kurumuş boğazıyla. “Vardık mı?”

“İnmek için seni bekliyordum. Diğerleri toparlanabili- memiz için çantalarımızı alarak bizden önce gittiler.”

Felicity pencereden dışarı baktı. Palmiye ağaçları bek- lenmedik ve hafif bir rüzgârın altında nazikçe salınıyor- lardı. Turuncumsu kırmızımsı harikulade bir gün batımı, ufuk çizgisini esir almış, orada öylece oyalanıyordu. *Gü- neş mi batıyordu?* “Kaç saattir uyuyorum?”

“Altı saattir.”

Kafası karman çorman halde ona baktı. “Bu nasıl ola- bilir? Daha yeni mi indik?”

“Evet.”

Felicity uçağın kapısına kadar geldi ve rampada dur- du. Merdivenlerin ötesindeki kadifeyle kaplıymış gibi görünen zümrüt yeşili dağlar, beyaz kumsalın içine gö- mülüyorlardı. Tam ufuk çizgisinde duran güneş, tropikal bir cennetin içinde etrafa altın rengi parıltılar yayıyordu. Taze yasemin ve orkide kokuları baş döndürücü etkisiyle Felicity’yi baştan çıkarırken, havanın sıcaklığı ise tenini okşuyordu.

Blake’e döndü. “Neredeyiz?”

Blake yanına geldi. “Net olmam gerekirse Hawaii’nin Kauai Adası’ndayız.”

“Ama San Francisco’ya gidiyorduk,” dedi yükselen bir sesle.

Elini Felicity’nin kolunun altından geçirdi ve onu mer- divenlere doğru çekti. “Hayır, sen San Francisco’ya gide- ceğimizi varsaydın, ben de buna inanmana izin verdim.”

Felicity kolunu çekti. “Beni kandırdın.”

Blake merdivenlerde Felicity’nin önünde durdu. “Sana çevreyi koruma ve sürdürülebilirlikle ilgili aklımdakile-

ri gösterebileceğim ve benim seçimim olan herhangi bir yere gelmeyi kabul ettin. “

Felicity karşı çıkmak istedi, fakat bu koşulları kabul ettiğini hatırlıyordu. Blake’in onu buraya getireceğini asla hayal etmemişti. Blake Bancroft Oteli’nin onun idaresinde olmasının çok daha iyi olduğunu kanıtlarken iki gün boyunca Hawaii’de olacaktı.

Blake adil oynamazsa Felicity onunla nasıl boy ölçüşebilirdi ki? Derin bir nefes alarak onu sarsma dürtüsüne direndi. “Hawaii mi?” diye homurdandı.

Blake günahkârca sıırıttı. “Sürdürülebilirlik konusunu sana en iyi aktarabileceğim yer burası. Korumak için cennetten daha iyi bir yer olabilir mi?”

Felicity saçını geriye savurdu, Hawaii topraklarına henüz basmamalarına rağmen şimdiden yenilmiş hissediyordu. Hem kendisi, hem Blake hem de girmek üzere oldukları tropikal cennet yüzünden başı büyük beladaydı.

İçini çekerek, bir elini beline yerleştirelim. “Pekala, hadi şu işi bitirelim.”

Yanında duran Blake baş döndürücü bir gülümseme fırlattı. “Cennet bizi bekliyor,” derken sanki onun aklını okuyordu.

Felicity yüzüne en iyi gülümsemesini yerleştirdi ve elinde mor orkidelerden yapılma çiçekli süsle bekleyen Kayoko’nun durduğu en alt basamağa doğru ilerledi.

Uçuş görevlisi Hawaii’ye özgü çiçekli karşılama süslerinden birini Felicity’nin boynundan, diğerini ise Blake’in boynundan geçirdi. “Hawaii’ye hoş geldiniz.” Sol tarafını işaret etti. “Peter sizi otelinize götürecek olan arabanızı hazırladı.”

Blake Felicity’ye arabaya kadar eşlik etti ve arka koltuğa geçmesini bekledi. Kendisi de akıcı bir hareketle Felicity’nin yanına yerleşti ve mavi gözlerinin muziplik ve

açlıkla parıldamasını sağlayan şeytani bir gülümsemeyle Felicity'ye baktı.

Felicity—heyecan, tutku, şüphe, en çok da mutluluk gibi daha binlerce duyguyu aynı anda yaşıyordu. İki gün boyunca hiçbir sorumluluğu yoktu. Babasıyla ilgili bir durum olursa Mary Beth ilgilenecekti. Edward da otele göz kulak olacaktı. Üç yıldan beri ilk kez restorandan ve babasına karşı olan sorumluluklarından başını kaldırabiliyordu—üç yıldır ilk kez rahatlamak için bir fırsatı vardı.

Asfalt pistten ve havaalanından uzaklaşırlarken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Bancroft Endüstrisi'nin bu adada birkaç oteli var. Poipu Kumsalı'nın hemen kıyısında bulunan Mano Kea adında alçakgönüllü bir otele gideceğiz. Kauai'de kalmaktan en çok hoşlandığım yerlerden biridir ve aynı zamanda da Bancroft'un sahip olduğu yerlerin en yeşilidir.”

Felicity camdan dışarı bakıp arabanın bir yanındaki uzun beyaz kumsalı ve diğer yanındaki kadifemsi dağları izlerken, işte başlıyoruz diye düşündü. Okyanusa çok yakın olmalarına rağmen, havaya Seattle'ın su kenarında oldukça baskın olan tuz kokusu yerine bal kokusu hâkim gibiydi.

Ana yoldan çıkarak dairesel araba yolunda durmaları çok uzun sürmedi. Peter kapıyı açmak için arabanın etrafından dolandı. Blake dışarı çıktı, ardından elini Felicity'ye uzattı. Felicity arabadan çıkmak için koltukta kenara kaydı ve çıktığında olduğu yerde kalakaldı. Alçakgönüllü diye bahsettiği yer bir otel değil, saraydı.

Dış cephesi beyaz taşlarla kaplı olan saray üç katlıydı. Kemerler ve sıra sütunlar binanın ön kısmına zarafet katmıştı. Bina boyunca devam eden balkonun arkasında oldukça karmaşık filigran desenli panjurları olan pencereler vardı. Ortada, doğu ve batı kanadında yükselen altın rengi

üç kubbe, batan güneşin parlak turuncu ışığını yansıtıyorlardı. Saraya girişi sağlayan beş metre uzunluğundaki iki ağır kapıya Polinezya Medeniyeti'ne özgü mizansenler işlenmişti. İçeride ise zarif bir şelalesi olan küçük bir avlu bulunuyordu.

Blake'in arkasından içeri giren Felicity, "Burası olağanüstü," diye haykırırken, kendisini beklemekte olan tropikal güzellik sayesinde sözcükleri havada dağılıp gitti. Gözlerinin önüne, palmiye ağaçları ve rengârenk çiçeklerin, rahatlatıcı sesiyle lobiye dolduran şelalenin etrafını sardığı bir cennet serildi. "Bu gerçek mi?"

"İnsanlar tarafından yapıldı, fakat hemen hemen hiçbir motoru veya pompası olmayan eski bir havuz gibi çalışıyor. Suyu dağlardaki rezervlerde topluyoruz, ardından suyu taşımak üzere ayarlanmış bir köprüyle tekrar aşağı gönderiyoruz. Gerisini yerçekimi hallediyor."

"Etkileyici."

"Ben de böyle düşünmeni umuyordum." Blake kıkırdarken gözleri kırıştı. "Bu otel LEED Gold sertifikalı bir yapı. Çevreyi korumakla kalmıyor, aynı zamanda tehlike altındaki bazı canlı türleri için de sığınak görevi görüyor."

Blake lobide askerlerinden sorumlu olan bir komutan gibi ilerledi. Dakikalar gibi gelen kısacık bir süre zarfında, iki kapı ve iki de kat görevlisi bavullarını, sağ ve sol taraflarında birer yatak odası bulunan üçüncü kattaki oldukça geniş bir süite taşıdı. Felicity daha neler olup bittiğinin farkına varamadan kat görevlileri bavulunu sağ tarafındaki odaya bırakıp açtılar bile.

Blake yüzünde etkileyici bir gülümsemeyle, çalışanlarını oldukça cömert bir bahşiş yağmuruna tuttu ve çalışanları sonunda oturma odasının kapılarını kapatarak ikisini baş başa bıraktılar.

"Umarım ikimiz için bir VIP süitime rezervasyon yap-

tırmam problem olmamıştır. Otel her zaman dolu oluyor. Bu suiti alabilmemiz için iki misafiri başka bir otele taşımam ve bütün tatil masraflarını ödemem gerekti.”

“Çok cömertsin.” Felicity olduğu yerde durmaya devam etti.

“İş için.”

Bu her zamanki işlerden değildi, en azından Felicity için. Cennette Blake’le iki gün geçirmek, karşılıklı iki odada uyumak? Eğer aklını başka dağıtabilme garantisi olan tek şeye... yani yemek pişirmeye odaklanmazsa nasıl hayatta kalacaktı?”

“Hazırlanıp verandada akşam yemek yeriz diye düşündüm.”

“ Akşam yemeği,” dedi Felicity biraz çaresizce. “Bu harika bir fikir. Buradaki mutfağı görmek isterim. Bu otelin Bancroft’tan ne gibi farkları olduğunu öğreneceksem, anladığım bir konudan başlamak isterim.”

Blake kısa bir an tereddüt etti, ardından cevap verdi. “Elbette. Bu taraftan.”

Felicity onun yanından geçtiğinde, Blake sanki eşlik edilmeye ihtiyacı varmışçasına elini beline yerleştirerek, suitten çıkıp merdivenlerden aşağı indikleri ve ana bina-
dan çok da uzak olmayan ayrı binaya doğru yürüdükleri zaman boyunca orada tuttu. Dokunuşu Seattle’dan ayrıldıklarından beri Felicity’nin içinde fokurdamakta olan arzuyu harekete geçiriyor ve ona kontrolünü kaybettiğini hissettiriyordu.

Blake kemerli bir kapı girişine doğru, bambudan yapılmış Tiki meşalelerle aydınlatılmış taş bir yürüyüş yolu boyunca kemerli ona eşlik etti. “Otelin 1900’lerin başlarındaki kuruluşundan sonra eklenen mutfağın kendine ait bir binası var. Amaç her şeyin elimizden geldiğince ilk halini korumak.”

“Bancroft’a yapmak istediğin şey de bu mu? Her şeyin ilk halini mümkün olduğunca korumak mı istiyorsun?” diye sordu, sesi yenilgiyi kabulleniyormuş gibi çıksa da aslında öyle değildi.

Blake omuz silkti. “İncelemeye başlayana bunu kadar tam olarak bilemeyeceğim.”

Felicity’nin dudakları sert ve hırslı bir çizgiye dönüştü. Bancroft’u elinde tutmak için verdiği emeklerin boşa gitmeyeceğine inanmak zorundaydı.

Yürüyüş yolu boyunca Blake’in eşliğinde ilerliyordu ki, mutfaktan uğultu şeklinde erkek seslerinin, tabak, çatak ve kaşık tıkırtılarının geldiğini duydu. Dışarıya doğru baştan çıkarıcı baharat ve soslu et kokularının yayıldığı kapının eşiğine geldiler. Paslanmaz çelikten mutfığa adım attığı zaman Felicity’nin midesi beğeni içinde gurdadı. Dört adam ızgara ve ocakta çalışıyor, mavi beyaz çiçekli elbiseli ve sol kulaklarına çiçek sıkıştırmış iki kadın da mutfakta koşuşturuyordu.

Blake ızgaranın ardındaki adamlardan birini selamlayarak, “Haku,” dedi.

Hawaiiili adam içten bir şekilde gülümsedi, ellerini ön-lüğünün bel kısmına sıkıştırdığı beyaz havluya sildikten sonra, gelip onlara selam verdi. “Bay Bancroft, sizi görmek ne güzel.”

“Yemek sırasında böldüğüm için kusura bakmayın,” derken, şefin elini sıktı, ardından omzuna bir şaplak attı.

“Hiç sorun değil. Aloha. Sizi genellikle mutfakta göremiyorum,” diyen Haku’nun bakışları, Felicity’ye odaklandı.

“Seni arkadaşım Felicity Wright’la tanıştırmak istiyorum. Kendisi Seattle’daki Bancroft Oteli’nde muhteşem bir aşçıdır.”

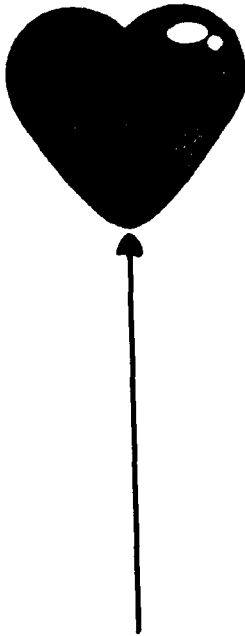
Blake’in iltifatı onu hazırlıksız yakalamıştı ki aşçı Fe-

licity'nin elini iki elinin arasına alıp şevkli bir şekilde sık-
tı. "Haku Kepoo. Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Gelin,
size burada işleri -Hawaii usulünde--nasıl yürüttüğümü-
zü göstereyim. " Haku Felicity'yi ızgaraya doğru çekince
Blake orada yalnız kaldı.

Felicity Haku'nun akşam menüsü için neler hazırladı-
ğını dinleyerek ondan uzaklaşırken, kendisine bir şekilde
aklının dağılmasına ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Yine de
onu arkada bırakırken Blake'in ifadesinin donuklaştığını
görmek, göğsüne bir ağırlığın çökmesine neden oldu. Bu
acı çok anlamsızdı, ama yine de oradaydı ve kabul etme-
mek için çok uğraştığı her şeyi doğruluyordu.

Blake Bancroft'tan hoşlanıyordu. Belki de gereğinden
çok.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Blake Felicity'yi arkadaş canlısı şefin ellerine bırakarak mutfaktan çıktı ve doğrucan suiteine gitti. Cep telefonunu eline alıp Marcus'a geç kalınmış bir arama yaptı.

"Saat gecenin on biri, Blake. Jamison konusunu çoktan hallettim."

"Konu Miras Oteli değil."

"Konu ne o zaman? Uyuyordum," diyen Marcus'un sesi, aradığına pek memnun gelmiyordu.

"Felicity hakkında ne buldun?"

Marcus homurdandı. "Bu konuyu dün konuşamaz mıydık?"

Blake telefona doğru kaşlarını çatı. "Ben biraz—" Dikkati dağınık, büyülenmiş ve şehvet tarafından tüketilmiş—"Meşguldüm."

"Neredesin?" diye sordu Marcus esneyerek.

"Hawaii'deyim."

Bir duraklama anının ardından çarşaf hışırtısı duyuldu ve Marcus, "Onu Hawaii'ye mi götürdün?" diye sordu.

Blake rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Son dakikada alınmış bir karardı."

"Sen böyle kararlar almazsın," diyen Marcus'un ses tonu ciddileşti. "Bu hafta ikinciye böyle yapıyorsun. Bu kızdan gerçekten hoşlanıyor olmalısın."

Hoşlanıyordu ve daha fazlasını istiyordu.

Bunun farkına varmak onu şaşırttı. Onu daha fazla tanımak istiyordu. İlk tanıştıklarında, onu sadece rakip olarak görmüştü. Ama birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, bu kadının derin tutkularla örülü olduğunu fark etmişti. Fazlasıyla cömertti, arkadaşlarına bağlıydı ve çalışanlarıyla derin bağları vardı. O da onlardan biriyken yalnız kalmaya mecbur kalmıştı. Yapayalnız. Felicity'yle geçirdiği her gün onu etkileyen ve içinde daha fazlasını açığa çıkarma isteği uyandıran yeni bir yüzünü görmüştü.

Hayatına daha fazla giriyordu ve bu Blake'i hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu.

"Onun hakkında ne öğrendin?" diye sordu Blake, dikkatini tekrar konuşmaya vermeye çalışarak.

"Babasını buldum."

"Nerede?"

"Seattle'daki bir hastanede. Cuma günü konuşma yeteneğini tekrar kazanabilmesi için kendisine bir tedavi uygulanmış."

Blake telefonu daha da sıkı kavradı. "Konuşamıyor mu?"

"Yıllardır tek kelime etmemiş."

"Tedavi işe yaramış mı?" diye sordu Blake kaşlarını çatarak.

"Bu noktada bir şey söylemek zor."

Bu haber Blake'in içine işledi ve "Neden konuşamıyor? Ne sorunu var?" diye sordu.

"Bütün aile yıllar önce bir kaza geçirmiş. Felicity'nin annesi vefat etmiş, babası ise yaralanmış."

"Beyninden mi?"

"Kesin bir şey bulamadım, ama öyle olduğunu sanıyorum."

Kafasında milyonlarca farklı yöne giden düşüncelerle, “Başka bir şey var mı?” diye sordu.

“Felicity bir yılını yurt dışında geçirmiş. Orada çalışanları dışında başka insanlarla çok az iletişimi olmuş. Kısa bir ilişki yaşadığı bir çalışanı varmış—”

“Babasını daha derinlemesine araştır.” Blake avukatının sözünü kesti. “Daha fazlasını bilmek istiyorum. Kazanın detaylarını öğren. Babasının tıbbi geçmişini araştır. Hastalığına ne teşhis konduğunu öğren.” Babası zayıftı. Bunu kendi lehine kullanabilirdi.

Marcus içini çekti. “Şirketin için ilgilenmem gereken başka yasal sorumluluklarım da var.”

“Sana bu yüzden bu kadar yüksek bir maaş ödüyorum.”

“Bu da seninle çalışmanın olumsuz yanlarını biraz da olsa unutturuyor,” dedi Marcus cana yakın bir şekilde. “Seni haberdar ederim.”

Blake telefonu kapatırken düşünceleri milyonlarca farklı yöne uçuşuyordu.

Uzun adımlarla suitinin kapısına doğru yürüdü. Sonunda Felicity’nin en zayıf noktasına dair ufak da olsa fikir sahibi olmuştu ve bu bilgi varken, aralarındaki savaşı kazanmasını sağlayacak kartı elinde tuttuğunu biliyordu.

Uzun zamandır hissettiğinden çok da şevk dolu hissederek koridorda koşturdu, aşağı inen merdivenleri ikişer ikişer atladı ve Felicity’yi bulmak üzere mutfağa yöneldi.

* * *

“Felicity?”

Tiki meşalelerin mutfağın önündeki bahçe avlusuna yaydığı ışığın altında ona doğru yürürken Blake’in sesi öylesine zengin ve samimi geliyordu ki, adeta Felicity’yi

sarmalıyor gibiydi. Felicity çalışanların müsait durumdaki masalarından birini mutfaktan aldığı örtüler, çatal bıçaklar, kadehler ve Haku'nun hazırladığı iki tabak barbekü soslu kaburgayla donatmıştı.

Eğer kaburga tarifi için konuşulacak olursa, Hawaii'li şefin et konusunda usta olduğu söylenebilirdi. Kaburgaları çeşitli soslar içinde altı saat boyunca pişirmişti. Felicity mutfakta yaptığı küçük bir tadım sırasında ağzında eriyen etler damak zevkine feci derecede hitap etmişti.

Felicity Blake'i oturmaya davet etti. "Haku bana Hawaii usulü ızgaranın nasıl yapılacağını gösterdi."

Blake tam karşısındaki sandalyeye oturdu. "Senden gerçekten çok hoşlanmış olmalı. Tariflerini benimle hiç paylaşmaz. Bunun burada çalışabilmesini sağlayan şey olduğunu söylüyor ve bu konuda haklı. İnsanlar adanın dört bir yanından bu restoranda yiyebilmek için geliyorlar." Su bardağının ağız kısmının üzerinden onu inceledi.

"Nedenini anlayabiliyorum." Sıcak ve kuru bir şeyler Felicity'nin boğazını yakıyordu. Blake'in vaatlerle dolu gözleri onu çağırıyor, ona güvenmesini söylüyordu.

Yapamazdı. Blake'in onu yıkacak gücü vardı. Titreyen parmaklarla yemeğine uzandı. Üzerlerindeki palmye ağaçlarının arasında esen rüzgârın hışırtısını dinleyerek sessizlik içinde yemeklerini yediler. Meşalelerden yayılan solgun ışık sayesinde etraflarındaki gölgeler ağır ağır dans ediyor gibiydiler. Saf altından yapılma bir çember misali gökyüzünün zirvesinde asılı duran ay, günün geri kalanında olduğu gibi yine peri masallarından çıkmış gibi görünüyordu.

Yemeğini bitirdiğinde, Blake arkasına yaslandı ve onu bir kez daha inceledi.

"Neden Destiny'yle aranız bu kadar bozuk?"

Hiç beklemediği anda gelen bu sözler, Felicity'nin

sandalyesinde daha dik oturmasına neden oldu. "Neden böyle bir zamanda Destiny'yi düşünüyorsun?" Baş başa ve dünyanın geri kalanından kopmuş bir halde cennette oturuyorlardı ve o Destiny'yi mi düşünüyordu?"

Blake omuz silkti, fakat bakışlarının derinliği bunun sıradan bir soru olmadığını ele veriyordu. "Yola çıkmadan önce beni görmeye geldi. Senin ayağını kaydırmaya yeminli gibi duruyor. Neden?"

Blake ve Destiny'yi birlikte düşününce Felicity'nin midesi karnında taklalar attı. Felicity muhabirin istediğini elde edene kadar durmayacağını biliyordu. "Eskiden arkadaştık, fakat iki hafta önce ilişkimiz değişti. O zamanları aklımda defalarca yaşayıp duruyorum. Ne olmuş olabileceğini bir türlü anlayamıyorum. O zamandan beri bana saldırıyor; önce Dolce Vita'yla ilgili korkunç bir eleştiri yazdı, şimdi de seninle birlik olmaya çalışıyor." Felicity'nin gözleri kocaman açıldı. "Olmayacaksın, değil mi?"

Blake kaşlarını çatı. "Senin ayağını kaydırmaya çalışmıyorum, Felicity, ayrıca otellerimizin negatif bir şekilde dikkat çekmesini ailem de hoş görmez. Ben sadece zaten benim olması gereken şeyi istiyorum."

Bu gerçeği duyduğunda Felicity bir kez daha suçluluk duygusunun gazabına uğradı. Bancroft Blake'in olmalıydı, ama Vern'in de kendine göre sebepleri vardı muhakkak. O sebeplerin ne olduğunu bilseydi her şey çok daha kolay olabilirdi. "Kahrolası, Vern," dedi, bunu sesli söylediğini fark ettiği an irkildi.

"Kurnaz ve ihtiyar bir tilkinin tekiydi değil mi?"

"Bana olan davranışları hep sevimliydi, asla çıkarıcı olmadı."

Blake'in gözleri kısıldı. "Amcam sevimli miydi? Bu imkânsız. Ayrıca bana hep çıkarıcının teki gibi davrandı."

Felicity homurdandı. “Bir şeyleri gözden kaçırıyorum gibi hissediyorum. Belki de vasiyetle beraber bana bıraktığı notta daha derin bir anlam vardı. *Bancroft’a iyi bak, Felicity. Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun.* Ama, bilmiyorum. Kesinlikle hiçbir fikrim yok. Hem senin için de tamamlanmamış bir not bırakmıştı. Keşke bütün bunların ne anlama geldiğini çözebilseydim.” Felicity oturduğu yerde daha fazla kalamadan ayağa kalktı, terasta huzursuz bir şekilde volta attı.

Blake sandalyesiyle masadan uzaklaşarak, Felicity’nin aşağı yukarı yürümesini izledi. Bir an tereddüt ettikten sonra, “Amcamın neler yapabileceğini hiçbir zaman tahmin edemedim,” dedi.

“Birbirimize düşmemizin ne gibi bir getirisi olabilir?”

Blake sırtıttı. “Onu tahminde bulunabilecek kadar bile tanımıyordum.”

Zaman acımasızca geçerken, Felicity volta atmaya devam etti.

Blake içini çekti. “Volta atmanın problemimizi çözmeceğini biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Ama Vern’in bunu neden yaptığını düşünmeden edemiyorum. Yani,” diye devam ederken, geniş bir kol hareketiyle dönerek, “Otel için kapıştığımızı görmek için neden bu kadar ileri gitsin? Neden bana restoranı sana da oteli bırakmadı ki?” dedi.

Blake ayağa kalktı ve volta atarken yanından geçen Felicity’yi kollarına alarak kendine doğru çekti.

Felicity’nin bütün vücudu, nabzını hızlandıran bir sıcaklık dalgasıyla karşılık verdi. Kendini bu duygulara kapılmamaya zorladı.

“Buna ikna olabilirim, Felicity.” Karanlığın içinde ismini telaffuz eden derin sesi, Felicity’de en az bakışlarının yarattığı kadar heyecana sebep oluyordu. Kendini

onun delici bakışlarına karşılık vermeye zorladı. Birbirlerine bakarlarken, rüzgâr buharlaşıp kayboldu ve yerini bunaltıcı ve sıcak bir sessizliğe bıraktı. Kıpırtısız havada çıkan tek ses, nefeslerin yumuşak bir şekilde birbirlerininine karışmasıydı. Felicity sinirlerine hakim olmaya çalıştı. Bu olanlar çalışanlarını korumasına yardımcı olmuyordu. “Vern’in yaptığı şeyi neden yaptığını anlayana veya sen beni aksine ikna edene kadar, Bancroft benim gözetimimde kalacak.”

Felicity’nin gözlerinin arkasında bir baş ağrısı kendini gösterdi. Blake’in kollarından uzaklaştı ve çitlere doğru gitti. Bir kez daha estiği için gece rüzgârına minnettar şekilde çitin üzerine doğru eğildi. Başını geriye doğru atarak, hafif rüzgârın yüzünü okşamasına izin verdi. Gözlerini kapattı ve vücuduna Blake’in vücudunun değdiğini hissederek mest oldu. Neredeyse bir dokunuş gibiydi. Yavaşça ona döndü. Bakışları buluştu ve birbirine kilitlendi. Blake’in gözlerindeki sıcaklık, bir ürpertinin Felicity’nin vücudu boyunca ilerlemesine neden oldu. İpek bluzu birden bire dar, gece de biraz önce olduğundan daha soğuk gelmeye başladı.

Bıkkın bir şekilde içini çekerek, “Neden otel için benimle kavga etmek zorundasın? Zaten bir sürü otelin var, benimse sadece bir tane,” diye sordu Felicity.

Blake kendini topukları üzerinde geriye verdi ve onu inceledi. “Hayat adaletten ibaret değildir.”

Felicity’nin başı zonklamaya başladı ve öfkesi tekrar nüksetti. “Bana hayatın neyden ibaret olduğu söylemeye kalkma. Sen ne istersen onu yapabileceğin kadar parayla sosyetik otellerde gününü gün edip, hatta anlık heveslerle Hawaii’ye uçarken, ben faturalar, sorumluluklar ve endişelenecek tonla sebeple dolu gerçek hayatın içinde yaşıyordum.”

Öfkesine tutundu. Öfkeyi özleminden veya tutkudan daha iyi bir şekilde anlayabiliyordu. Öfkesi onu hayatta her zaman daha ileri gitmeye zorlamış, daha fazlası olabilmek için onu olanaklarının da ötesine zorlamıştı. Öfkesi annesi öldüğü zaman hayatından halan parçaları ve ona geri dönemeyeceğini bildiği babasını yerden kaldırmasına yardımcı olmuştu.

Tıpkı yangınların bir kıvılcımla başlaması gibi, öfkesi kontrolü ele geçirdi ve ortalığı cehenneme çevirdi. “Bana aç kalmanın veya elektriğin kesildiği için karanlıkta titremenin ne demek olduğunu bildiğini söyleyemezsin. Veya dünya üzerinde tek bir insanın bile senin yaşadığını önemseyip önemsemediğini merak edecek kadar yalnız hissetmenin ne demek olduğunu da.”

Felicity tekrar ona bakınca, Blake’in bakışları onu esir aldı. “Haklısın. Bunların ne demek olduğunu bilmiyorum ve umarım dünyadaki hiçbir çocuk da bu tür acıların ne demek olduğunu öğrenmek zorunda kalmaz.”

Felicity gözlerini kırpı ve tiradı o anda sona erdi.

Blake bakmayı sürdürerek yavaşça ona yaklaştı ve kolunu nazıkçe tuttu. “Ne yapmamı bekliyorsun? Dünyadaki bütün problemleri ben çözemem. Benim bile buna yetecek kadar param yok.”

Öfkesi birdenbire durulan Felicity, “Özür dilerim,” dedi. “Hiç lüzumu yoktu.”

“Özür dileme. İnandığın şeyler var, benim de öyle. Bu nedenle doğa için çalışıyorum. En azından yarattığım farklılıklar somut bir şekilde ölçülebiliyor. Havayı test edebilir ve dünyadaki her bir insan için kalitenin belli bir seviyeye kadar attığını öğrenebilirim.”

Felicity kaşlarını çattı, Blake’in kendisini masalarına döndürmesine izin verdi. “Bir çocuğu yoksulluktan kur-

tarmak da bir o kadar fark yaratabilir.” Sesi duygu yoğunluğuyula titredi.

Sessizlik etraflarını sardı. O anda dünya tropikal bir cennetin içinde birbirlerine bakan Felicity’yle Blake’ten ibaretti.

Blake elini ona doğru uzattı ve, “Bu gece otel için kavga etmeyelim,” diyerek sessizliği böldü.

Felicity düz ve solgun avuç içine baktı. Davetsiz bir özlem dalgası dört bir tarafını çevreledi. Elini avucuna koymak, parmaklarının parmakları üzerinde gezinmesine izin vermek ve her zaman yapayalnızmış gibi hissetmemek nasıl olurdu?

* * *

Felicity uzun kirpiklerinin altından ona baktı. Gözlerindeki hassasiyeti gören Blake’in kalbi gümbürdedi. Düşünmeyi hiç istemediği seviyelerde onu etkileyen bir hassasiyetti bu. Gözlerinde gördüğü acıyı, korkunç anılarını silip götürmek istiyordu. Onu koruma ihtiyacının yanında onu sarıp sarmalama, kokusunda, yumuşaklığında ve sıcaklığında mest olma ihtiyacı da geldi.

Uzun zamandır böyle hissetmemişti. Hayır, diyerek kendisini düzeltti, daha önce bir kadın için hiç böyle şeyler hissetmemişti. Bu Seattle’dayken kendini kandırma-ya çalıştığı gibi sadece tutku değildi. Aralarında bir bağ oluştuğunu hissediyordu. Sanki bir bütünü oluşturan iki parçaydılar. Ki bu çok gülünçtü. Gülünç olmak zorundaydı. Böyle şeylere inanmazdı, değil mi? En azından onunla tanışana kadar inanmadığı kesindi.

Felicity inanmak istemesine sebep olmuştu. Yıllar önce ileri gidebilmek için kendini dışında kalmaya zor-

ladığı şeylerin özlemini çekmesine sebep olmuştu. Sabahları gerçekten önemsedığı birinin yanında uyanmak, yaydığı sıcaklığı hissetmek, elinin vücudunda, onunkinin ise saçlarında olması nasıl bir şey olurdu acaba?

Amcasının --büyükbabasıyla başlayan-- imparatorluğunun zirvesine tırmanırken kendisine böyle şeyler düşünme izni hiç vermemişti. Vernon evli veya çocuklu olmadığı için her şeyin varisi ondan çok daha genç olan kardeşi, yani Blake'in babası olacaktı, tabii yaşıyaydı. Fakat şimdi en tepede Blake vardı. Hemen hemen her şeyi ve herkesi fethedebilirdi... Felicity hariç. Felicity'de onu kendisine çeken ne vardı? Ortada kendini kanıtlaması gereken bir meydan okuma olması mı? Ya da başka bir şeyler daha mı vardı?

Bu akşam aralarında farklı,—Seattle'da zaman geçirdiklerinden beri değişen bir şeyler vardı. Felicity'nin gözlerindeki hüznün adaya geldiklerinden beri kaybolmaya başlamış gibiydi. Bunu sağlayan şey sonunda sorumluluklarından biraz uzaklaşmış olması mıydı? Ya da Blake sayesinde miydi? Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarak bir yavaşlayıp bir hızlanırken Felicity'yi izledi.

Ayın gümüşü pırıltısında ortaya çıkan güzelliği Blake'i bir kez daha sarstı. İlk tanışmalarında onun biraz sade olduğunu düşünmüştü. Fakat ancak bu kadar yanılabileceğini şu an anlıyordu. Açık saçlarının dalgalarına doğru bir rüzgâr esti. Felicity dağılan telleri burnundan ve ağzından uzaklaştırarak kulağının arkasına sıkıştırdı.

Bu masum hareketi Blake'in ilgisini çekti. Şu anki—umursamaz ve alımlı—halinin tadını çıkarmak için bir an durdu. O açmayı ve kendini ödüllendirmeyi çaresizce istediği bir hediye gibiydi.

Ona teklifte bulunmuş, Felicity de reddetmişti. Felicity

bir seks partnerinden çok daha fazlasını istiyordu. Peki hasret duyduğu şey neydi? *Aşk mı?* Böyle bir şey var mıydı ki? Kalbine rağmen gözlerini kapayarak geri çekildi, Felicity'den ve bu akşamki garip çekiminden uzaklaştı.

Blake hoş karşılamadığı duygularını savuşturdu. "Haydi gel. Masayı temizleyip bulaşıkları mutfığa bırakalım ve suite dönelim."

Geri döndüklerinde, Blake Felicity'yi üzerinde tropikal desenli yeşil örtü olan king yataklı lüks yatak odasına kadar geçirdi. Blake bakışlarını yataktan karşısında heykel gibi hareketsiz duran Felicity'ye çevirdi.

Felicity Blake'i şaşırtarak elini kaldırdı, parmaklarını Blake'in çenesinde gezdirmeye başladı. Blake o an Felicity'nin kendisini öpmesini istediğini ve kendisini tutmanın nelere mal olacağını biliyordu.

Blake uzanıp başparmağını dudaklarında gezdirdi. Felicity güçlkle hafifçe inledi. Blake ona daha da yaklaştı. Felicity harika kokuyordu, tıpkı egzotik çiçek buketindeki bir gül gibiydi.

Aralarındaki hava gerilim, karşılıklı arzu ve ihtiyaçla doluydu. Bunun yarattığı baskı Blake'in nefesini kesti ve kalbinin göğsünde gümbür gümbür atmasına sebep oldu. Ve tam dönüp uzaklaşmaya gücü olmadığını düşünüyorodu ki, geri çekildi.

Onu mantığını aşan bir muhtaçlıkla istiyordu ama yine de, bu şekilde birlikte olacaklarsa da, başlatan kişinin Felicity olması gerektiğini biliyordu. Felicity onu öpmek istiyorsa, dudaklarını onunkilere getirmeliydi.

"İyi geceler, Felicity," diyerek kapıya döndü. Hayatında ilk kez istediği bir şeyden uzaklaşıyordu.

Odadan çıkınca kapıyı kapattı, ahşaba dayanarak içindeki öfkeyle savaştı. Öfkesi saf ve yıkıcıydı ve hayatında çok az yeri olan şeyleri arzulamasına sebep oluyordu.

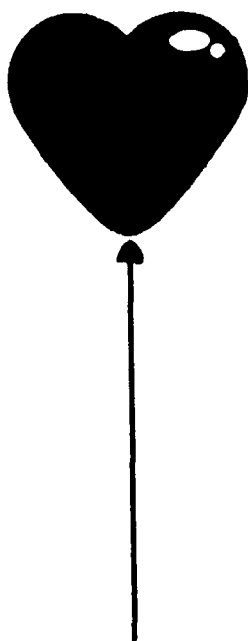
Düşüncelerini bir kenara koymalıydı, yoksa uyuyamayacaktı.

Fakat orada dururken bile, yalnızlığı dört bir yanını sardı. Felicity'yle tam olarak ne için savaşıyordu—kendisi sahasında daha fazla üstünlüğe sahip olmak için mi? Yoksa savaşılmaya değecek—insanlar, ilişkiler ve aşk gibi—başka şeyler de var mıydı?

Kapıdan homurdanarak uzaklaştı. Yine o sözcük karşısına çıkıyordu. *Aşk*. İnsanlara aptalca şeyler yaptıran gereksiz bir sözcüktü işte.

Oteli ondan alması gerekiyordu. Buna odaklanmalıydı. Kendisiyle başarı arasında duran tek şey Felicity'ydi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Felicity henüz uyurken Blake erkenden uyandı, adadaki otellerinin müdürleriyle yapacağı toplantıya yöneldi. Mano Kea Oteli'nin yönetim kurulu toplantı odasında onunla buluşmaları için gecedен kendilerine haber vermişti. İlk gelen kendisiydi ve Haku'nun ikramı olan bir bardak kahvenin yanında, egzotik meyveler ve macadamia fındıklı çöreklerden oluşan hafif kahvaltısıyla keyfine baktı. Bir çöreğe uzanmak üzereydi ki kapıda bir kargaşa koptu. Dönüp baktığında müdürlerinin değil, güvenlik ekibi çalışanlarından birinin geldiğini gördü.

"İçeri böyle girdiğim için özür dilerim, efendim," dedi Patrick adındaki güvenlik görevlisi. Patrick kazıtılmış saçlı ve karanlık ve şüpheli gözleri olan genç bir adamı kapının yanındaki sandalyeye doğru ittirdi. Teleskopik lensli büyük bir fotoğraf makinesini Blake'e doğru uzatırken bir eliyle çocuğun omzunu bastırmaya devam etti. "Bu genç adamın sizin suitinizin balkonuna tırmanmaya çalışırken yakalandığını bilmek istersiniz diye düşündüm. Bu fotoğraf makinesi da boynundaydı."

Blake fotoğraf makinesini alıp açtı, ardından da hafıza kartındaki fotoğraflara baktı. Ekranda Felicity ve kendisinin Hawaii'ye gelişlerinden itibaren çekilmiş fotoğrafları belirdi. "Demek bizi takip ediyordun. Neden?"

Genç adam asi bir şekilde ona baktı. “Burası özgür bir ülke.”

“Ve bu harika ülkede yasalar hala uygulanıyor. Seni özel mülkiyete izinsiz girmekten ve haneye tecavüzden suçlayabilirim, takip ve tacizden söz etmiyorum bile.” Adam gözlerini dikip ona bakınca Blake de kendisine aynı şekilde karşılık verdi. “Ve maalesef ki bu adadaki şef polis arkadaşım olur.”

Adamın bakışları sertleşti. “Beni korkutamazsın.”

“Oh, seninle işim bittiğinde korkacaksın, tabii hemen konuşmaya başlamazsan,” dedi Blake keyfini kaçırıcı bir ses tonuyla.

Fotoğrafçı ona sert sert baktı. “Siz zengin adamlar hep aynısınız. Parayla her şeyi satın alabileceğinizi sanıyorsunuz.”

“Bende paradan fazlası var,” diyen Blake, erkeksi kaslarını ortaya çıkarmak için kollarını kıvırdı. Bunun bir korkutma taktiği olduğunun farkındaydı, ama yatılı okulda tehdit edildiği zamanlarda birkaç kez işine yaramıştı. “Şimdi konuşmaya başla.”

Fotoğrafçının gözlerindeki asiliğin yerini ani bir korku aldı. “Sadece bana söyleneni yapıyordum.”

“Neymiş o?” diye sorguladı Blake.

“Senin ve hanım arkadaşının fotoğraflarını çekmek...” dedi tereddütte kalarak.

Patrick genç adamın omzunu sıktı. “Devam et.”

“Uygunsuz durumlarda,” dedi gergin ve hızlıca.

“Kimden para alıyorsun?” diye sordu Blake.

“Kadının adını bilmiyorum.”

“Onu tarif et,” diye emreden Blake, fotoğraf makinesini çevirdi ve hafıza kartını çıkardı.

“Yirmilerinde. Kırmızı saçlı. Güzel.”

Destiny. Gerçekten de hala Felicity’yi insanların gö-

zünden düşürmeye mi çalışıyordu? Blake kartı çıkarıp eline aldı ve fotoğraf makinesini genç adama uzattı. "Patrick havaalanına kadar sana eşlik edecek. İlk uçağa binecek ve buraya bir daha asla dönmeyeceksin. Beni duydun mu?"

Adam fotoğraf makinesini göğsüne bastırdı ve kafa salladı.

"Ve Destiny'ye döndüğünde lütfen ona benden bir mesaj ilet."

"Nedir o?"

Blake hafıza kartını yere atıp üzerinde zıplayarak plastiği yüz kadar parçaya ayırdı. Yerden birkaç parçayı aldı ve genç adamın avucuna serpiştirdi. "Ona cevabımın hala hayır olduğunu söyle."

Blake arkasını dönünce, Patrick adamı ayağa kaldırdı ve kapıya sürükledi.

Toplantıya davet ettiği beş müdür içeri girdiği için derinlemesine düşünmeye vakti kalmamıştı. Dikkatini toplamaya odaklanarak onları tek tek selamladı ve toplantıya başlayabilmeleri için kahvaltıya davet etti. Otellerinin her biri hakkında müdürlerinden bilgi almayı gerçekten dört gözle beklese de, fotoğraf makinesinin küçük ekranında fotoğrafları çıkan kadınla çok daha fazla ilgiliydi.

Lanet olsun sana, Destiny, diyerek son bir kez daha hayıflandıktan sonra, tüm dikkatini işine verdi.

* * *

Felicity suitin kapısının kapanma sesine uyandı. Yatağından yavaşça kalktı, ardından gülümsedi. Hala erken bir saat olduğu için belki de otelin mutfağına inip, Haku'ya Blake'le ikisi için hafif bir sürpriz kahvaltı hazırlayabilir mi diye sorabilirdi. Mutfaka giderken, Blake'in sesini

duydu ve sesi otelin arkasındaki yönetim kurulu toplantı odasına kadar takip etti. Odaya göz ucuyla baktığında Blake ve iki diğer adamın konuştuğunu duydu.

Kendini göstermesi gerektiğini biliyordu, ama aralarındaki konuşma hararetlenmeye başladığı için kapıdan uzaklaştı ve kıpırdayamaz halde orada öylece kalakaldı. Blake'i ve güvenlik görevlisi olduğunu öğrendiği adamı dinledi. Genç adam da onunla Blake'in fotoğraflarını çekmeye çalışırken yakalanan fotoğrafçıydı. Bu planın arkasında Destiny'nin olduğu anlaşıldığında, Felicity'nin sınırları zıpladı. Destiny ne cesaretle Blake'le aralarındaki ilişkiden istifade etmek isterdi?

Ne ilişkisi? Aralarında birkaç masum öpücükten başka hiçbir şey yoktu. Ve Blake'in fotoğrafçıya karşı olan bariz hoşnutsuzluğuna rağmen, bunun gerçek sebebini bilmiyordu. Sadece koruma içgüdüleriyle böyle davranıyor olabilirdi. Onun gibi bir adam için, kadınlara karşı korumacı olmak kaçınılmazdı. Öyle değil miydi?

Blake bu fotoğrafçıyı iddia ettiği gibi buradan uzaklaştırsa bile, bu sorunu çözmüş olur muydu? İkisinin arasında yaşanacak özel anları yakalayıp Felicity'in aleyhinde kullanmak isteyen başkaları da olacak mıydı? Hawaii'deki zamanlarının geri kalanında dikkatli olmalıydı. Bancroft Oteli'nin sahibi olarak yerini sağlamlaştırmaya çalışırken böyle fotoğrafların halkı etkilemesine izin veremezdi.

Tam güvenlik görevlisiyle genç fotoğrafçı dışarı çıkarken üç adam ve iki kadın odaya yönelince koridor birdenbire ses ve hareketlerle doldu. Felicity mutfağa doğru yürümeye devam etse de Blake'in beş yeni konuğunu neşeli bir şekilde selamladığını duydu. Onları selamlayış tarzından, Blake'in çalışanları olduklarını rahatlıkla anlayabiliyordu.

Blake'in çalışanlarından övgüyle söz etmesi, Feli-

city'nin dudaklarına bir gülümsemenin yerleşmesini sağladı. Blake keskin hatlı bir iş adamı gibi davranabilirdi, ama Felicity son birkaç gündür o keskin hatların altında yatan naifliği görebilmişti.

Onu pek fazla tanımıyordu. Ama dışarıdaki iş adamı imajının altında, oldukça iyi bir kalbi olduğunu söyleyebilirdi. Bu gerçek onun ilgisini olması gerekenden daha fazla çekiyor, çoğu zaman da büyülüydü. Ve Felicity ona baktığı zaman kalbi tıpkı dakikalar önce olduğu gibi daha hızlı atmaya ve vücudunun derinliklerinde oldukça garip duygular hissetmeye başlıyordu.

* * *

Bir saat sonra, Blake suitlerine geri döndü. Anlaşmalarının Blake'e ait olan kısmının birinci gününe başlamadan önce, Felicity'nin mutfakta onlar için hazırladığı, hollandez soslu Benedict usülü pastırmalı yumurta ve yengeç keki paylaştılar. Yirmi dakikalık bir araba yolculuğunun ardından, beyaz kumsalın önünde göz kamaştırıcı bir şekilde uzanan beyaz bir yapının önüne park ettiler. Gök mavisi rengindeki sonsuzluk havuzları, sahil şeridine kadar kademe kademe birbirlerine dökülüyor, oteli denizin bir uzantısıymış gibi gösteriyordu. Blake arabadan lobiye kadar ona eşlik ederken aklına Atlantis'e dair düşünceler geldi.

"Leilani Otel, Bancroft Endüstrisi'nin gurur ve neşe kaynağıdır. Dünyadaki en düşük sera gazı salınımına sahip otel burasıdır. Sürdürülebilirlik düşüncesiyle üç yıl önce kuruldu. Biz ona yeşil inci diyoruz. "

"Neden burada kalmadık?" diyerek, akıllara ilk gelen soruyu dillendirdi.

"Çünkü biraz mahremiyet istedim," dedi, ardından

kaşlarını çattı, aklına şüphesiz ki bu sabahki fotoğrafçı gelmişti. “Hadi gel.” Elini ona uzattı. Felicity parmaklarını onunkilere doladı ve kendisini otele kadar götürmesine izin verdi.

Resepsiyon alanına giden birden fazla merdivenin bulunduğu lobi, tepeden tırnağa oval kenarlı beyaz taşlarla döşenmişti. Lobinin ortasında mavinin en derin tonunda oval bir havuz vardı. Su kenarını vurgulayan palmiye ağaçları ve egzotik tropikal çiçekler, içerideki bir tür rüzgârla hafifçe salınıyorlardı. Başının üzerinde yükseklerden köpük köpük beyaz bir su akarak havuzun camı yüzeyine gürültülü bir şekilde vuruyor ve bir ucundan diğer ucuna dalgacıklar gönderiyordu.

“Leilani Otel bütün binalarını ve havuzlarını ısıtmak için güneş enerjisini ve jeotermal enerjiyi kullanır. Otelin yapımı sırasında inşaat atığının yüzde doksan üçünü geri dönüştürmeyi başardık. Dışarıdaki devasa boruyu belki de fark etmişsindir.”

Felicity başını iki yana salladı. Bütün dikkati sonsuz havuzlar dizisindeydi. “Borunun görevi nedir?”

“Oteli soğutan deniz suyunu pompalıyor,” diye açıkladı Blake. “Enerji tasarrufu sağlayan en önemli unsurlardan biri de soğutma sistemi. Otel, tuzlu suyu derin kuyulara pompalıyor, ardından tüm binalar için klima hizmeti sağlayan üç yüz altmış tonluk iki soğutucuda döndürüyor. Deniz suyu ısındığında şelalaye bırakılıyor ve girişte havuzlar aracılığıyla denize geri bırakılıyor. Bu mekanizma elektrik konusunda her yıl tahmini olarak otuz altı bin dolar tasarruf yapmamızı sağlıyor. Aynı zamanda da yıllık karbondioksit salımını yüz kırk sekiz ton oranında azaltıyor.”

Felicity’nin başı hem kullanılan teknolojiden, hem de yapılan tasarruftan dolayı dönerken, kendisini açık bir

merdivenden yukarı çıkaran Blake'e bıraktı. Blake elini beline koyarak ona eşlik etti. Ona göz alıcı oteli gezdirmeye devam ederken dokunuşu sıcak ve rahatlatıcıydı.

"Sadece yüzde yüz geri dönüştürülebilir kağıtlar ve soya bazlı mürekkepler kullanıyoruz, ama sadece geçen yıl yaklaşık yüz elli ton geri dönüştürülebilir atık ayırdık,—ki bu yaklaşık üç kambur balinaya eş değer— bunlar normalde doğrudan çöpe gidecekti. Bunlar, otelin katı atıkların yaklaşık olarak yüzde on dokuzuydu. Bütün geri dönüştürülebilir plastikler ve kağıtlar ayrıldı ve işleminden geçmesi için anakaraya gönderildi."

Felicity otelin güzelliğini ağzı açık bir şekilde izliyordu. Toplantı odalarını, balo salonlarını, yemek odalarını ve son olarak da konuklara ayrılmış bölümleri gezerken lüks imgeler bombardımanına tutulmuş gibiydi.

"Hijyen kaynaklı hastalıklarla savaşmak adına malzemeleri buğulayıp dezenfekte ettikten sonra, geliştirmekte olan ülkelere yollayan Dünyayı Temizle adlı yardım kuruluşuna, arta kalan tuvalet malzemelerini bağışlamamızı sağlayan bir geri dönüşüm programının parçasıyız. Ayrıca otellerimizin bazılarında tek kullanımlık şişeler yerine büyük konteynırları da deniyoruz."

Otelin çabalarının boyutunu duydukça biraz daha hızlı nefes alıp vermeye başlayan Felicity, belki de hiçbir şey yapamayacağı tek konuya tutundu. "Peki ya kullanılmamış tuvalet kâğıtları ne olacak?"

Blake güldü. "Sonsuz bir tuvalet kağıdı stoğumuz var, fakat onları da rulosuz tuvalet kağıtlarına dönüştürerek, bir yandan çalışanların soyunma odalarına ve evlerine eşya kazandırıyoruz."

Felicity soluksuz kalarak merak içinde Blake'e baktı. Gerçekten de her şeyi düşünmüştü. Blake'i özenle dekore edilmiş birkaç oda boyunca izledi. Turlarının bu kısmını

bitirdikleri zaman, Felicity en çok görmek istediği yeri sormadan duramadı. “Beni mutfağa götürür müsün?”

“Sormak için bu kadar beklemene şaşırdım,” dedi Blake gülümseyerek. “Bu taraftan.”

Camla çevrili asansör bir kez daha açık lobiye indi. Zemin katta indiler ve ada hayatım anlatan çini karo çerçevelerle süslenmiş uzun koridora yöneldiler. Midesi ufak bir takla atarken, “Burası çok güzel bir otel, Blake,” diye itiraf etti. Bancroft Otelini bugün gösterdiklerinin yalnızca küçücük bir kısmına benzer şekilde yenileyecek olsa bile, otel daha güzel ve enerji tüketimi açısından bilinçli hale gelmekle kalmaz, aynı zamanda çevreyi de daha iyi bir şekilde koruyabilirdi. Felicity homurdanmaya çalıştı. Blake’in onu sarsma çabaları işe yarıyordu.

Gergin bir şekilde iç çekti ve mutfağa girerlerken aniden gelen sıkıntısının yüzüne yansımamış olmasını umdu. Teknoloji harikası mutfağı görür görmez dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Kendisine en yakın tezgâhı kavradı ve Blake birinci sınıf elektronik aletleri, paslanmaz çelikten hazırlık tezgâhlarını ve depolama alanlarını anlatırken dengesini bulmaya uğraştı.

“Pişirme sonrası arta kalan tüm atık yağlar toplanıp bio yakıtla dönüştürülüyor,” diye açıkladı.

Felicity’ye kendine gelmesi için çok fazla fırsat ver-meyerek, onu bir duvar boyunca devam eden buzdolabı ve dondurucu ünitelerinin yanından geçirdi, ardından hem topraklı hem de hidroponik tarımın yapıldığı seraya çıkan kapıdan geçtiler. Buradaki bitkiler olgun meyve ve sebzelerle doluydu.

Birlikte devasa bir yapıya doğru ilerlerken, “Menü-müzdeki taze malzemelerimizin birçoğunu kendimiz yetiştirebiliyoruz,” diye açıkladı.

Felicity, “Peki ya yiyecek atıkları?” diye sorarken, bir

tarafında etli domateslerin, diğer tarafındaysa çileklerin olduğu bir koridordan geçtiler.

Blake seranın arkasında kapalı şekilde duran siyah hazneleri işaret etti. “O ünitelerin içinde organik atıkları gübreye dönüştüren binlerce solucan var. İşleri bittiği zaman elimizde, yetiştirme sürecine dahil edebileceğimiz besin değeri yüksek bir gübre olacak.” Felicity’yi binanın yan tarafına doğru ilerleyen farklı bir koridordan geçirdi. “O taraftaki haznelerde kaynatılıp paketlenildikten sonra domuz çiftliklerine gönderilen ıslak atıklar tutuluyor. Atıkların böylece durmaması için her gün gelip alıyorlar. Hem bedava yiyecek, hem de böylece bir ton atığın atık alanına gitmesi engelleniyor. Sonuç olarak iki taraf da kazanmış oluyor.”

Blake Felicity’yi seradan çıkartıp, Felicity’nin içine işleyen serinliği yok edemeyen ılık ve parfümlü havanın içine geri döndürdü. “Bu otel gerçekten de zamanın ötesinde,” diye kabullenirken, yenilginin yakın olduğu hissi ni bir kenara itmeye çalıştı.

“Sürdürülebilirlik yaratıcı düşünme gücünün olmazsa olmazıdır.” Onları bekleyen arabaya geri dönerlerken Blake ona neredeyse katlanılması imkânsız bir gururla gülümsedi. “Önümüzdeki on yıl içinde zincirimizdeki tüm otelleri bu otele benzer hale getirmek amacındayız.”

Felicity Tesla’nın yanında durdu. “Neden dönüşüme benim otelimle başlayasın ki? Dönüştürülmesi çok daha kolay olan başka oteller de olmalı.”

“Var,” diye katıldı Blake. “Aslında, San Francisco’da yeni bir otel aldım. Ama daha önceden de söylediğim gibi, Bancroft bizim sancak gemimiz. Bütün otel zinciri ve Bancroft markası için standartları o belirliyor.”

“Artık şirketinin bir parçası olmayacağına göre otelin ismini değiştirmem gerekecek.”

“Tabii sadece bu bahsi kazanırsan.” Blake arabanın kapısını açarak onu içeri davet etti.

İyi bir amaç için dahi olsa oteli kaybetme düşüncesi-
nin verdiği acı, onu ortadan ikiye ayırır cinstendi. Bu iyi
amaç onun çalışanlarını hesaba katmıyordu. Ne yapması
gerektiğini biliyordu. Bancroft onundu ve böyle kalma-
sı için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı. Başarmaya ant
içmiş bir şekilde arabaya girdi. “Bugün benim için başka
neler planladın?”

Blake da yanına yerleşti ve kapıyı kapattı. “Otelimizde
havuz başında öğlen yemeğimizi yer, geceki partiye ha-
zırlanmadan önce biraz güneş ışığından yararlanırsınız diye
düşündüm. Otelden altıda ayrılacağız.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Bütün bunlardan uzaklaşmaya. Mano Kea’nın izin
verdiğinden bile daha fazla mahremiyete ihtiyacım oldu-
ğunu düşünüyorum.”

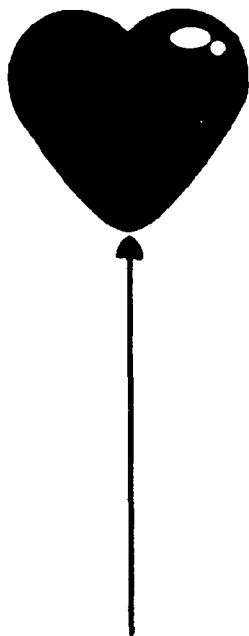
“Resmi giysiler içinde bir mahremiyet mi?”

Blake kafa salladıktan sonra dikkatini Peter’a vererek
otele dönmesini söyledi.

“Bu kadar mı? Söyleyeceğin bir tek bu mu?”

Muzip bir gülümseme Blake’in yüzünü aydınlattı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Felicity o akşam saat altıda, suitlerinin oturma odasında Blake'le buluştu. İpek ve şifondan kahverengi bir elbise giymişti. Blake'in bakışları kıvrıcık saçlarından göğüslerinin hafif yükseltisini sararak üzerine oturan büstiyere indi. Uçuş uçuş şifonun kalçalarına yapışıp terlikli ayaklarına doğru inişini arzuyla izleyen gözleri, beğeniyle ışıldıyordu. "Güzelsin," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

Boğazındaki kuruluktan dolayı güçlkle cevap verebiliyordu. Smokin ve siyah papyonuyla Blake, göz kamaştırıcıydı. Akşamüstü güneşi camdan içeri giriyor, Blake'in koyu renk saçlarına altın rengi parıltılar yerleştiriyordu. "Teşekkürler." Sonunda sözcüklerin kuru dudaklarının arasından çıkabilmesini sağlayabilmişti.

"Hadi gel." Felicity'ye kolunu uzattı ve ona otelin çıkışına kadar bir kez daha eşlik etti. Tesla'nın içinde geçen kısa bir yolculuktan sonra, arabadan inip helikopter pistine ayak bastılar. Blake'in gelişiyle helikopterin motoru çalışmaya, pervanesi dönmeye başladı ve Felicity'nin eteklerini dört bir yana uçuşturdu. Panikleyen Felicity çaresizce elbisesinin kenarlarını tutmaya çalıştı.

Blake bir anda yanında belirdi. Onu kollarına alarak helikoptere kadar olan kısa mesafe boyunca taşıdı ve nazikçe yere indirdi. Kapıyı kaydırarak kapattı. Pervane

gürültüsü eşliğinde, “Özür dilerim. Yolculuğumuzu ayarlarken bunu planlamamıştım,” diye bağırdı. Felicity’nin yanındaki koltuğa yerleşirken ona bir kulaklık uzattı. “Tutun. Birkaç dakikaya orada olacağız.”

Felicity ona söyleneni yaptı. Kalbi göğsünde gümbürderken koltuğunun kenarına tutundu. Daha önce helikoptere hiç binmemişti. Titreşimler ve havalanma hissi onu sarstı. Bir süre sadece dümdüz yukarı havalandılar, ardından batmakta olan güneşe yaklaşarak okyanusa doğru ilerlediler.

Bu şekilde nereye gidiyor olabilirler diye merak ediyordu ki, büyük bir yat görüldü. Doğruca ona ve en üst güvertedeki iniş pistine yöneldiler. Pilot bunu daha önce defalarca yapmış gibi helikopteri yere yumuşak bir şekilde indirdi. Blake’dan gelen bir sinyalle motoru hızlıca durdurdu. Pervaneler durunca Blake Felicity’den kulaklığı aldı ve elini ona uzattı. “İçeri gel benimle,” dedi cesaretlendirerek.

Felicity helikopterden çıkıp güverteye ve lüks yatın ana alanına kadar sürüklendi. Geceye şeklini veren müzik onları da esir aldı. Yürürlerken Felicity dolunaya baktı ve isyankâr rüzgârın, midesini iki büklüm eden huzursuzluğu alıp götürmesine izin verdi. Pasifik Okyanusu’nun ortasında bir yattalardı. Blake’in davetini kabul ettiği zaman hayal ettiği bir şey değildi bu. Birkaç saat boyunca saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Tamamen onun insafına kalmıştı.

Blake ona doğru döndü ve düşüncelerini okuyormuşçasına nazikçe gülümsedi.

“Her şey çok güzel olacak, Felicity. Burada güvendesin.”

Blake onu ana kamaranın içine doğru çekerken, neden se ona inanır gibi oldu. Kalabalık balo salonuna girerler-

ken insanlar dönüp onlara baktı. Eskiden olsa bunca göz onun üzerindeyken çok özgüvensiz hissedebilirdi, ama bu gece hissetmiyordu. Vücudu saran gösterişli elbisesi, boynundaki elmas kesim dumanlı kuvars kolye ve dağınık topuz yapılmış kıvrırcık saçları sayesinde, umursamaz ve sakin hissedebiliyordu.

Salonun uzak köşesinde Vivaldi çalan dört enstrümanlı bir müzik grubu vardı, fakat konuşmalardan ve bardak çınlamalarından dolayı melodilerin yalnızca bir kısmı duyulabiliyordu. Beyaz ceketli garsonlar konukların arasında dolaşıyor, onlara kanepe ve Moët et Chandon şampanyası servisi ediyorlardı.

Ayaklarının altındaki parlak ahşap zemin ve başının üstündeki kristal şamdanlar ışıldıyordu. Büfeye hâkimiyet kuran buzdan yapılmış açık istiridye kabuğu, leziz karideslerle ağzına kadar doldurulmuştu. Buz heykelin yanında beluga balığı, ıstakoz, hamur işi şekerlemeler ve rengârenk tropikal meyvelerden oluşan bir şölen vardı.

Blake garson tepsisinden iki şampanya bardağı alarak birini Felicity'ye uzattı. Felicity şampanyasını yudumlar-ken geniş salona gidip gelerek gülen, dans eden ve hoşça vakit geçiren konukları izledi. Kalabalığın içinde en azından üç film yıldızı görmüştü. "Bu insanlar senin arkadaşların mı?" diye sorarken, beyaz sarıklı, altın ve gümüş iplerden yapılmış bir cübbe giyen adamı izliyordu.

"O bir şeyh ve kendisi arkadaşım olur. Şehirde olduğu zaman teknemde vakit geçirmeyi sever. Oradaki de Hawaii İngiliz konsolosu, yanındaki ise *Seattle Gazete*'sinin sahibi Reid Fairfax. Gel seni insanlarla tanıştırayım."

"Bu senin yatın mı?"

Blake kafa salladı. "Bir adamın birkaç oyuncağı olması iyidir."

"Sahip olmadığın bir taşıma aracı var mı?"

Blake kaşlarını havaya kaldırdı, düşündü, ardından gülümsedi. “Roketim yok, henüz.”

Felicity de gülümseyerek karşılık verdi. “Eh, o zaman bir an önce edinsen iyi olur.”

“Halletmeye çalışacağım.” Kolunu onun beline dolayıp onu kalabalığın içine doğru çekerken, gülümsemesi memnuniyet doluydu.

Bundan sonraki bir saat boyunca, konuklarla kaynaştılar. Blake olmasaydı asla ulaşabileceğini düşünmediği pek çok kişiyle tanıştı. Blake herkese Felicity’nin restoranını anlattı, birkaç kişi Seattle’a bir sonraki gelişlerinde otele mutlaka uğrayacaklarına söz verdiler. Ve Felicity tanıştığı insanlarla hoşça sohbet ederken, biraz hüzünlü hissederek ortamdan koptu.

Blake bu insanları arkadaşı olarak tanıştırsa da, hiçbiri kişisel veya amcasının yakın zamandaki ölümüne dair bir şey sormamıştı.

Felicity konuşmayan bir babayla geçen ergenlik yılları boyunca ne kadar yalnız olduğunu ve durumuna dikkat çekmekten kaçındığını biliyordu. Fakat statüsüne rağmen Blake’in geçmişi çok daha kötü olabilir miydi? Dünyadaki bütün paraya sahip olabilirdi, ama bu gerçekten önemli miydi? Bu yüzden mi Felicity’yi bulmaya gelmişti? Onu her gün çevreleyen onca insana rağmen, Blake yalnızdı.

Salondaki heyecan bir anda artarken, “Birden bire ciddileştin. Düşündüklerini paylaşmak ister misin?” diye sordu Blake.

“Sadece bütün bunlar bana biraz fazla geldi,” diyerek başka bir şey sormamasını umdu. Odadaki sesler yükselirken Blake bir şey sormadı. Kalabalık ikiye ayrıldı ve Rihanna sahneye çıkıp öndeki mikrofonu aldığı anda, Felicity kargaşanın kaynağını anlamış oldu.

Şaşkınlıktan soluğu kesilerek, “Arkadaşın mı?” diye sordu.

“Sponsorlarından biri olarak, benim için arada sırada özel etkinliklerde bulunabiliyor.” Rihanna’nın sesi oda-yı doldururken Blake’in kendini beğenmiş gülümsemesi soldu. “Dans et benimle, Felicity.”

Blake dirseğini okşayıp onu “Stay” in sözleri eşliğinde kollarında yavaş bir dansa teşvik ederken, Felicity’nin bütün vücudunu bir ürperme aldı.

Blake’in kolu beline indi, sol eli ise Felicity’nin elini tutuyordu. Dans pistinde müzik eşliğinde hiç zorlanmadan hareket ediyor, Felicity’yi de götürüyordu.

Kulağına doğru, “Daha önce senin kadar etkileyici bir kadınla hiç dans etmedim,” diye fısıldadı Blake.

Felicity’yi bir heyecan sardı. “Sadece ayağına basmayı kesmem için böyle söylüyorsun.”

“Bu kadar yakın olduğumuz ve bu kadar harika göründüğün sürece istediğin zaman ayağıma basabilirsin.” Sesindeki pürüzlü müzikal tını ve gözlerindeki arzu, Felicity’nin nefesinin göğsünde sıkışmasına sebep oldu. Nefessiz geçen bir an boyunca Blake’in için için yanan gözleri yüzünün her bir noktasını inceledi ve Felicity’yi yavaşça kendine çekti. Başını yana eğdi ve vahşice bir hassasiyet ve işkence edici bir arzuyla Felicity’yi öptü. Parmakları Felicity’nin sırtını okşarken, Felicity bütün direncinin ve iradesinin kırılıp parçalara ayrılmaya başladığını hissetti.

Felicity de içten bir şekilde öpücüğüne karşılık verdi.

Müzik uçup giderken Blake dudaklarını dudaklarından uzaklaştırdı. “Felicity, ben—”

Blake’in Reid Fairfax olarak tanıştırdığı adam elini uzatarak, “Bir sonraki dansı bana lütfeder misiniz?” dedi.

Blake Felicity'yi bir süre daha tuttu, sanki bırakmak konusunda tereddütlü gibiydi.

“Bir sonraki neyi--?”

“Dansı.” Reid Blake'in omzundaki elini kendi omzuna yerleştirerek Felicity'yi Blake'in kollarından çekip aldı. Blake'in yüzüne tuhaf bir ifade yerleşti. Felicity neredeyse gitmesine üzüldüğünü düşünecekti.

Rihanna'nın bir sonraki şarkısı daha hızlı bir tempo-daydı ki Felicity yaşlıca adam onu “Umbrella” eşliğinde salonun diğer tarafına götürüp Blake'i görmesini engellediği için minnettardı.

“Dünya çok küçük, Bayan Wright. Her ikimiz de Washington eyaletinde yaşıyoruz, ama yine de aynı anda Hawaii'deyiz. Şu tesadüfe bakar mısınız?”

“Eh, her ikimizin Blake'in arkadaşı olduğu ve bunun onun yatı olduğu düşünülürse, çok şaşırtıcı olduğunu söyleyemeyiz.” Felicity nedenini henüz bilmiyordu ama, bu adamla ilgili bir şeyler onu geriyordu.

Adamın dişleri gıcırdadı ve bir anlığına gözlerinin arkasında tarifi mümkün olmayan bir ifade belirdi, ardından belirlediği hızla gözden kayboldu. “Zekisin.”

Felicity bunun bir iltifat olduğunu sanmıyordu.

Reid gülümsedi. “Yine de, bu macerada Blake'e eşlik ettiğine sevindim. Eğlenmeye pek vakti olmuyor.”

Hareket etmeyi bırakarak, “Blake'in sosyal hayatı artık sizden mi soruluyor?” diye sordu, artık dans etme havasında değildi.

Reid gümbür gümbür bir kahkaha patlattı. “Çok komiksiniz, Bayan Wright.” Onu tutmayı bıraktı.

Yalnızca dakikalar önce keyfini çıkardığı müzik şimdi ahenksiz geliyordu.

Tam o anda Blake yanında belirdi ve Reid'e uğursuz bakışlar fırlattı. “Her şey yolunda mı?” diye sorarken

daha önceden de yaptığı gibi elini korumacı bir şekilde sırtına yerleştirdi. Dokunuşu sıcak ve cana yakındı. “Buradan sonrasını benhallederim,” diyerek Felicity’yi oradan uzaklaştırdı.

Blake kendisini salondan dışarıya çıkartırken omzunun üzerinden geriye doğru bakan Felicity, Reid’in dudaklarının tatmin olmuş bir gülümsemeyle kıvrıldığını gözden kaçırmadı. Blake’in gelip onu kurtarmasını istemişti. Adeta genç adamın bir nebze de olsa kıskançlık hissetmesini istemişti.

Ama neden?

Kapıdan çıkıp lüks kamaraların sıralandığı koridora geldiklerinde, “Reid Fairfax’la aranızda ne tür bir ilişki var?” diye sordu.

“Sadece bir tanıdığım, o kadar. Neden sordun?”

“Ama ona rağmen bu akşam o da burada.”

Blake odalardan birinin önünde durdu. Takım elbisesinin ceketinden bir kart anahtar çıkararak, kart okuyucudan geçirdi. Ufak bir klik sesi duyuldu, açıldığında Blake kapının kolunu çevirerek açtı. Parmak uçları Felicity’nin kolunda erotik bir şekilde gezindi. Aralarında için için yanan yangın, yeniden alevlendi.

“Kendisini davet ettirdi.” Kenara çekilen Blake Felicity’yi içeri buyur etti.

“Nereye gidiyoruz?”

“Özel kamarama gidiyoruz, çünkü ikimiz de bu oyunu daha fazla sürdüremeyeceğiz,” dedi dobra dobra.

Felicity karşı çıkmak istedi, ama yapamadı. Blake’in gözlerinde açığa çıkan tutku karşılıksız kalmadı.

Felicity özenli bir şekilde dekore edilmiş odaya girdi, girerken olabilecekleri kabul etmiş olduğunun da farkındaydı. Kalp atışlarının normale dönmesi için oyalanarak, oturma odasına göz attı. Kamara bej rengi lüks kanepeler

ve karşısında duran yumuşak deri tekli iki koltukla gayet güzel bir şekilde dekore edilmişti. Oda, içeriye hakim olan sarımsı tonlamaları ve buna zıtlık oluşturan kırmızı yastıklarıyla, nefes kesici bir biçimde zarıftı.

Alçak kokteyl masasının tam ortasında, bir orkide buketi vardı. Blake orkidelerden bir tanesini aldı ve parmaklarında çevirerek Felicity'ye doğru ilerledi. "Senin için." Çiçeği Felicity'nin kulağının arkasına sıkıştırdı. Yumuşak ve meyvemsi koku Felicity'yi sarmaladı.

Blake Felicity'yi kollarına alıp orkide yapraklarının değdiği kulağının üst kısmını parmağıyla okşarken, Felicity'nin kalbi göğsünde kanatlanmaya başladı. "Egzotik çiçekleri sever misin?"

"Çok güzeller. Bakımı biraz zor," derken, sesindeki titremeye engel olamadı. "Gülleri tercih ederim."

Blake "Öğrendiğim iyi oldu," derken başını yana eğip onu öptü, üzerlerinde hak talep edercesine dudaklarını becerikli bir biçimde araladı. Felicity Blake'in kendisini neden öptüğünü—amacının ne olduğunu biliyordu, Blake'in onu baştan çıkarmak için her şeyi göze aldığını biliyor olsa da, o an umursamadı.

Umursadığı tek şey aralarında dumanı tüten ve dün gördüğü rüyada tatmin olamayan arzuyu yeniden hareketlendiren ateşti. Blake onu istiyordu, Felicity de Blake'i.

Bu, tereddütlerini bir kenara bırakıp ona yaklaşmak, karşılığında ondan şehvet beklemek için yeterli bir sebep-ti. Bu gece oteli unutmak ve sadece Blake'in ona hissettirdiklerini düşünmek istiyordu, çünkü onun kollarındayken kendisini tukusunun alevlerine teslim edebileceğini hissediyordu.

Aklına bu sabah olanlar ve Blake'in uzaklaştırdığı fotoğrafçı geldiğinde kısa bir an tereddüt etti. Ama bu dü-

şüncenin gelmesiyle gitmesi bir oldu. Okyanusun ortasındaki bir yattaydılar. Onları burada kim rahatsız edebilirdi ki?

Az önce gelen gerilim geçerek yerini, ilk tanıştıkları andan beri inkâr ettiği bastırılmış bir arzuyla Blake'i öpme isteğine bıraktı. Felicity dudaklarını araladı ve teslim oldu. Blake'in dudaklarından saf arzuyla çıkan bir inleme sesi Felicity'ye cesaret verdi. Felicity cilveleşiyor, eğleniyor ve öpüşmelerini derinleştiren Blake sayesinde zevk alıyordu. Aralarında yükselen sıcaklık Felicity'yi adeta kemiklerine kadar eritti ve sonunda Felicity teslim oldu. Nereye gittiklerinin farkındaydı ve yön değiştirmek artık imkânsızdı. Değiştirmeleri için bir sebep de yoktu. Böylesine güçlü bir şekilde alevlenen tutkulara karşı gelmekten çok yorulmuştu.

Blake Felicity'yi daha da sıkı sararak—çoktan kabarıp dikleşen ve sızlayan—göğüslerinin, kendisinin sert göğüs kaslarına çarpmasına sebep oldu. Elleri Felicity'nin sırtından aşağı doğru kayarak onu kendisine çekti, ardından daha da aşağı inerek kalçalarının üzerine yerleşti. İleri geri hareket edebilmek, onu sertliğinin etrafında şekillendirebilmek, içinde olmasının ne demek olduğunu hissettirip beklentiye sokmak ve onu yepyeni yüksekliklere çıkarabilmek için kalçalarını avuçladı.

Blake öpüşmeyi bırakarak tutkuyla kararan gece yarısı misali gözleriyle ona baktı—o tutku Felicity'yi hayata döndürmüştü ve Blake'in vücudundaki her bir kası keskin hatlı birer çeliğe çevirmişti. Blake ipeği Felicity'nin omuzlarından dikkatlice kaydırdı ve elbisesinin yan tarafına gizlenen fermuara uzandı.

Nefes almayı bıraktılar. Blake dikkatli parmaklarıyla fermuarını açtı, belinden kalçalarına, son olarak da ayak-

larına kadar inmesini sağladı. Yavaşça başını aşağı indirdi, rerek göğüs ucunu ağır ağır yaladı.

Felicity'nin tüm vücudu sıcak sıcak ürperiyordu. Blake'in dili sıcak ve nemliydi. Tenine değen nefesi onu okşayan binlerce parmak ucu gibiydi. Başını öne eğip Blake'in göğüslerine eğilmiş olduğunu görünce dizleri güçsüzleşerek lastiksi bir hal aldı. Blake'in dişleri sertleşmiş göğüs ucuyla oynarken, ateşten bir halkanın içinde geçtiğini ve midesindeki kasların sıkıştığını hissetti.

Vücudunun ona hazırlandığını, şehvetin aklının mantıklı kalan son kısmını da alıp götürmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Alev dalgaları Felicity'yi yutarak onu hiç beklemediği şekilde arzulamasına sebep oldu. "Blake..." Bu sözcük hem de yalvarma gibiydi.

Blake doğrulunca, parmaklarını ceketine geçirip omuzlarından kaydırma fırsatını değerlendirdi. Ceket zemindeki elbisenin üstüne düştü. Gömleğini açarak bir kenara attı ve ellerini aç bir şekilde Blake'in göğsünde gezdirmeye başladı.

Blake onu kaldırıp bir kez daha dudaklarına yapışırken, Felicity de bacaklarını belinin etrafına sardı. Tenleri ilk temas ettiği andan beri Blake'in içinde sebep olduğu ateşi körükleyen sert ve gelişmiş karın kaslarının, bacaklarının arasında kasıldığını hissedince yoğun bir tatmin duygusuyla zevke geldi. Birbirlerine sımsıkı yapışık haldelerken Blake Felicity'yi oda boyunca taşıdı, kaptıyı tekmeleyerek açtı ve el pürüzsüz beyaz bir yatağı gözler önüne serdi. Onu yatağın ucuna kadar taşıyarak yatağa temkinli bir şekilde bıraktı. Göz açıp kapanıncaya kadar pantolonu çıkmıştı bile. Yatakta Felicity'nin yanına uzandı ve ellerini Felicity'nin çıplak teninde baştan çıkarıcı bir biçimde gezdirmeye başladı.

Nereye dokunursa orayı yakıyor; göğüslerini, kolla-

rını, karnını ve bacaklarını dağlıyordu. Elleri nereye giderse, dudakları da takip ediyordu. Sıcaklık Felicity'nin vücuduna dans ederek yayılıyordu. Gerilim yükseklerle tırmana tırmana, Felicity'nin zevkten patlayacak hale geldiğini düşünmesine sebep oldu.

Blake ona bakmak için geri çekildiğinde Felicity nefessiz kalmıştı. Blake'in gözlerinde daha önce hiç görmediğı bir şeyler görüyordu. "Sen ciddi anlamda güzel bir kadınsın." Sesi boğuk ve hırıltılıydı.

Ona bakışları Felicity'ye kendisini güzel hissettiriyor ve daha pek çok harareti duyguyu yaşıatıyordu. Blake onu nasıl aceleci ve kavurucu bir tutkuyla istiyorsa, Felicity için de aynı şey geçerliydi. Bunu bilmek cesaretini arttırdı ve parmaklarını onun kaya gibi göğsünde gezdirmeye başladı. Parmak uçlarını göğüs uçlarında gezdirdiğinde Blake ödöl olarak sarsıntılı bir şekilde inledi. Başarısıyla daha da yüreklenmiş bir halde, parmaklarını dar beline, bacaklarının üst kısmına indirerek, en nihayetinde sertleşmiş aletini avuçladı.

Felicity onun ipeksi uzunluğunu yumuşak elleriyle bir ileri bir geri okşayarak leziz işkencesine devam ederken, Blake çenesini sıktı ve başını geriye attı. Felicity daha önce kendisine hiç bu kadar cesur olup kontrolü eline alma ve partnerini kendi insafına göre yönetme izni vermemişti. Kollarına ve bacaklarına yayılan sıcaklığa bir heyecan dalgası da eşlik etti. Blake gibi güçlü bir adamı, bu bedeni haz noktasına getirebildiğı düşüncesi inanılmaz derecede heyecan vericiydi.

Blake ellerini yumruk yaptı ve Felicity'nin gözlerinin içine baktı. Karanlık gözleri için için yanan dumanın yalnızca bir kısmını gizleyebiliyordu. "Sana ihtiyacım var, Felicity."

Tutkusunun yoğunluğu Felicity'nin göğsünü sıkıştır-

dı. “Evet,” dedi nefes nefese, kupkuru boğazı yüzünden bunu bile zar zor söyleyebilmişti.

Blake onu kendine doğru çekti, ardından dizlerinde yükseldi. Yatağın yanındaki komodinden gümüş rengi ufak bir paket çıkardı ve kalkanını hızlı bir şekilde üzerine geçirdi. Felicity’nin üzerine doğru esneyerek bacaklarının arasına yerleşti. Dudakları işkence edici bir tatlılıkla tekrar onunkileri buldu ve Felicity’nin vücudu da yoğun duygularla dolu talebine aynı şekilde karşılık verdi. Felicity kendisi onun sertleşen vücuduna doğru bastırdı, arzusunun alevleri onu tüketiyor, çok daha fazlasını istiyordu.

Blake içine girdi.

Felicity’nin vücudu onunkinin altında gidip geliyordu. Felicity inledi, fakat öpüşmeleri sesinin çıkmasını engelledi. İçinde sabit ve ağır bir şekilde hareket edişini hissederken zevkten mest oluyordu. Felicity onun ritmine ayak uydurdu, bacaklarını kalçalarının etrafına sararak onu daha da içine aldı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamayacak hale gelmişti. Vücudunu elinden geldiğince hissetme arzusuyla kendini yukarı doğru iterken, elleri Blake’in omzunu faydasız bir şekilde sıkıyordu.

Vahşice zevk alarak çılgılık atar gibi inledi, Blake’in ritmine ayak uyduruyor, Blake önce sert ve hızlı, sonra yavaş ve nazikçe gidip gelirken kendinden geçiyordu. Felicity tam alıştığı sırada Blake hareketlerinin ritmini değiştirdi ve Felicity’nin içinde büyüyen gerilimin daha da katlanılmaz olmasına neden oldu. Blake’in darbeleri daha da derinleşti ve hızlandı. Felicity bir süre uçlarda gezindikten sonra vücudundaki gerilim, tüm kaslarına coşkun bir rahatlama hissi göndererek şiddetli bir şekilde infilak etti.

Hemen sonra, Blake’in içinde yeniden ve tekrar tekrar

gidip geldiğini, ardından görkemli bir rahatlamayla üzerinde titrediğini hissedebiliyordu.

Blake tükenmiş bir halde Felicity'nin üzerine devrildi. Felicity onun kalbinin göğsüne doğru son hızla atışını, kalp atışlarının vücutlarının birleştiği noktada yaptığı yakıyı hissedebiliyordu.

İç i tatmin duygusuyla dolu olan Felicity yavaş ve yüzeysel bir şekilde nefes verdi, ardından elini onun saçlarına götürerek kısa bir süre okşadı. Bir dakikalık bir zaman sessiz ve nazik bir şekilde geçerken Blake onun göğsünde dinlendi.

Blake'in kalp atışları adım adım yavaşladı, nefes alış verışı normale döndü. Sonunda kalktı, geri çekildi ve yan tarafa kaydı, fakat sıcak vücudu onunkine değmeye devam ediyordu. Blake'in elleri onu bırakmayı reddediyordu, çıplak göğüslerinin üzerinde gezinip, daireler çizerek okşuyor, adeta bu anın bitmesini istemiyordu.

Aman Tanrım, aramızda ne oldu böyle, diye düşündü Felicity. Hayatında Blake'le yaşadıklarından daha yoğun bir şey asla yaşamamıştı.

Blake inişli çıkışlı bir sesle okşar gibi, "Kontrolümü kaybettim," dedi.

Üzerine yoğun bir ağırlık çöken Felicity, böyle bir tatmin veya doygunluğun mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. "İkimiz de kontrolümüzü kaybettik." Kesik kesik güldü.

Az önce yarattıkları fiziksel girdap -- tam da Blake'in iddia ettiği gibi vahşi, akıl almaz ve sarsıcı olmuştu. Belli ki bu adam sözünün eriydi. Ama onu sadece partner veya sevgili olarak değil, aynı zamanda arkadaş olarak da bu duygusal anafurun içine sokmuştu. Oldukça yakın bir arkadaşlıktı. Seks partnerleriydiler.

İlk tanıştıkları gece mutfakta teklif ettiğinde, Felicity

bunun gerçekten yaşanacağını hiç düşünmemişti. Ve sadece şu an için, beyninin itiraz eden ve incinmemek için mantığını devreye sokmaya çalışan kısmını kapatmak istiyordu.

Blake'in yüzünü inceledi. Blake'in dudakları kıvrıldı ve Felicity bu kısa süreli --daha doğrusu kendini beğenmiş gülümsemenin, erkeksi bir tatmin olmuşluktan kaynaklandığını anladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorarken, onu yeniden istediğini düşünmeden edemiyordu.

"Ne kadar da sürprizlerle dolu olduğunu." Blake ona döndü ve elini yanağına götürerek kibarca avuçladı.

"Sen de düşündüğüm gibi kanının son damlasına kadar etkileyicisin." Kocaman gülümsemesine karşılık, eline doğru döndü ve avucunu öptü.

Blake göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle inledi. Yan tarafına döndü ve elini Felicity'nin yanağından karnına indirerek parmaklarını, kadınlığını koruyan kıvrımların üzerine cilveli bir şekilde yerleştirdi. "Bunu yapmayı kesmezsen seni bir kez daha etkilemek zorunda kalacağım," diye alay etti Blake.

Felicity kaşını kaldırdı. "Beni *Tutulma*'ya getirirkenki planların arasında baştan çıkarmak da var mıydı?"

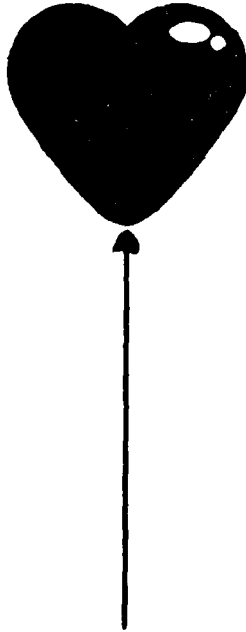
Blake kıvrımlarıyla kışkırtırcasına oynadı. "Hem evet hem hayır. Üst kamarada sana göstereceğim bir şey gerçekten de vardı."

"Neymiş o ?" diye sordu Felicity ona sataşarak.

Blake'in parmakları ıslak sıcaklığın içine daldı ve Felicity vücudunun tekrar hazırlandığını hissedebiliyordu. "Bana bir kez daha teslim olursan göstereceğime söz veriyorum."

Tek bir söze daha gerek kalmadan, Felicity söyleneni yaptı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saatler sonra parti konuklarının bir kısmı yattan ayrılıp bir kısmı da gecenin geri kalanı için kamaralarına çekildikleri sırada, Blake yatın gövdesine çarpan suyun şırıltısını dinliyordu. Gözleriyse yan tarafında, korkulukta öne eğilen kadındaydı. Elini, Blake'in gömleğinin altına gizlenen ince beline sardı. Blake onu üstteki verandaya çağırdığı zaman elbisesini giymek yerine, Blake'in gömleğini giymişti.

Sarı saçları Blake'in çıplak göğsünü okşuyordu ve hoş kokusu başının dönmesine, kasıklarının bir kez daha kasılmasına sebep oldu. Blake'in ayakları çıplaktı ve takım elbisesinin pantolonunu giyyordu. Felicity ise onun gömleğinden başka hiçbir şey giymiyordu.

Felicity onun göğsüne yaslandı ve bakışları uzaklara daldı. "Bana göstermek istediğin şey neydi?"

Onu kendine doğru daha da çekerken kokusunu soludu. Başlarının üzerindeki dolunay okyanus üzerine gümüşü bir parıltı yayıyordu. "Yıldızlar."

"Yıldızların doğayla veya benim aklımı çelmeye çalışmanla ne ilgisi var?"

"Hiçbir ilgisi yok. Sadece sana yıldızları göstermek istedim. Altında başka bir sebep yok."

Kafasını kaldırıp mürekkep karası gökyüzünü inceler-

ken yumuşak bir rüzgâr Felicity'nin saçlarını uçuşturmayaya devam etti. Başlarının üzerinde binlerce yıldız, elmas gibi parıldıyordu. Etrafta başka ışık yokken hem yıldızları hem dünyanın etrafında dönen uyduları, hem de turuncu ve altın rengi bir palet gibi gökyüzüne yayılan Samanyolu Galaksisi'ni görebilmek çok daha kolaydı. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum," dedi nefes nefese.

Blake onu iyice kendine çekti ve başının üstünü hafıfçe öptü. "Ben bu manzarayı yüzlerce defa görmüştüm. Ama seninle birlikteyken ilk kez görüyor gibiyim."

"Yıldızları sık sık izler misin?"

Kıkırdayarak, "Küçükken bir astronom olmak istedim. Yalnız başıma çok kaldım ama nereye gidersem gideyim yıldızlar da orada, beni izliyorlardı. Bunu daha önce hiç kimseye söylemedim," diye itiraf etti. "Peki ya sen? Eğer her şeyi yapabilseydin veya her şey olabilseydin, seçimin ne olurdu?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı, ardından, "Eğer para sorun olmasaydı, kendi mutfağımın sahibi olmak, hatta belki, Aç Kalpler Programı'na adanmış bütün bir binaya sahip olmak isterdim. Hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemezdi."

"Oldukça takdire şayan."

Felicity omuz silkti. "Bunun o kadar da asil bir hedef olduğuna emin değilim. Programa yeni birisi dâhil oldukça hayatı değişen kişi benim sonuçta."

"Sen de her birine kendinden bir şeyler katıyorsun. Seni öğrencilerinle birlikte mutfakta çalışırken gördüm."

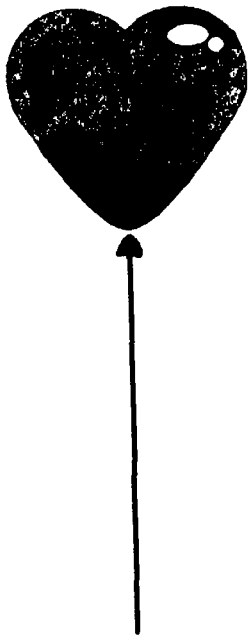
Felicity iltifatını kabul etti ama Blake o anda, tutkularına karşı olan birbirinden farklı yaklaşımlarını düşünmeye başladı. Blake çevre için çabalarken Felicity dünya üzerindeki insanları değiştirmek için çalışıyordu. İhtiyacı

olan birine yaklaştığı her an risk alıyordu. Blake risksiz oynuyordu. Çevreyi değiştirmeye çalışmak hiçbir zaman Blake'i kalbini riske atmaya zorlamamıştı, çünkü risk altında olan tek şey cüzdanıydı. Bakışlarını gökyüzüne çeviren Blake'i bir hayal kırıklığı sardı. Gökyüzüne olan hayranlığı bile kendisini etkileyen şeylerin devamlı uzatılmasında kaldığını gösteriyordu.

Neden risk almaktan, kendisini ortaya koymaktan ve canının acımasından bu kadar korkuyordu? O varlıklı bir adamdı, ama yine de kalbine kimseyi almıyordu. Bu rahatsız edici düşünce etrafını sararken Felicity'yi kendisine doğru biraz daha çekerek, sıcaklığının derinlerde buz tutan yerleri eritmesine izin verdi.

Ona yakın olmak kendini çok iyi hissettiriyordu. Ve de çok doğru.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Felicity'ye Mano Kea büyüklüğünde bir oteli işletmenin artılarını ve eksilerini öğreterek geçirilen bir günün ardından, birlikte suitlerine doğru yürüdüler. Oturma odasındaki kanepenin üzerinde, Blake'in otel müdüründen odalarına getirmesini istediği beyaz kurdeleli kırmızı büyük bir kutu duruyordu.

"Bu nedir?" diye soran Felicity kanepeye doğru ilerledi.

"Senin için."

Kaşlarını çatarak kurdeleyi çözdü ve kutuyu açtı. Bakışları hızla Blake'e dönerken nefesini tuttu. "Bir aşçı önlüğü, siyah pantolon ve Hawaii desenli bir şapka mı? Bunlar ne için?"

"Otelde her cumartesi luau¹¹ düzenliyoruz. Haku bu akşam yemekleri hazırlama konusunda ona yardımcı olmak isteyip istemediğini öğrenmek istiyor."

Felicity'nin gözlerine minnettarlık yerleşirken, Blake'in de içine bir sıcaklık yayıldı. "Onur duyurum." Kıyafetleri kaptı ve üzerini değiştirmek için suitin kendisine ait olan bölümüne yöneldi. Beş dakika sonra yüzünde bir gülümseme ve üstünde şef kıyafetleriyle tekrar belirdi.

Uzun zamandır ilk kez, Blake sadece onun gülümsemesiyle mutlu oldu. "Hazır mısın?"

¹¹ Geleneksel Hawai partisi.

“Yemek yapmak için mi? Her zaman.”

Mutfağa geçtiler ve Haku Blake’i anında daha sonra garnitür olarak kullanılacak birkaç mangoyu soyma, ardından dilimleme işine tayin ederken, Felicity de Hawaiili şefin ziyafette kullanılacak iki farklı sosu hazırlamasına yardımcı oldu.

Blake mangoları hazırlamayı bitirdikten sonra Felicity’nin, yüzünde yumuşak ve sakin bir ifadeyle mutfakta gezinmesini izledi. Görünüşe göre yemek pişirmek onda hiçbir şeyin yapmadığı dengeleyici etkiyi yapıyordu. İlk defa, dünden önceki gün Felicity’nin kızgınlık içinde bahsettiği zorlukları merak etti. Karşısında duran kadını yaratan korkunç tecrübeler nelerdi? Birdenbire öğrenmek için sabırsızlanmıştı.

Kaşlarını çatarak onun çalışmasını izledi. Marcus’u daha fazla zorlayabilir, düşmanlarının yanı sıra rakipleri konusunda da her zamanki işleri yapmaları için dedektifler kiralayabilirdi. Fakat Felicity’yle bu taktikler... yanlış gelmeye başlamıştı. Miras Oteli için Donald Jamison’la anlaşana kadar rakiplerinin duygularını pek de önemseyen biri olmamıştı. Kendini olduğundan daha yüksek bir standarda yükseltmesi acaba Felicity’nin etkisi miydi?

Felicity’yi büyülenmiş şekilde izliyordu. Hayatında hiç bu kadar aldatici bir kadın görmemişti. Aşçı önlüğüne rağmen, normalde bu manzarada saklı olan biçimli kıvrımlarını görebiliyordu. Beyaz kıyafeti yavaş yavaş oluşmakta olan yanık tenine ve sarı saçlarına harika bir tamamlayıcı olmuştu. Sağlıklı, rahatlamış—ve tamamen giyinik bir kadın en fazla ne kadar seksi gözükebilirse, işte o kadar seksi gözüküyordu.

Bu manzara karşısında Blake'in vücudu sertleşti. Onu izlemeye devam ettikçe, daha da fazla istiyordu.

Felicity ocaktaki kocaman tencereyi karıştırdı, ardından seramik yemek kabına uzandı ve içine birazcık sos koydu. Parmağını sosa batırdı ve tatmak için dudaklarına götürdü. Bunu izleyen Blake'in nefesi kesildi.

Yanına gelerek elini yakaladı ve aynı parmağı dudaklarına götürerek Felicity'nin kendi tatlılığıyla karışmış sosu tattı. Dilinin sertliğine değen yumuşak parmağını hissedince bütün vücuduna garip bir ürperme yayıldı.

"Lezzetli," dedi nefes nefese.

Felicity Haku'ya bakarken yanaklarına bir pembelik yayıldı. Haku mutfakta turlayarak ikisini görmezden gelmeye devam etti. Felicity elini Blake'den kaçırarak, "Konuklarımız ne zaman gelecek?" diye sordu.

"İki saat içinde." Blake ona, onu çağıran aralanmış dudaklarına baktı. Hayatında bir şeyleri paylaşabileceği biri olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yani o hayatına girmeden önce içinde varlığının farkında bile olmadığı boşluğu dolduran birisi.

Günün her saati birilerinin yanında olmasına rağmen, onun kocaman ve zeki gözlerine bakmadan önce ne kadar yalnız olduğunun farkında bile değildi. Ona kesinlikle hazırlıksız yakalanmıştı. Yüzü o kadar yakındı ki gözlerindeki altın ışıltıları görebiliyordu. Felicity ona gözlerini kırpmadan bakıyordu ve Blake doğrudan onun--kendisinininki gibi korkmuş ve kırılgan olan—ruhunu okuyabildiğini hissediyordu. Hayatında ilk kez, onunla kendi hayatına dair şeyleri paylaşmayı düşünmüştü. Daha önce hiç kimseye bunu yapabilecek kadar güvenmemişti. Kalp atışları hızlandı. Ne yapması gerektiğini düşünürken, orada hareketsiz bir şekilde durdu.

"Bugün başarının sırlarını benimle paylaştığın için te-

şekkürler. Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorum. Artık kafamda Seattle'a geri döndüğüm zaman Bancroft'a uyarlamak istediğim birkaç fikir var."

"Rica ederim. Şimdi, yemeklerini pişirmemiz gereken bir luau bizi beklemiyor mu?" Felicity'nin gözlerinde oluşan sıcaklık Blake'in sırtmasını sağladı. Aralarında birkaç gündür yeni ve kırılğan bir şeyler kıvılcımlanmıştı ve Blake bu duyguların sona ermesini istemiyordu. Yanındaki masaya doğru döndü ve paslanmaz çelikten yapılmış yüzeyden kullanılmayan bir önlük aldı.

"Ben nasıl yardımcı olabilirim?"

Felicity kaşını kaldırdı. "Yemek pişirmeme yardım etmek mi istiyorsun?"

"Hizmetim sana pahalıya patlar yalnız."

Felicity karşısında kollarını kavuşturdu ve gözlerini devirdi. "Eminim öyledir. Pekala, bu 'yardım' bana nelere mal olacak?"

"Bir öpücüğe."

Felicity duraksadı, mutfakın öbür ucunda duran Haku'ya doğru baktı.

Hawaiiili adam gülümseyerek "Bana aldırmayın siz." dedi. "Geri döndüğünüzde güzel arkadaşlarınızdan birini bana ayarlamaya sizi mecbur bıraktığım zaman ben de ödememi almış olacağım."

Felicity'nin gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Elimden geleni yaparım."

Bir melodi mırıldanan Haku mutfaktan ayrılarak fırında kızarmakta olan domuza bakmaya gitti.

Blake elini Felicity'nin boynuna yerleştirerek onu kendisine kenetledi. Yavaşça ve hisli bir şekilde başını eğerek dudaklarını dudaklarına bastırdı. Öpücük sonsuza, hatta sonsuzluğun ötesine kadar sürdü. Geçen her saniye, Felicity'nin dilinin diline her teması, ona olan ihtiyacını

artmasına, onu arzulamaktan patlayacak hale geldiğini hissetmesine sebep oluyordu. En sonunda homurdanarak geri çekildi ve Felicity'yi bıraktı.

Felicity nefessiz bir şekilde, "Gelmiş geçmiş en iyi pazarlık anlaşması," dedi yanağına doğru.

Bu sözleri duyunca sanki görünmez eller kalbini kavrayıp sıktı. Her ne kadar onu tekrar kollarına almak istese de, kendinden uzaklaştırdı. "Beni senin şef yardımcın olarak kariyer düşünmeye zorluyorsun."

Felicity sırttı ve ona bir kaşık uzattı. "Ben Huli Huli tavuğu için diğer malzemeleri ekleyene kadar bunu karıştır."

"Tamamdır, patron." Eğer luauyu erkenden bitirip kendisini onun tatlılığında bir kez daha şımartmasını sağlayacaksa her istediğini yapabiliirdi.

* * *

Polinezyalı dansçılar ateş ve hareketlerle, efsaneler ve gizemlerle onları eğlendirdiği esnada Felicity kalabalığın içinde otururken esen rüzgâr, günün sıcaklığını dağıtıyordu. Hazırladıkları yemekler, masalarında oturup gösteriyi izleyen konuklardan olumlu eleştiriler almıştı. Hawaii davullarının ritimleri Felicity'nin kalbinin ritimleriyle uyum içindeydi. Ayağıyla eşlik etme arzusuna karşı koyarken vücudu gerildi.

Gecenin içindeki hibiskus kokusunun sert tatlılığı da tıpkı Blake'in gözlerindeki yangın gibi onu baştan çıkarıyordu. Akşam boyunca Blake'le yan yana çalışırken, kendisindeki değişimi fark edebilmişti. Blake'in hayatındaki varlığı adeta, yıllardır hayatında eksik olan güneş ışığını geri getirerek, diğer herkesten sakladığı soğuk ve karanlık yanlarını aydınlatmıştı.

Müzik, davullar, ateş, gecenin tatlı kokusu, hepsi ona karşı işbirliği yapıyor, ihtiyaçla kavrulmasına neden oluyorlardı. Eğlence tamamlandığı ve Blake ayağa kalkıp onun eline uzandığı zaman, Felicity tereddüt etmedi.

Blake elini dudaklarına götürdü. Parmaklarının her birini öperken gözleri onunkilerle buluştu. Elini çevirerek dudaklarını avuç içine bastırdı. Felicity'nin derin dokunuşuyla titremesine izin verecek kadar oyalandı dudaklarında. Geri çekilen Blake suitlerine gitmek üzere onu otelle ve merdivenlerden yukarıya doğru tek kelime etmeden çektiğinde Felicity'nin nefesi kesildi.

Ve hevesli bir şekilde onu izledi.

Odalarının mahremiyetinde, davulların ritmi Felicity'nin kalp atışlarının gölgesinde kaldı ve onu karşılanması gereken aynı ihtiyaç ve aynı arzuyla doldurdu.

Mavi gözlerinden şehvet fişkıran Blake ona döndü. "Bunu senin de hissettiğini biliyorum. Ritmi. Büyüyü."

Felicity güçlükle yutkundu ve gerçeği inkar etmedi.

"Geceyi seninle, senin yatağında geçirmek istiyorum, benimkinde değil. Sabah olduğunda orada birlikte uyanalım istiyorum. Baştan çıkarma yok, baskı yok. İkimizin birlikte aldığı bir karar olsun," dedi derin ve kısık bir sesle.

Felicity cevap olarak "Evet," diye fısıldadı.

Derken onun kollarındaydı ve Blake onu öpüyordu. Sıkı ve sert vücudunu onunkine bastırmıştı. Öpücükleri sıcak, derin, her zamankinden daha ateşliydi ve onu kollarına alıp suitin Felicity'ye ait olan kısmına taşıyıp kapıyı kapattığında, her şey arkalarında kaldı.

Felicity telefonunu çıkardı ve kapattı. "Dikkatimiz dağılmasın."

Blake gülümsedi, telefonunu çıkardı ve o da aynısını yaptı. Ardından dünyayı arkalarında bırakarak, birbirle-

rini yavaşça soydular. Felicity onun vücuduyla—erkeksi göğsü, güçlü kolları ve... aşağı doğru inen düz karnıyla gözünü gönlünü doyuruyordu.

Ona dokunmak için uzandı ve karşılığında Blake'den bir inleme yükseldi. Başarısı karşısında daha da gaza gelerek onun çevik vücudunu okşadı, ta ki Blake onu kırıksık çarşaflara yatırana dek. Felicity daha önce hiç tadına varmadığı yerlerine dokundu ve şehvetin hem direncini, hem de düşüncelerini alıp götürmesine izin verdi. Tutunabileceği tek şey duygular olunca, Felicity'nin öpücükleri daha aç, daha talepkar hale geldi. Blake'in üzerine baştan çıkarıcı şekilde yüklenmesi duygularını sersemletip sinir uçlarını coşturdu ve Blake'i üzerine çekmeye çalıştı.

Fakat aralarındaki sıcaklık dalgası ayan beyan ortada olsa da, Blake'in bu gece acelesi yoktu. Devam eden öpücükleriyle vücudunun her bir noktasını keşfe çıktı ve Felicity'nin duygularını bir zevk girdabına döndürdü. Blake duygularını coşturuyor, onu yalnızca ihtiyaca indirgiyor, mantığın ötesinde ve doğrudan vücudunun derinliklerinde hissettiği bir açlıkla dolduruyordu.

Felicity ona doğru gidip gelerek dokunuşlarına davetiye çıkarınca, Blake sonunda mücadeleyi bırakıp bacaklarının arasına yerleşti. Kalçalarını kendi vücudunun altına doğru kaydırды ve Felicity onun hâkimiyetini, içini doldurduğunu ve onu tamamladığını hissedene kadar yüklenmeye devam etti.

Blake içini tamamen doldururken ona bakmayı hiç bırakmadı. Yavaşça çekilip ardından tekrar yüklenirken, Blake'in göğsü güçlükle nefes almaktan inip kalkıyordu. Hareketlerinin yavaşlığı Felicity'nin duygularını allak bullak ediyordu. Felicity gözlerini kapadı ve varlığının her bir parçası zevk alırken kendini —onu yakan ve eriten alevlere teslim etti.

Blake yüksek sesle inledi. Bu ses Felicity'nin içine işledi ve zevk ikisini de alaşağı edip dipsiz bir beklenti kuyusuna doğru çekti. Belki dakikalar, belki de saatler sonra birbirlerinin kollarında dünyaya geri döndüler. Do-yuma ulaşarak sürüklendiler, Blake Felicity'yi kendisine çekti, yüzüne düşen saçları uzaklaştırdı ve ona sanki ilk kez bakıyormuş gibi baktı.

“İkimiz de geçen zamanı geri alamayız, ama bilmem gerekiyor...bir gün önceki öfkenden sonra, merak ediyorum, gerçekten o kadar kötü müydü? Hiç mutlu anın yok mu?”

Felicity geri çekildi ve yüzünü inceledi. Bilgi mi arı-yordu, yoksa gerçekten de onu daha yakından mı tanı-maya çalışıyordu? Kalbi ikincisi diyordu, gülümseyip elini sıktı ve kelimelere gerek bile olmadan, kendisinin de, aralarındaki bağı hissettiğinin sinyallerini vermiş oldu. “Mutlu zamanlar vardı. Hem de çok, fakir olmamıza rağmen.” Kaza öncesinde doğum günlerine, Sound'un yanında yaptıkları pikniklere, parkta izledikleri filmlere dair anıları vardı... kazanın sonrasında bu tür anıları çok fazla yoktu, fakat aç veya endişeli olmadığı zamanlarda oralarda bile birkaç mutlu anının olduğuna emindi.

Blake parmaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. “Buna rağmen her şeyi güzelleştirdin, ama benimleyken bu kadar güçlü olmana gerek yok. Ben sana bakarım.” dedi, ardından bu söylediklerine kendisi bile şaşırdı.

“Ben bana bakılmasını istemiyorum,” dedi yumuşak bir biçimde. “Ben bir eş istiyorum. Anne babamın sahip olduklarını—dostluk ve aşkı istiyorum. Fakir olmalarına rağmen, ihtiyaç duydukları her şeyi birbirlerinde bulabili-yorlardı.” Felicity'nin aklına ev işlerinde birbirlerine yardım ederlerken kahkahalarının birbirine nasıl da karıştığı geldi. Geceleri pörsümüş yatağına kıvrılıp paramparça

battaniyesine sarınırken, onların kahkahalarını hatırlardı. Sesleri korkularını dindirir, ona kendisini en az babasının annesini sevdiği kadar seven bir adam bulabileceğine dair umut verirdi.

Blake onu kendine daha da çekti, vücudundan bir ürperme geçiyor da olsa, Felicity'yi sıcaklığıyla sardı. "Paranın her şeyi satın alamayacağı doğru, çünkü bizimkiler hiç iyi anlaşılamazlardı. Neden bir arada olduklarını her zaman merak ederdim. Babam evden uzakta geçirdiği bir hafta sonunun ardından eve, daha bir gün önce tanıştığı bir kadınla evlenerek dönünce, Vernon amcam hiç mutlu olmamış. Annem harika bir insandı, ama önemli birisi değildi. Bancroft soyunu sadece annemin devam ettirebilecek olmasına amcam çıldırmış. Bu hoşnutsuzluğunu gizleme gereği de duymamış. Her zaman benden bu yüzden nefret ettiğini varsaydım."

"Nefret çok güçlü bir sözcük."

"Anne babam öldüğü zaman beni yanında istememesini başka ne açıklayabilir? Beni iki haftalığına yanma aldı ve sonunda postaladı. Ondan sonra onunla hiç yaşamadım."

"Belki de kardeşinin yasını tutuyordur, ya da anne olan davranışlarından pişman olmuştur, ya da belki o yaşlarda ona Vern'i hatırlattığın için seni yanma almamış olabilir." Bir gülümseme Blake'in yüzünü aydınlatınca konuşmayı bıraktı. "Ne?"

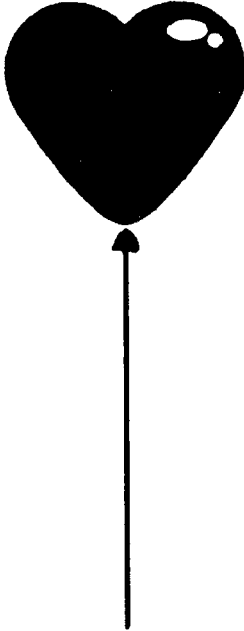
"Sende sevdiğim pek çok şey var. Hiç kimsede bir kusur görmüyorsun." Öne eğildi ve onu öptü. Sohbetlerini devam ettirmedi. Aslında, uzun süre boyunca başka hiçbir şey söylemedi. Sözcükler aracılığıyla değil, ellerini onun vücudunda gezdirerek konuştu.

Ve bunu yaparken, Felicity'nin aklına onun söylediği şeylerden biri takıldı. *Sende sevdiğim*. Başkalarının, bir

şeyden hoşlanmanın çok daha yoğun hali anlamında kullanıldığı kelimeyi o öyle sıradan bir şekilde söylemişti ki. Yine de sevdiğim deyişi Felicity'ye öyleymiş gelmemiştir. Amacı bu muydu, yoksa daha fazlasını mı kastetmek istemiştir?

Ve Felicity kendini onun yarattığı zevke bıraksa da, aralarında asılı kalan—Bancroft Oteli'nin mülkiyeti meselesini düşünmeden edemedi. Fiziksel ilişkileri hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Aslında işleri daha da karıştırıyordu, çünkü ikisinden birinin ikna olması gereken gün hızla yaklaşıyordu. Biri kazanacak, biri kaybedecekti, ve aralarından biri illa ki kaybedecekti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bir sonraki gün Felicity uyandı ve Blake'i uyur vaziyette bırakarak yatağından kalktı. Blake dün gece anne babasından bahsederken gözlerindeki acıyı görmüştü. Ve aynı acı, Vern'in onu uzaklara yolladığını söylerken de oradaydı. Neden Vern tek akrabasını kendisinden uzakta tutmuştu? Normal hayatında da otelin çoğu çalışanına karşı olduğu gibi geçinmesi zor bir insan olsa gerekti. Ama esas soru, neden Felicity'yle arkadaş olduğuydu.

Blake uyumaya devam ederken Felicity duş aldı ve giyindi. Toplanmalı ve eve dönmek için hazırlanmalıydı. Bir parçası bu görkemli adayı geride bırakacağı için üzgündü. Ama daha uzun kalırlarsa, duygularla doluyken yapabileceklerinden korkuyordu. Çalışanlarına olacaklardan endişelenmesine rağmen dün Bancroft'u Blake'e iki kez neredeyse teslim edecek hale gelmişti.

Suitin oturma odasında volta attı ve büyük pencereden Poipu Kumsalı'nın nefes kesen manzarasını izledi. Yeni doğmakta olan güneş palmye ağaçları ve tropikal bitkiler boyunca altın rengi ışıltılar saçarak, dün geceki hafif yağmurun, koyu yeşil yapraklarda birer mücevher gibi görünmesini sağlıyordu.

Yağmur sorun değildi. Yağmura alışıktı. Onun için en iyisi Seattle'a dönmek ve Bancroft meselesini nasıl halle-

debileceklerine dair mantıklı bir karar alana kadar paniğe kapılmadan beklemektir...

Düşünceleri yarım kaldı. Bu yolculuk bittiğinde onlar için geriye neyin kalacağından emin değildi. Blake ona böyle bir şeye dair hiçbir işaret vermemişti. Ayrıca, o San Francisco'da yaşıyordu. Felicity ise Seattle'da. Ve uzun mesafeli ilişkiler imkânsız olmasa da, nihayetinde Felicity'nin istediği şey bu değildi. Dün gece Blake'in kollarında uykuya dalmaktan ve aynı şekilde uyanmaktan hoşlanmıştı.

Hayatında ilk kez, bir şeyler kolay ve doğaçlama olmuştu. Peki Blake onun hayatında kaldığı takdirde, bir şeylerin normal olma şansı var mıydı? Çok başka dünyalardan geliyorlardı. Dün gece Blake'e açmadığı konulardan biri de eskiden ne kadar fakir olduğuydu. Fakirliğinden utanıyor değildi, ama o anılarını o kadar derinlere gömmüştü ki onları oradan çocukken uykuya dalmadan önce her gece yaşadığı korku dolu anları yaşamadan çıkarmak çok zordu.

O anılar derinlere gömülmüş şekilde çok daha iyiydiler.

"Günaydın, fıstık." Blake arkasında belirdi, kollarını beline dolayarak Felicity'nin sırtını göğsüne doğru çekti. Başının üstünü öptü ve cep telefonunu ona uzattı. "Bunu yatak odasında unutmuşsun."

"Teşekkürler," derken telefonunu açtı ve yine göğsüne yaslandı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Blake.

Felicity ona gülümseyebilmek için döndü. "Muhtemelen fazla iyi."

Blake'in gözleri memnuniyetle doldu. "Ada insana böyle şeyler yaptırabiliyor."

"Adadan fazlası vardı," dedi ve parmak uçlarında yük-

selerek onu üzerinde düşünmeden öptü. Felicity'nin telefonu, kapalıyken birisinin ona mesaj bıraktığını söylercesine titreşti. Bir kez daha titreşti. Bir başka mesaj daha gelmişti. Ardından bir kez daha. Bir kez daha. Blake'in kollarından sıyrıldı ve ekrana bakakaldı. "On üç cevapsız arama var." Aramaların on biri Mary Beth'den, ikisi ise babasının yaşadığı destekli yaşam merkezindendi. Sesli mesaj kutusuna ulaştığında bütün vücudu ürperdi. Olumlu düşünmeye ve aramaların altında başka bir anlam aramaya çalışarak, çabucak mesajlarına gitti.

Dinlerken şok içinde donakaldı. Çaresiz bir çılgılık boğazında takılı kaldı.

Babası---

Sözcükler beynini delip geçti ve ciğerlerine büyük bir ağırlık bindi. Beyninin kopuk bir parçası Blake'in belli bir mesafeden onunla konuştuğunu duyuyordu, ama iç içe geçen sözcükler oldukça uzaklardan geliyor gibiydi, ta ki Blake uzanıp onu omuzlarından yakalayana kadar. "Felicity?"

"Eve gitmem gerek."

"Ne oldu?"

"Babam. Onu bu sabah hastaneden taburcu ettiler. Mary Beth onu yaşadığı yer olan destekli yaşam ünitesine geri götürdü, ama şimdi o yok."

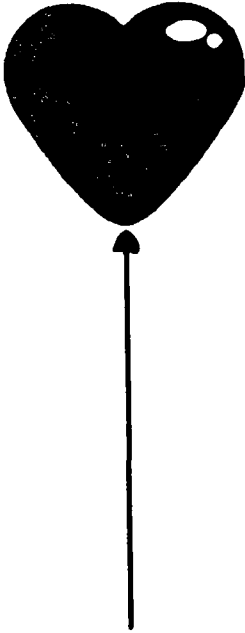
Blake'in rengi soldu. "Yok derken, kayıp mı yoksa öldü mü?"

"Kayıp," dedi Felicity. "On altı yıldır ilk kez dışarı çıktı ve kimse nerede olduğunu bilmiyor."

Blake'in gözleri endişeyle parladı ve kendi telefonunu aldı.

Hawaii'deki zamanları sona ermişti. Felicity eve gitmeliydi, hem de olabildiğince çabuk şekilde.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Havalandıkları sırada Blake'in lüks uçağı onu hiç etkilememiş olmasa da, altı saatlik uçuş Felicity'ye hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Kabindeki şişkin deri koltukta oturdu ve aldıkları her kilometrede Seattle'a varmış olmayı diledi.

Uçağın küçük oval penceresinden dışarı bakarken pleksi camda kendi yansımasını görüyordu. Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken, gözleri solgun bir tuvaldeki siyah boya izleri gibi görünüyordu.

Felicity'yi suçluluk duygusu sardı. Operasyonun hemen sonrasında babasını asla bırakmamalıydı. Doktor ters gidebilme ihtimalinin çok düşük olduğunu söyleyip onu birkaç gün kendine vakit ayırmaya teşvik etmiş olsa da, bir şeylerin olabileceğini bilmeliydi. Onda, başkalarının şansı hiç yoktu.

Bu düşünce ilginç bir şekilde onu kendine getirdi. Bunu söyleyemezdi, Vern'in ona yaptığı şeyden sonra hele hiç. Oteli ve restoranı ona hediye etmesi, Felicity'ye bambaşka bir yol açmıştı. Eğer suçlanacak bir şey varsa, o da babasına daha iyi bir bakım sağlamak konusundaki kendi beceriksizliği idi.

Felicity sıkışan midesiyle kıpırdayamaz halde oturdu. Uçak hareket etmeden önce Mary Beth'le iki kez konuş-

muş, arkadaşını suçlamadığına dair ona güvence vermişti. Aynı zamanda destekli yaşam merkeziyle konuşmuş ve babasının gece vardiyasından gündüz vardiyasına geçerken odasından ve merkezden çıktığını öğrenmişti. Güvenlik kamera kayıtlarını inceleyip, arka merdivenlerden aşağı inip kapıdan çıkarak, güneye yöneldiğini görmüşlerdi. Merkezin her bir çalışanı Seattle sokaklarında babasını arıyorlardı. Babasının tıbbi durumundan dolayı, polis kayıp ilanı vermeden önceki yirmi dört saatlik bekleme süresinden vazgeçmişti. Babasını bulmak için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlardı, ama bu yeterli miydi? Felicity gözlerini sıkarak yumdu. Yanında Blake uydu telefonu konuşuyordu. Felicity aramaya destek olabilmesi için kendi adamlarını aramasına izin vermişti.

Peki ama babası nerelerdeydi?

Blake telefonu kapattı ve başını iki yana sallayarak Felicity'nin en kötü kâbuslarını doğruladı. "Hiç kimse onu bulamıyor. Nereye gittiğini bulabilmek için iki dedektif ve ekiplerini tuttum. İniş yaptığımızda bir şeyler öğreneceğiz."

Felicity derin ve istikrarlı bir şekilde içini çekti. Korkmanın veya panik yapmanın sırası değildi. Babasını bulup sorunun ne olduğunu öğrendikten sonra paramparça olabilirdi. Babasının onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı.

Blake onun önünde diz çöktü ve onu kollarına alarak kendine yaklaştırdı. Felicity'nin bütün vücudu ürperdi. "Oraya varacağız ve her şey yoluna girecek."

Keşke söylediği gibi olsaydı.

Uçağın tekerlekleri sonunda piste değip kabinin kapısı açıldığında, Blake dedektiflerin babasının yerini tespit ettiklerini söyledi. "Seattle'da bir evin içinde. Adres elimde. Sağ salim olduğunu söylüyorlar. Orada bir şeyi bekliyormuş."

“Ne evi?”

Blake ona adresi söylediği zaman, Felicity’nin midesi ters döndü. Neden babası Felicity’nin kaçmak için onca çabaladığı yere geri dönsündü ki? “Acele edelim, Blake, lütfen. Benim büyüdüğüm karavan parkında.”

Daha fazla bir şey söylemeyen Blake onu merdivenlerden indirip bekleyen araca götürdü. Peter direksiyonun başına geçti. Motoru çalıştırmadan önce Felicity’ye selam verdi, ve Boeing Pisti’nden çıktı. Bir anlığına, Felicity sürücünün de aynı uçakta olduğu düşünülürse direksiyonun başına nasıl bu kadar çabuk geçebildiğini merak etti, ama Blake’in becerilerini sorgulamayı günler önce bırakmıştı. İsteddiği takdirde dağları bile yerinden oynatabilme kabiliyetine sahipti. Babasını bu kadar çabuk bulması da bunun kanıtıydı.

Araba Seattle’ın güneyine doğru hızlandıkça, Felicity de suçluluk duygusunun yarattığı ağırlığı uzaklaştırmaya çalıştı. Dört buçuk metre uzunluğundaki yıkık dökük karavanın önüne park ettiklerinde, Felicity hızla araçtan çıktı. Yalnızca bahçede dedektiflerin beklediğini görünce yavaşladı. Onların yan tarafına baktığında uzaklara bakan babasının bacaklarını çaprazlamış şekilde verandada oturduğunu gördü.

Felicity yanına gidince babası ona döndü ve Felicity’nin kalbi teklemeye başladı. Yaşlar yanaklarından süzülüyordu. Sadece korku ve umut değil, aynı zamanda babasının gözlerini aydınlatan farkındalık sebebiyle de akıyorlardı.

Umudu arttıkça nefes almak daha da zorlaştı. “Baba?”

Dudakları kıpırdadı, ama herhangi bir ses çıkmadı. Yine de kazadan beri onda gördüğü en büyük tepkiydi bu.

Felicity’nin yaşları kirpiklerini ıslattı. Babasının yanına geldi. Nazikçe, elini yanağına koydu. “Buradayım,

baba. Bir daha seni yalnız bırakmayacağım.” Her yanının tozlarla kaplı olmasının, tabii bir de gözlerindeki farkındalık ışıltısının dışında, her zamanki gibi görünüyordu.

Felicity’nin yaşları yanaklarından dökülüyordu. “Benim, baba, Felicity.”

Blake diz çökerek yanında durdu ve omzuna dokundu. “Hadi onu buradan götürelim.”

Blake’in gözlerindeki yumuşak bakış Felicity’nin nefesini kesti. “Tamam.”

Blake babasını kollarına aldı. Ağırlıktan dolayı bir an yalpaladı, ama araca kadar taşımayı başardı. Babası arabada ikisinin arasına yerleşince, “Hastaneye,” dedi Peter’a.

“Hayır,” diye böldü Felicity. “Onu Bancroft’a götürelim. Onu yanımda istiyorum.”

Hiçbir itiraz gelmeksizin, hızla Bancroft Oteli’ne doğru yola çıktılar. Babasını ön kapıya, oradan taşıma sandalyesine, oradan da Felicity’nin suitine götürmeyi başardılar. Blake yaşlı adamı bir kez daha sandalyesinden kaldırdı ve altın ve siyah rengindeki modern koltuğa yerleştirdi.

“Sağlık görevlilerini aradım. Kapının dışında onu muayene etmek için bekliyorlar,” dedi Blake.

Felicity kafa salladı, ardından profesyonel tıp personelinin babasının Bancroft’ta kalması için yeterince iyi olup olmadığına karar verebilmeleri için geri çekildi. Hayatı ve cerrahi müdahale sonrası değerlerini incelemeyi bitirdikten sonra, Felicity’ye onu tutması için izin verdiler. Babasının onca yıl önce olan şeyleri hatırladığını düşünecek olursa, kötü anıların orada kalmaya devam ettiği korkusuyla onu destekli yaşam merkezine geri götürmeye isteksizdi. Hatırlamıyor olsaydı neden o eve geri dönsündü ki? Beyni tekrar çalışmaya başlamıştı.

Babasının gözlerinde gördüğü—acı, kabul görme,

korku, minnet—duygular, Felicity'nin yüreğini burktu. Sevgi dolu elini yine yanağına yerleştirdi ve gülümsedi. "Bugün benimle burada olduğun için mutluyum, baba."

Babasının dudakları kıpırdadı, ardından dudağının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kendini zorlayarak narin ve kuru bir şekilde, "Timsah," dedi.

Dizginlenemeyen bir mutluluk Felicity'nin içini doldurdu. Babası onu her bıraktığında söylediği gibi, "Sonra görüşürüz, timsah," diye şakıdı. Ama bu sefer onu bırakmayacaktı. Buraya kalmak için gelmişti ve Felicity bu kadarından çok emindi.

Babası başka bir şey söylemedi. Sanki bunu söylemek bütün enerjisine mal olmuş gibiydi. Tükenmiş bir şekilde koltuğa dayandı.

Felicity göz kapakları ağırlaşmış nefes alış veriş daha yavaş ve istikrarlı bir hale gelene kadar babasının yanında oturdu, ardından kalktı.

"Hastanede daha iyi olmayacağından emin misin?" diye sordu Blake.

"Eminim. İlk yardım ekibi iyi olduğunu söyledi, ayrıca burada iyi bir şeyler olmaya başladı. Geriye gitmesini istemiyorum. En iyisi onu güvende tutmak ve işin nereye varacağını görmek. Eğer oraya gitmesi gerekirse, güvenlik mesafesi açısından yeterince yakınız zaten."

"Sen en iyisini bilirsin."

Felicity de öyle olmasını umuyordu. Babasını izlemek için başını çevirdi. Nefes alış veriş yavaş ve sakindi.

"Neden hastanedeydi?"

Felicity ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına doğru kendisini izlemesi için Blake'e işaret etti. Babasını uyandırmak veya endişelendirmek istemiyordu. "Babam annemin ölümünden beri tek kelime etmemişti, ta ki bu güne kadar." Blake'e bu kadarını söylediye, geri kalanını da

söyleyebilirdi. “Parasını Bancroft’a taşınıp tasarruf ederek ödediğim bir operasyon geçirdi. Beynini tekrar çalıştırmasını sağlayacak deneysel bir prosedürdü.”

“İşe yaramış gibi görünüyor,” dedi Blake yumuşak bir biçimde.

“Evet,” diye cevap verdi, boğazı birden sıkıştı.

“Şimdi ne olacak?”

Felicity omuz silkti. “Ne hatırladığına bakıp gerisini hatırlayabilmesine yardımcı olacak terapiyi sağlayacağız.”

“Bu onu normale döndürecek mi?”

“Şüpheli bir durum, ama konuşmasının bir kısmının dönmesi bile umut ettiğimden çok daha fazlası.”

Blake tekrar konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. “Bizi neler bekliyor, Felicity? İş buradan nereye varacak?”

Ona ne düşündüğünü soruyor olamazdı. “Otele ilgili mi diyorsun?”

Blake yine tereddüt etti. “Tabii ki, tartışacak başka ne kaldı ki? Hawaii’deyken seni bir şeylere ikna edebildim mi?”

Koltuğa, orada uyuyan babasına baktı. “Bunları düşünmek için zamana ihtiyacım var, Blake. Bu ikimiz için de büyük bir karar.”

Blake kafa salladı, ardından dönüp gitti ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Felicity koltuğun karşısındaki sandalyeye oturdu, otel konusundaki seçeneklerini değerlendirirken tavana bakıp hafif ve gergin bir şekilde güldü. Düşünebildiği her senaryonun üzerinde durup, Bancroft konusunda nasıl hem Blake’in hem de kendisinin kazanabileceğini bulmaya çalıştı.

Restoranı alıp oteli ona verse olur muydu? Daha önce-

den otelin büyük bir kısmını yıkmayı düşündüğünü söylemişti. Buna Dolce Vita da dahil miydi? Otel inşaat halindeyken, misafirleri eskiden olduğu gibi gelip restoranda yemek yerler miydi ki?

Ayrıca şekilde çalışanlarıyla ilgili olan sorunları çözülmeyecekti. Blake oteli devralırsa, çalışanları büyük ihtimalle işlerini kaybedeceklerdi. Ayrıca Felicity birçoğunun yeni bir iş bulana kadar idare edebilecekleri bir birikimlerinin olmadığını biliyordu. Yeni bir iş bulmak da mümkünse tabii.

Peki ya Felicity bütün mülkü ona teklif ettiği gibi bir milyon dolara satarsa? Bu paranın tamamını işten çıkarılan çalışanları için bir maaş fonu kurmak için kullanabilir miydi?

Eğer Bancroft'u ve restoranı elinde tutarsa, her şey eskiden olduğu gibi kalmaya devam edecekti—kalbi hariç her şey. Kendisi ve babası için tek istediği normal bir hayat, iş, ev ve aileye sahip olmaktı.

Normal tanımının içinde, bir restoran sahibi olmak, otele kalmak ve bir milyarderle inanılmaz derecede hoş bir fiziksel birliktelik yaşamak yer almıyordu. Bunların normal bir yanı yoktu. Normal olanla ne yapması gerektiğini bilmiyor oluşu ise ironikti. Normali artık isteyip istemediği bile belli değildi.

Kendi restoranına ve otele sahip olmanın getirdiği olağandışı hissi sevmişti. Buna ek olarak, hiçbir şey onu her uyandığında babasının gözlerindeki farkındalık kıvılcımını görmek kadar mutlu edemezdi. Ve bir de Blake vardı. Onunla ilgili hiçbir şey normal, kolay veya sıradan değildi. Ve Felicity onu bu haliyle seviyordu.

Hazır kendisine karşı acımasız bir şekilde dürüst olmaya başlamışken, aklına gelen hiçbir senaryoda Blake'le bir gelecek göremiyordu. Nasıl görebilirdi ki? Onlar bir-

birinden çok farklı iki insandı. İki farklı dünyadan, birbirlerine kilometrelerce uzaktan geliyorlardı.

Blake çok genç yaşta anne babasını kaybetmiş olabiliyordu, ama iyi anlaşılamasalar da, Vern amcasından kalan bir güvencesi vardı. Para yalnızca Felicity'nin büyüme çağındayken hayalini kurduğu şeyleri satın alabiliyordu.

Hawaii'deyken kendine kırılğan olabilme izni vermişti. Blake'in mal varlığıyla ve çevreye karşı olan tutkusuyla kendisini etkilemesine izin vermiş, hatta adamın baştan çıkarıcı çekimine bile karşı koymamıştı; şimdi ise tutunacak yalnızca tek bir dalı kalmıştı ve o da kendisi, babası ve artık çalışanları olan diğer insanlar için bir gelecek umuduydu.

Önemli olan tek şey gelecekti.

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Mary Beth Felicity'nin suitinin kapısını tıklattı. "Gelebilir miyim?"

Yüzünde cana yakın bir gülümsemeyle Felicity geri çekildi ve arkadaşını içeri aldı.

"Babanı bulduğun için çok rahatladım."

Felicity fısıltılı bir sesle, "Ben, de," dedi. Koltukta uyuyan adama doğru elini salladı.

"Onu nerede buldunuz?"

"Eski evimizde."

Mary Beth kısılmış gözlerle Felicity'ye baktı. "Onca yolu tek başına nasıl gittiğini düşününce bile tüylerim ürperiyor. Ama iyi gözüküyor. Değil mi?"

Felicity kafa salladı. "Benimle konuştu."

Mary Beth titretilen bir şekilde nefes verdi. "Operasyon işe yaradı. Oh, Felicity, bu çok heyecan verici. Umuğun her şey gerçek oluyor."

Felicity'nin omurgasından ürpertici bir serinlik geçti.
"Öyle söyleme."

"Neden?"

"Çünkü ne zaman birisi böyle bir şey söylese, tam tersi gerçekleşiyor."

Mary Beth buna kaşını kaldırdı. "Bu sefer değil. Seni buraya sahiplenene bir erkek gibi Blake'in getirdiğini duy-dum."

"Beni buradan uzaklaştırdığı için sorumlu hissetme-sinden kaynaklanan bir durumdu. Babamın hastanede ol-duğu hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Ciddi misin?" Mary Beth başını iki yana salladı.
"Böyle mi düşünüyorsun? Gerçekten de adamın sana na-sıl baktığını görmüyor musun?"

"O benimle bir anlaşma yapan bir iş adamı. Hepsi bu."

Mary Beth kısılmış gözlerle ona baktı. "Bana Hawa-ii'de adama sonunda teslim olduğunu söyle."

Felicity kafa salladı.

Mary Beth ellerini havaya doğru kaldırdı. "Sonunda, beni dinlemeye karar vermiş." Ardından daha az drama-tik bir sesle, "Sevindim. Bence ikiniz birlikte birden fazla konuda çok iyi olursunuz," diye ekledi.

Vahşice bir özlem Felicity'yi sarstı. Bir parçası Mary Beth'in Blake'le ona olan güveninin boşa çıkmamasını istiyordu. Felicity Blake'e onu ne kadar önemsediyiğini söyleyebilmeyi isterdi. Bunları söyleyebilmek için yanıp tutuşuyordu, ama Blake'in bu duyguları duymak isteye-ceğinden şüpheliydi. Hawaii'deyken kendi hislerini dile getirebilmek için oldukça fazla fırsatı olmuş, ama yapma-mıştı. En azından doğrudan dile getiremişti. Kelimeleri-nin altında anlamlar arayan Felicity'ydi.

Blake'in ondan tek istediği şey bu oteldi.

Felicity “Neden uğramıştın?” diye sorarak, aklını dağıtmaya çalıştı.

“Restoranda akşam yemeğine yardım etmek isteyip istemeyeceğini öğrenmek için. Eğer istiyorsan Marie gelip babanla oturmaya gönüllü oldu.”

Felicity kaşlarını çatı. “Bilemiyorum. Şimdi geri döndüğü ve bir şeyleri hatırlıyor olduğu için onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum.”

“Peki ya uyandığı zaman, Marie aşağı inip onunla restoranda otursa nasıl olur? Yakınında olur hem.”

“Pekala,” diye pes etti Felicity. “Uyandığı zaman olabilir. Biraz kafam dağılsa fena olmaz.”

Mary Beth gülümsedi. “Evet, hayatında sürekli düşüneceğin Blake gibi bir adamın olması zor olmalı. Gerçekten, Felicity, bence neden hala burada olduğu konusunda yanılıyorsun. Eğer öyle yapmak isteseydi, bu çekişmeye avukatlarını günler önce dâhil ederdi. Ama onun yerine, seninle kendisi görüşüyor.”

“Bana otel için bir milyon dolar teklif etti.”

Mary Beth’in gözleri kocaman açıldı. “Bu çok fazla para demek.”

“Bina ve içinde yapılan işler ondan çok daha fazla eder.”

“Blake’le ilişkin senin için ne kadar eder?”

Felicity kaskatı kesildi. “Konu bu adam olunca artık ne düşünmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Acaba o bizlerin başına gelen en iyi mi, yoksa en kötü şey mi?”

Mary Beth başını yana yatırdı, Felicity’nin yüzünü umut ve teslimiyet karışımı duygularla inceledi. “Bence anlamaya çalıştığın zaman gerçeği öğreneceksin.”

Bu gizemli gözlemi duyunca Felicity’nin boğazı düğümlenmişti. Bu sohbetin gittiği yolu sevmemişti. Biraz fazlaca kişiselleşiyordu. “Yakında Bancroft konusunda

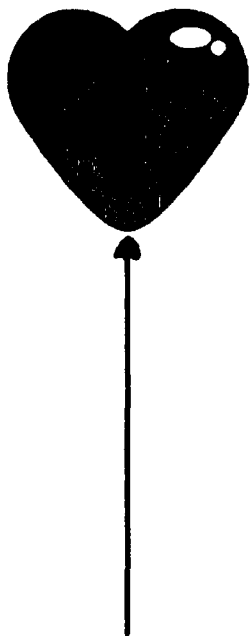
bir karara varmamız gerektiği zaman Blake gerçek renklerini gösterecek. Bundan hiçbir şüphem yok.”

“Blake sayesinde hepimiz için mutlu bir son olabilir, özellikle de senin için,” dedi Mary Beth gülümseyerek.

Felicity’nin tüyleri diken diken oldu. “Ben olsam buna fazla güvenmezdim. Peri masalları dışında mutlu sonların var olduğundan pek emin değilim.”

Mary Beth arkadaşına kararlı bir şekilde bakarak, “Eh, belki de artık bunun değişme vakti gelmiştir,” dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mary Beth misafirlere götürölmek üzere dilimlenmiş bir tabak taze focacciayla¹² Felicity'nin yanından geçerken "Mutlu görünüyorsun," dedi.

Casper'ın girişıyle restoranla mutfak arasındaki kapı hızla açıldı ve kısa bir an için Felicity'nin babası göründü. Felicity'nin akşam yemeğı için az önce gönderdiği cioppinoyu¹³ yemeye onu tatlı sözlerle ikna etmeye çalışan Marie'yle beraber restoranda oturuyordu. Blake mutfağın diğer tarafında hazırlıklar konusunda Michael'e yardım ediyordu. Felicity'nin mutfağında artık sanki oraya aitmiş gibi rahat hissediyordu. Felicity tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. "Mutluyum. Bu çok garip görünse de, benim için her şey hiç olmadığı kadar iyi gidiyor. Buna alışmaya başladım."

Bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz, kapı tekrar açıldı ve üniformalı iki polis memuru göründü. İki adama bakarken Felicity'nin vücudu önce ateş gibi oldu, sonra da buz kesti. Burada ne işleri vardı? Felicity'yle polis memurları bir saniyeliğine birbirlerine baktılar, ardından Felicity servis penceresinden uzaklaştı ve titremediğini umduğu bir sesle, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi

İki üniformalı polisten daha yaşlıca olanı öne çık-

¹² Pizzaya benzeyen bir tür İtalyan ekmeğı.

¹³ Bir tür balık yahnisi.

tı. “Bir vaka üzerinde çalışıyoruz, hanımefendi. Blake Bancroft’la görüşmemiz gerek.”

Felicity’nin bütün çalışanları susarak bakışlarını, Blake’e doğru ilerleyen adamlara doğru çevirdiler. Mutfakta ki tek ses cızırdayan etin sesiydi. Felicity’nin gözleri içgüdüsel olarak hazırlık masasının yanında duran Blake’e doğru çevrildi.

“Teşekkür ederim, hanımefendi, biz gerisini hallederiz.”

Onun yanından geçerek Blake’e yöneldiler. “Blake Bancroft siz misiniz?” diye sordu yaşlıca olan memur.

“Evet, benim,” derken, kısılmış gözlerle önünde duran iki adama bakıyordu. “Konu nedir?”

“Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu yaşlıca olan memur.

Blake’in çenesi taviz vermez bir hal aldı. “Meselenin ne ile alakalı olduğunu söyleyene kadar yok.”

“Jack O’Conner adlı genç bir fotoğrafçıya yapılan saldırıda şüpheli kişisiniz.”

Blake’in yanına gelen Felicity “Kimin?” diye sordu.

Felicity’ye bakar bakmaz Blake’in bakışları yumuşadı.

Genç memur, “Sizi saldırının yapıldığı alandan ayrılırken gören bir görgü tanığımız var, ayrıca kafasına birkaç kez sertçe vurmak için kullanılan fotoğraf makinesinde de parmak izleriniz bulunuyor.”

Hawaii’deki fotoğrafçı mı? Kendisiyle Blake’in fotoğraflarını çekmesi için Destiny’nin yolladığı fotoğrafçı mı?

Blake elini pantolonunun cebine sokup cep telefonunu çıkardı, sessiz kalarak bir arama yaptı. “Marcus, hukuk ekibimi hemen Bancroft Oteli’ne yolla. Teşekkürler.” Telefonu kapattı ve cep telefonunu tekrar cebine koydu. “Avukatlarım buraya geldiğinde ne istiyorsanız konuşabiliriz.”

Genç memurun yüzü soldu, fakat yaşlıca olan öne adım attı ve Blake'e önünden yürümesini işaret etti. "Tercihiniz buysa sizi merkeze de götürebiliriz."

"Hayır," diye itiraz etti Felicity. "Ofisimde konuşabilirsiniz." Blake'in önüne geçti. "Bu taraftan." Dördü birlikte restoranın kapısına kadar gelmişlerdi ki iki adam fotoğraf makineleriyle etrafta koşturup birbirini ardına fotoğraf çektiler. Ve kenarda durmasına rağmen parlak saç renginden rahatlıkla kim olduğu anlaşılan Destiny Carrow da oradaydı.

Felicity donakaldı. Destiny. Fotoğrafçılar. Bu ne onun ne de Blake için iyi olamazdı.

Blake "Gidelim," derken Felicity'nin elini tuttu, Felicity'nin yüzünü kendi göğsüne doğru çevirdi ve ikisi birlikte lobi ve ofisine giden uzun koridor boyunca koşturdular. Felicity ve memurlar içeri girdiğinde, Blake yankılanan bir sesle kapıyı kapattı.

Felicity koltuğuna çöktü ve nefesini hızlıca eski haline getirmeye çalıştı. "Jack O'Connor Hawaii'de konuştuğun fotoğrafçı mıydı?"

Kaşlarını çatarak, "Duydun mu?" diye sordu, Felicity'nin yüzünü inceledi.

Felicity kafa salladı.

"Yani kurbanı tanıyordunuz?" diye sordu yaşlıca memur.

"Kısa bir tanışmamız olmuştu," diye cevapladı Blake serinkanlılıkla.

Sözleri kaygıdan yoksundu, ama yine de ofisinde polislerin oluşu ve Blake'in de avukatlarını aramış olması, Felicity'nin kalbinin hızlı ve düzensizce atmasına sebep oldu.

"Oldukça kötü şekilde yaralanmış." Genç memurun se-

sindeki ciddilik Felicity'nin kalp atışlarını daha da hızlandırdı. "Harborview'de kalıyor ve durumu kritik."

"Bir hata olmalı," diyen Felicity, Blake'i savunmaya hazırlandı. "Blake neden böyle bir şey yapsın?"

Yaşlıca polis memuru omuz silkti. "Bu, fotoğrafçılar ve ünlüler arasında sıklıkla rastlanan bir durumdur." Bakışlarını Blake'e çevirdi. "Dün gece on kırk beş civarı neredeydiniz?"

Blake ayağa kalktı, hiçbir şey söylemeden yüzünde kayıtsız ve soğuk bir ifadeyle duvara dayandı. Neden kendisini savunmuyordu?

Felicity sessiz odaya göre fazla yüksek kaçan ses tonuyla "Blake dün gece benimleydi," dedi. Değil miydi? Birdenbire kendisini sorguladı. Sağlık ekipleri babasını muayene ettikten sonra, otel odasında Felicity'yi yalnız bırakmıştı. Peki bu olay sırasında otelde olmadığını mı gösterirdi? Öyle bile olsa, Felicity bunu Blake'in yapmadığını biliyordu. Odasına döndüyse, Felicity'nin tek yapması gereken, babasını otele getirdikten sonra bir daha çıkmadığını kanıtlayan güvenlik kamera kayıtlarını polislere vermektir.

Hayatı boyunca bu tür durumlarla defalarca başa çıkmış gibi sakin bir ses tonuyla, "Felicity, avukatlarım gelene kadar başka bir şey söyleme," diye talimat verdi.

Korkudan ödü koparken, ağzını kapadı. Birbirlerine bakarak geçirdikleri on dakika boyunca kendi kalbinin atışları kulaklarını doldurdu.

Ofisinin kapısı bir kez daha açıldı ve pahalı takım elbiseler içindeki üç adam içeri girerek odayı bir anda kalabalıklaştırdılar. Adamlardan biri polis memurlarıyla selamlaşmak için öne geldi. Bir tanesi Blake'in yanına geçti. Diğeri de Felicity'nin yanına geldi. "İşlerin geri kalan kısmını biz halledeceğiz, hanımefendi." Kapıyı işaret

ederken, bakışları inanılmaz derecede keskindi. “Siz dışarıda bekleyebilirsiniz.”

Felicity Blake’e baktı. Blake kafa salladı ve Felicity koridora doğru ilerlemeden önce ona gülümsedi. Ofisinin kapıları arkasından kapandı. Zihni bir ton korkunç ve belirsiz ihtimalle ona işkence ederken, ahşap kapıya bakakaldı.

“Blake’in başı ciddi belada gibi görünüyor.”

Felicity dönüp baktığında Destiny’yi gördü.

“Neden buradasın?”

“Şimdi ne olacağını görmek için bekliyorum,” dedi Destiny. “Muhabirlerin işi budur—izler, dinler ve beklerler.”

Felicity’nin midesi mengeneyle sıkılıyormuş gibi hissettiriyordu. “Benim için bir şey yapar mısın, Destiny?”

“Duruma göre değişir.” Destiny mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş kaşını sorgularcasına havaya kaldırdı.

“Basıp git ve her şeyi rahat bırak.”

Kırmızı saçları omuzlarından dökülürken, başını iki yana salladı. “Bunu yapamam.”

Felicity karşısında duran kadına kaşlarını çatarak baktı. “Eskiden arkadaştık. Ne oldu?”

Destiny’nin yüzü ifadesizleşti. “Gerçekten kişisel bir şey yok. Önüme bakmaya ihtiyacım vardı.”

“Bu bir yalan, bunu sen de biliyorsun. Gerçekten neler oluyor? Polislerin Blake’le konuşmaya geleceklerini nereden biliyordun? Böyle bir şey yapabilecek kabiliyetin olduğunu düşünseydim, bu işi sen tezgâhladın derdim. Benim eski arkadaşım böyle zalimce bir şey yapmazdı.”

İğneleyici sözleri bam teline dokunmuş olmalıydı ki, Destiny kaskatı kesildi. “Bir şeyi başarmak için her şeyi yapabilecek hale gelmenin ne demek olduğunu bilemezsin.”

Felicity Destiny'nin gözlerinin içine baktı. "Babamla tanıştın. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bütün bunlardan senin kazancın ne, Destiny? Çaresiz olduğunu söyledin. Hangi konuda çaresizsin? Pek de kendinden ödün veren bir insan sayılmazsın."

Destiny'nin duruşu dikleşti. "Değiştim."

"Blake'in başına gelen son olayların sebebi sen olmasaydın buna daha rahat bir şekilde inanabilirdim."

"Sebebi ben değilim," diye karşı çıktı, ardından kendini daha fazlasını söylememeye zorluyormuşçasına dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ama kim olduğunu biliyorsun."

"Sen biliyorsun." Destiny'nin duruşu dikleşti, ardından konuşmalarını noktalamanın bir yolunu arıyormuşçasına koridora baktı. "Sanırım buradan gitme konusundaki tavsiyene uyacağım. Ne de olsa, yazmam gereken bir makale var." Koridorda çabucak ilerledi ve ön kapıdan çıktı.

Felicity bir zamanlar arkadaşı olan Destiny'yi takip edip şimdi ne yapacağını, ve belki de dakikalar önce bahsettiği şu 'sebepe' in kim olduğunu öğrenmek istedi. Ama otelden ayrılamazdı, hele hele akşam yemeği koşturmacasında hiç. Ama ona yardımcı olabilecek bir kişi olabilirdi. Cep telefonuna uzandı ve en son aradığı numarayı bir kez daha aradı.

Telefon tek çalışta açıldı. "Merhaba, Felicity. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Blake'in şoförü Peter.

"Otelin önünde misin?"

"Her zamanki gibi."

"Otelden çıkan kızıl saçlı bir kadın görüyor musun?"

Kısa bir duraklamadan sonra Peter, "Bayan Carrow mu?" diye sordu.

"Evet o."

“Taksiye biniyor.”Eğer Peter Destiny’nin nereye gittiğini veya kiminle konuştuğunu görebilirse, Blake’i şu anda polislerle olan durumundan kurtarmak için gereken bilgiye ulaşabilirdi. “Onu takip edip nereye gittiğini öğrenebilme şansın var mı? Bu gerçekten çok önemli, Peter. Blake’in başı büyük bir belada ve sebebi Destiny olabilir.”

Peter aniden ciddileşen bir sesle, “Ben yokken Blake’e göz kulak olur musunuz?”

“Olmuş bil.”

“Bir şey öğrenir öğrenmez arayacağım.” Peter telefonu kapattı.

Felicity de telefonu kapattığı anda, ofisinin kapısı açıldı ve iki polis memuru dışarı çıktı. Felicity’ye başarıyla selam verdikten sonra koridorda ilerlediler. Daha sonra Blake’in avukatları dışarı çıktı ve onu sabah arayacaklarını söyleyerek polis memurlarını izlediler, böylece geriye yalnızca Felicity ve Blake kaldı.

O sonsuzluk anında gözleri buluştu ve bakışları birbirine kenetlendi. Gidip onu kollarına almak için inanılmaz bir arzu hissediyordu, ama kendini tuttu. “Sen iyi misin?” diye sorarak aralarındaki büyüyü bozdu.

“O adama ben saldırmadım.”

“Biliyorum. Edward’a senin dün gece burada olduğunu kanıtlayan güvenlik kamera görüntülerini çıkarttıracam. Buradaydın, değil mi?”

Blake kafa salladı. “Endişelenme, Felicity. Avukatlarım her şeyin çaresine bakacaklar.”

Onun haklı olması için dua etti.

Blake ayağa kalktı ve doğruca ona doğru geldi. “Beni sorguladıkları süre boyunca burada dikildin mi?”

Felicity kafa salladı. “Bir konuğum vardı. Destiny beni buraya kadar izlemiş.”

Gözleri Felicity'ninkilere dalmış bir halde, "Ah, evet. Onu lobide gördüm," diye cevap verdi.

"Konuşurken, bir şeylerin peşinde olduğunu düşünme neden olan şeyler söyledi."

Kayıtsız bir şekilde kaşını kaldırdı ve, "İlk tanıştığımız gün aynı şeylerden şüphelenmiştim," dedi.

"Umarım senin için sorun olmaz, ama o buradan ayrılırken şoföründen takip etmesini rica ettim. Kim bilir, belki bir şeyler keşfeder."

Blake'in bakışlarındaki sıcaklık ona mutlu olduğunu söylüyordu. Son yarım saattir yaşadıklarına rağmen hal ve hareketleri rahatladı. "Akşam yemeği telaşının son kısmına geldik. Hala mutfakta sana ihtiyaç var mıdır?"

"Korkarım ki öyle."

"Öyleyse haydi geri dönelim." Blake lobiye doğru döndü, ardından tereddüt etti, orada bekleyen fotoğrafçıları hatırladığına şüphe yoktu.

Felicity eline uzandı. "Benimle gel. Arkadan da bir yok var. O fotoğrafçılara aldıklarından daha fazla malzeme vermeye benim de hiç niyetim yok."

Blake elini daha da sıkı tutarak ona komplocu bir şekilde gülümsedi. "Sana sonuna kadar katılıyorum."

* * *

İki saat sonra Peter tekrar aradığı zaman Blake ve Felicity mutfakta yalnızdılar. Felicity ikisi de duyabilsinler diye konuşmayı hoparlöre aldığında, "Ne öğrendin?" diye sordu Blake.

"Destiny Jack O'Connor adında birini ziyafet etmek için Harborview'in Yoğun Bakım ünitesine gitti. Ardından *Seattle Gazetesi*'nin merkez ofisine döndü. Lobide Reid Fairfax ile buluştuğunu ve birlikte asansöre bindik-

lerini gördüm. Şimdilik elde ettiğim bilgiler bunlar,” diye açıkladı Peter.

“Reid Destiny’nin editörü,” diye cevap verdi Felicity. “Muhtemelen senin polislerle çekilmiş fotoğraflarınla ilişkilendireceği makalesini anlatmak için onunla buluşmuştur.”

“Şimdi neredesin?” diye sordu Blake şoförüne.

“Binanın dışındayım. Lobide kalıp şüphe çekmek istemedim. Ben dedektif değilim.”

“Harika bir iş çıkardın, Peter, teşekkür ederim. Orada kal ve gözünü onlardan ayırma. Gelip seni rahatlatmaları için dedektiflerimi arayacağım. Yakında orada olurlar.” Blake telefonu kapattı.

“Heyecanlandın.” Felicity’nin dikkati Blake’deydi.

“Sonunda elimizde bir şeyler var. Yapbozun parçaları nihayet birleşmeye başladı,” dedi Blake.

“Ne demek istiyorsun?”

“Amcamın otel odasında defterin arasında bulduğumuz fotoğrafı hatırlıyor musun?”

Felicity kafa salladı.

“Bugün, o fotoğrafta büyükbabamın yanındaki adamın Byrne Fairfax olduğunu öğrendim. Kendisi Reid Fairfax’in büyükbabası ve ailemin eski ortaklarından olur. Destiny bizim bulmayı beklediğimiz bağlantının ta kendisi.”

“Onun konuyla bağlantısı nedir?”

“Bilmiyorum. Bunu bulmak da dedektiflerimin görevi.” Felicity’nin, Destiny’nin kendisine neden sırt döndüğünü bulmasına ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. Blake bütün bunlar sona erdiğinde Felicity’nin de ihtiyaç duyduğu cevaplara ulaşabilmesini umuyordu. Tıpkı kendisinin de amcasıyla ilgili cevaplar bulmayı umduğu gibi. Mutfak temizdi, her şey yerli yerindeydi. Blake elini

havaya kaldırdı. “Ne gündü ama. Neden babanı kontrol edip, sonra da yatmaya gitmiyoruz?”

Felicity meraklı gözlerle ona baktı. “Beraber mi? Bunun akıllıca olduğuna emin misin?”

Seattle’a geldiğinden beri yaptığı hiçbir şey akıllıca değildi, ama akıllıca olsun veya olmasın, bu gece ondan ayrılmak istemediğini biliyordu. Elini beline yerleştirdi. “Merdivenlerden çıkmaya ne dersin?”

Felicity gülümsedi. “Beni takip et.”

* * *

Bugün Felicity’nin babasıyla birlikte yerleştiği iki yatak odalı suite döndüklerinde, Felicity Marie’ye iyi geceler diledi. Babasını tekrar yukarı çıkardığı ve Blake’le birlikte polislerle uğraşırlarken ona baktığı için teşekkür etti. Sessiz adımlarla oturma odasına geldi, babasının odasının kapı ağzında durdu, uyumasını izledi. Çok yorucu bir gün olmuştu, ama nihayetinde babası iyiydi ve Blake de yanındaydı.

Yatak odası kapısını kapadı ve prize yöneldi. Işığı kapatarak onları karanlıkta bıraktı. Odayı yalnızca camdan süzülen ay ışığı aydınlatıyordu, gerçi Blake’i bulmak için herhangi bir ışığa da ihtiyacı yoktu. Bütün duyuları Blake’e kilitlenmişti ve kollarına doğru çaresizce çekiliyordu.

Blake onu sardı ve göğsüne doğru çekti. Felicity Blake’in kalp atışlarının da onunkiyle aynı ritimde attığını, varlığından en az onun kadar etkilendiğini anlatışını duyabiliyordu. Blake’in bu gece onunla birlikte olmak istemesinin nedenlerini düşünmek istemiyordu. Bu gece Blake tamamen onundu. Başka hiçbir şeye yer yoktu.

Karanlık. Sıcaklık. Blake.

Blake dudaklarını nazikçe Felicity'nin boynunda gezdirdi. Felicity ilkel bir titreme hissetti. Karanlık onları sarmaladıkça Felicity'nin diğer duyuları keskinleşti ve artık ona her zaman Blake'i hatırlatacak olan odunsu kokuyu duyabiliyordu.

Blake, "Sana karşı koymak çok zor. Hep böyleydi," diye fısıldadı saçlarına doğru.

"O zaman karşı koyma."

"Felicity," dedi aniden ciddileşen bir ses tonuyla. "Otel konusunda bir karara varmalıyız."

"Varacağız, ama bu gece değil. İçinde bulunduğumuz bu anın gelecekle bir ilgisi yok. Yaşadığımız bu an yalnızca sen ve benden ibaret."

"Peki ya yarın?" diye sordu Blake.

"Yarın başının çaresine bakacaktır." Bu gece, alınması gereken bütün kararları bir kenara bırakmak ve şimdiye dört elle sarılmak istiyordu. Blake'e sokuldu, onu açık bir biçimde kayıtsız bir mutluluğa davet edip, karşılığında onun ilgisini talep etti. Bu gece yarının getireceklerini bir kenara bırakıp, birlikte geçirdikleri her geçen gün daha da büyüyen kötü bir şeylerin yaklaştığı hissini derinlere gömeceklerdi.

Bu gece Felicity bütün bunları bir rafa kaldırmak ve birbirlerine duydukları tutkuyu yaşamak istiyordu.

Blake "Benimle gel," diyerek, onu diğer odadaki yatağa doğru çekti. Kayıtsız bir zevk Felicity'nin duygularını ele geçirerek sadece onun sesine odaklanmasını sağladı. Blake kıyafetlerini yavaş yavaş soyarken kendini onun uyuşuk ses tonuna bıraktı ve bu sesle mest oldu. Felicity de Blake'in kıyafetlerini çıkarıp yere fırlatırken parmakları zevkten titriyordu. Artık aralarındaki bütün engeller kalkmıştı ve Blake yatak örtüsünü açarak Felicity'yi yanına çekti.

Karanlıkta başını eğdi, nefesi Felicity'nin dudaklarını yalayıp geçerken ateşin ve gücün ta kendisiydi adeta. Ama Felicity'yi öpmedi, onun yerine dudaklarını boynuna, köprücük kemiğinin yükselti yaptığı yerdeki çile, ardından daha da aşağı indirerek göğüslerine kadar geldi. Ağzı göğüs ucunda sabitlendi. Felicity alev alacak hale geldi ve midesi kasıldı. Blake ağzının içini keşfederken, avuçları önce Felicity'nin sırtında gezinerek onu kendisine çekti, ardından daha da aşağılara inerek kalçasının üzerine yerleşti ve kavradığı kalçasını kendisinininkine doğru bastırdı.

Ayın yaydığı gümüşü ışığın altında, Blake sertleşmiş organını Felicity'nin hassasiyet merkezine yerleştirdi. Sıcaklığının, gücünün, tahrik olmuşluğunun hissi her şeyi bastırdı ve anılarına yol aldı. Ayın gümüşü ışığını artık ondan bağımsız düşünemezdi ve düşünmek istemiyordu da. Felicity ellerini yavaşça vücudunda gezdirdi, kaslı yapısının tadını çıkardı. Elini vücutlarının arasına daldırarak kendisini bile şaşırtan bir cesaretle onun tahrik olmuşluğuna dokundu. Blake'in kasılan ve titreyen vücudu Felicity'nin daha fazlası için yanıp tutuşmasına sebep oldu. Dudaklarına doğru "Seni istiyorum, Blake," diye fısıldadı. Onun daha fazlasını istiyordu, Blake'in herhangi birine sunduğundan çok daha fazlasını.

O anda Blake Felicity'nin dudaklarına yapıştı, acı veren yavaşlıkta ve kahredici derinlikte bir öpücükle onun üstüne çıktı. Felicity bacaklarını kalçalarının etrafına dolarken ağırlığı nefesini kesti. Etraflarında ışıldayan binlerce beklenti yıldızı belirirken Blake onun içine girip sıcak, nabız gibi atan varlığıyla onu tamamen doldurdu. Ağır ve kasti girip çıkmalarla Blake onun içinde hareket ediyor ve ondan bir karşılık bekliyordu. Felicity ona doğru gidip gelerek Blake'in kasılmalarına cevap verdi ve

onu zamanda yalnızca duyguların ve vaatlerin olduğu bir yere yolculuğa çıkaran her bir darbeyle inledi.

Bu vaatler ivme kazanarak her şeyi ele geçirdi ve tenlerinden, ateş ve kahredici tutkudan doğan bir ihtiyaç halinin patlak vermesine sebep oldu. Blake'in itişleri daha sert, derin ve hızlı hale geldi. Felicity de onunla birlikte hareket etti, bütün hücrelerine işleyen duygu yoğunluğuna koşar adımlarla giderlerken vücutları birbirine karışıyordu. Felicity bırakmayı hiç istemeyerek onun etrafına sardığı bacaklarını sıkıştırdı.

Felicity'nin içine son bir kez daha girdi ve vaatler yerine getirildiği zaman dünya parçalarına ayrılarak ateşten yapılma zevk kavislerine dönüştüler. Harikulade bir zevkin yaşandığı bu an uzayıp gitti. Derinlerde Felicity'nin rahim kasları kasıldı, sıkıştı ve Felicity, tatmin olmuşluk duygusu ona ve bu görkemli ve uyuşturucu mutluluğa teslim olan tüm duyularına izin verene kadar Blake'e sarılmaya devam etti.

Dünya etraflarında yeniden alçalana kadar, hızla atan kalp atışlarının ve güçlkle aldıkları nefeslerin sesleri eşliğinde kolları ve bacakları birbirlerine dolanmış halde yatmaya devam ettiler.

Blake onun üzerine uzandı. "Felicity, birlikte iyiyiz."

Sesi derin ve okşuyormuş gibiydi. Ve Felicity'nin adını söyleyiş şekli, kulağa çok hoş geliyordu. Her zaman ailesinin ona verdiği isimden nefret etmişti. Ama onun dudaklarından duyduğunda, bunu sevmiştii, onu sevmiştii.

Onu bir kadının bir adamı sevebileceği şekilde, tüm kalbiyle seviyordu.

Felicity dik oturarak, Blake'i dokunmaktan vazgeçmeye zorladı. *Birlikte iyiyiz*. Bu sözcükler zihninde yankılanıyordu. O da aynı şeyleri hissettiğini inkar edemezdi. Onun bir parçasıydı, tıpkı Blake'in de kendisinin bir par-

çası olduğu gibi. Daha önce hiçbir şey onun kollarında olmak, Blake'in ellerinin onu okşaması, dudaklarının dudaklarında olması kadar doğru hissettirmemişti.

Ama bunun kendisi ve çalışanları için bedeli ne olacaktı? Blake onu otelden ve restorandan vazgeçecek kadar seviyor muydu? Peki Felicity onu Bancroft Oteli'ndeki her bir çalışanın hayatını feda edecek kadar seviyor muydu? Ya da babasının tedavisini riske atacak kadar seviyor muydu?

Sevseydi bile, onu bunlardan mahrum ettiği için daha sonra ona içerler miydi? Bunun üzerine nasıl olup da bir ilişki kurarlardı? Felicity istikrarlı şekilde nefes alıp verdi ve ona döndü, gözlerinin korkutucu mavi derinliklerinin içine baktı. Cevabından korksa da, bu soruyu sormalıydı. "Bunun bizim için anlamı ne, Blake?" diye sordu kırılgan bir sesle.

Blake uzaklara bakıp duygularını Felicity'ye kapadı. "Yarın kendi başının çaresine bakabilir demiştin."

"Dedim."

"Ve şimdi başka bir şey mi istiyorsun?"

"Seni, Bancroft'u ve çalışanlarımın güvende olmalarını istiyorum. Hepsini istiyorum."

Yüzüne bir hüznün yerleşti ve Felicity'nin elini tuttu. "Her şeyi istemenin ne demek olduğunu biliyorum, ama ne sen ne de ben buna sahip olamayız. Birimizin bu otel veya birbirimizden ne istediğimiz konusunda fikir değiştirmesi gerekecek." Yüzü yumuşadı. "Babana bakmak konusunda endişeleniyorsan, sana yardım edebilirim."

"Kesinlikle olmaz," diye patladı Felicity. Sesinin kadir kıymet bilmeyen biri gibi çıktığını fark ederek, "Lütfen, Blake," dedi yalvarırcasına. "En azından gururum bana kalsın. Senin paranı kabul edemem. Sana veya bir baş-

kasma bu şekilde borçlanamam.” Bu günlere kadar kendi başına gelmişti.

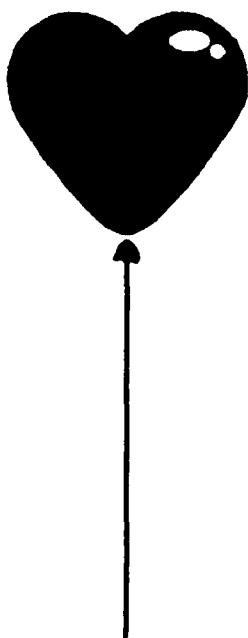
Blake kafa salladı ve ellerini bıraktı. “O halde bunun bizim için anlamı ne?” diyerek onun sorusunu tekrarladı. “Başladığımız yere mi döndük?”

“Hayır, Blake,” dedi yumuşak bir şekilde. “Şimdi ikimiz de çok farklıyız. Ben daha güçlüyüm, senin de kalbin eskiden olduğundan daha büyük.”

“Felicity, ben—” diyerek duraksadı. Sözlerine devam etmek yerine öne eğilerek alnına bir öpücük kondurdu. Onu kollarına alıp bir kez daha sararken, “Haklısın,” dedi nazikçe. “Bekleyip yarının ne getireceğini görelim.”

Yarın. Bu kelime kulağa hem umut verici, hem de uğursuz geliyordu. Vaad ettiği şeylerle kararan gözleri Felicity’nin yüzünü dakikalar boyunca inceledi. Ardından dudakları belli belirsiz bir gülümseme şeklini aldı, başını yana eğdi ve onu öptü. Bu, onları birbirlerinde buldukları mutluluk ve kayıtsızlık dünyasına geri gönderen acı verici şekilde ağır ve büyüleyici bir öpücüktü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir sonraki sabah, solgun bir güneş ışığı Felicity'nin Bancroft Oteli'ndeki odasını doldurdu. Uyandığında doğruldu ve Blake'in gitmiş olduğunu gördü. Beceriksizce başucundaki saate baktığında, saatin neredeyse sekize geldiğini gördü. Dün geceki sevişmelerinden dolayı içinde dumanı tüten duygusal yangını unutmaya çalıştı ve yataktan kalktı. Hans'ın restoranda her şeyle ilgilendiğini öğrendikten sonra hızlıca duş aldı, ardından giyindi.

Suitinin oturma odasına girdiğinde, babasını pencerenin yanındaki sandalyede buldu. Yatağından kalkıp sandalyeye kadar gitmiş olmasına çok sevindi. Beynine uygulanan tedavi kesinlikle bazı değişikliklerin meydana gelmesini sağlamıştı. Neşeli bir şekilde "Günaydın, baba," diyerek, onu yanağından öptü.

Felicity'nin kendisine yaklaşmasıyla, babası berrak gözlerle ve yüzünde gülümsemeyle ona döndü. Sessiz kalmaya devam etti. İki gün önce ettiği kelimeden başka bir şey söylememişti. Fakat o bir tek kelime, Felicity'nin onu, bir yabancı yerini almadan önce bildiği babası olarak görebilmesi için fazlasıyla yeterli olmuştu.

"Gelip seninle burada buluşması için terapistinle görüştüm, ayrıca ben bazı işlerle ilgilenirken burada seninle kalması için bir hemşire tuttum." Bunları yapabilmek için birikiminin geri kalanını da kullanması gerekse de,

iki hafta için her şey ayarlanmıştı ve şimdi Bancroft Otel'i'nin kaderini belirlemeleri için ona ve Blake'e bolca zaman kalıyordu.

Hans Dolce Vita'daki işleri hallettiği için, Felicity Seattle Tarihi Koruma Kurumu'nda incelenme sürecinde olan başvurusunu kontrol etmeye karar verdi. Avukatları arayıp bu işi kendisi için halletmelerini söyleyebilirdi, ama bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyordu. Harekete geçmek her zaman hedefleri üzerinde daha fazla kontrolü olduğunu hissetmesini sağlıyordu. Ama oraya gitmeden önce bir bardak kahveye ihtiyacı vardı. Normalde köşedeki Starbucks'dan almayı tercih ederdi, ama lobiden hızlıca baktığında yerel muhabirlerin hala orada olduğunu ve dün gece Destiny'nin de söylediği gibi, "bir şeylerin olmasını" beklediklerini gördü.

Eğer kahve istiyorsa, otel çalışanlarının geri kalanı gibi alt kata inecekti. Asansöre binerek zemin kata indi ve çalışanların mola odasına yöneldi. Normalde bütün kat hizmetleri ve restoran çalışanlarının aynı yerde toplandıkları sabahın bu saati için oldukça sessiz görünüyordu.

Yanık Fransız kahve çekirdeği kokusu odayı doldurdu. Boş masaların krem rengi ucuz plastik yüzeyinde, kenarları kahve lekeleriyle kaplı birkaç seramik bardak duruyordu. Felicity gülümsedi. Çalışanları da sabahları demlenmeyi seven Seattlelılardan çok da farklı değildi.

Odanın arka tarafında yalnız başına oturan Hans *Seattle Gazetesi* okuyordu. Felicity'yi gördüğü anda gazeteyi katladı ve masanın üzerine fırlattı. "Felicity," diye selam verdi. "Senin yolun buralara düşer miydi?"

Ön sayfadaki manşet, Felicity'nin gözüne takıldı.

Milyarder ve sevgilisi saldırıyla suçlanıyor.

Manşetin altında, iki ayrı makale ve iki fotoğraf vardı. Fotoğraflardan birisi, polislerin Blake'e lobide eşlik ettiği an çekilmişti. Diğerisi ise, üzerinde onun gömleğinden

başka hiçbir şey olmadan samimi bir şekilde Blake'e sarıldığı an çekilmiş bir fotoğraftı.

Otomatik olarak gazeteye uzandı.

"Bu sabah gazeteleri okumadın mı?" diye soran Hans, gazeteyi elinden almaya çalıştı.

Felicity gazeteyi ondan kaçırdı. "Hayır, okumadım."

Hans sessizleşti, birdenbire gerilmişti. Nefes alışverişlerinin ağır ve kısık sesi, odadaki tek gürültüydü.

Felicity makalelerin üstündeki köşe yazarının ismine baktı. "Destiny Carrow Yazıyor." Belli ki dün gece *Seattle Gazetesi*'ne döndüğünde bu yazıları yazmıştı.

Feliciy'nin midesi korkuyla kasıldı. En başta Blake'le ilgili olan makaleyi okurken yanaklarının renkten renge girdiğinin farkındaydı. Bu makale, Blake'in Harborview'de halen bilinci kapalı şekilde yatmakta olan fotoğrafçıya neden saldırdığıyla ilgili uçlarda gezinen bir dizi teori ortaya atıyordu. Destiny onu doğrudan suçlamamış olsa da, makalesinde kullandığı varsayımlarla suçlamış kadar olmuştu.

Fakat makalede yer alan bir paragraf, Felicity'nin tam anlamıyla tepeden tırnağa buz kesmesine neden oldu. Destiny Blake'in anne ve babası ölmeden bir gün önce babasıyla yaşadıkları bir kavgadan bahsediyordu. Bozuk para sahnesini, babasının beyin sarsıntısını, kazanın sebebinin bu sarsıntı olabileceğini söyleyen adli tıp raporunu betimliyordu.

Blake bu kazadan Felicity'den başka kimseye bahsetmemişti.

O zaman Destiny bunu nasıl öğrenmişti?

"Aman Tanrım," dedi gergin bir sesle. Blake Destiny'ye Felicity'nin anlattığını düşünecekti.

"Ortalık durulacaktır," diye cevap verdi Hans.

Hayır, Felicity bundan şüpheliydi. Blake bu yüzden ondan nefret edecekti, hem de masum olmasına rağmen.

“İnsanlar gerçeği araştırmak yerine Blake gibi zengin bir adamın en kötüsünü yaptığına inanacaklar.”

Kendisi hakkındaki makalede bulacaklarından da bir o kadar korkarak okumaya başladı. Okumayı bitirdiği zaman parmaklarının titremesine sebep olan şey yalnızca korku değil, aynı zamanda öfkeydi de. Destiny güya ciddi bir gazeteci olmak istediğini söylemişti. Fakat sonuç buysa, bu makalelerle yeteneksizliği gözler önüne serilmiş demektir.

İkinci makale, Felicity’nin yalnızca zamanında ne kadar fakir olduğunu ortalığa saçmakla kalmıyor, aynı zamanda onu sosyal statüsünü yükseltmek için ne gerekiyorsa yapabilecek çaresiz bir kadın gibi gösteriyordu. Makaleye eşlik eden fotoğraflarda, o şık yataın üzerindeyken gerçekten de sosyal statü basamaklarını tırmanan biri gibi görünüyordu. Felicity’nin boğazında histerik bir kahkaha vücut buldu. Sesin çıkmasını önlemek için dişlerini sıktı.

Hem o hem de Blake aptal yerine konmuşlardı. Ver-yansın etmeye başlayamadan, cep telefonu çaldı. Ekranı baktığında Blake olduğunu gördü.

“Alo?”

“Bugünün gazetesini gördün mü?” Blake’in ses tonu sertti, fakat suçlayıcı değildi.

“Evet,” dedi tereddüt ederek.

“Neredesin?”

“Oteldeyim.”

“Orada kal. Seni alması için Peter’ı gönderiyorum. Onunla mutfağın arkasındaki dar geçitte buluş.”

Felicity kabul edemeden veya karşı çıkamadan, Blake telefonu kapattı.

Hans yumuşak bir sesle, “Üzgünüm, Felicity,” dedi ve bunu bir sessizlik izledi. “Geçmişini hiç bilmiyordum.”

Hans’ın gözlerindeki acıma, midesine bir yumruk

gibi indi. Sıcak yaşlar gözlerine batıyordu. “Bana acıma, Hans. O geçmişini geride bırakmak için çok uğraştım.” Kapıya doğru yöneldi, kahve ihtiyacını unutmuştu.

“Ve bıraktın da.” Yardımcı şef ayağa kalktı, o henüz kapıya ulaşmadan yolunu kapattı. “Burada seninle ilgili makaleyi okuyan insanlar, başardığın şeyler için seninle sadece gurur duyacaklardır. Aslında bütün bunlar, Aç Kalpler programının konusunda neden bu kadar tutkulu olduğunu da açıklıyor.”

Felicity bakışlarını duvara çevirerek kendini toplamaya çalıştı.

“Sen iyi misin, Felicity?” diye sordu Hans.

Çenesini yukarı kaldırıp omuzlarını dikleştirmeye zorlayarak, “Ben iyiyim,” dedi. “Sen bu gece restoranla ilgilenebilecek misin?”

“Tabii ki,” diye cevap verdi Hans. “Eğer yapabileceğim başka bir şey olursa—”

O daha cümlesini bitiremeden Felicity yanından geçti. Otelin lobisine doğru ilerlerken, ellerindeki gazeteyi sıkı. Beş gün önce, hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Vern ona şimdiye kadar aldığı en güzel hediyeği vermişti. Yıllar yılı güç bela geçindikten, sürekli fedakârlık yaptıktan sonra, sonunda elinde hem kendisine hem de babasına hayal ettiği geleceği verebilecek fırsatı olmuştu.

Bakışları kendisiyle Blake’in fotoğrafına kaydı. O an, --kollarında, yalnızca aralarındaki karşılıklı çekimin etkisindeyken-- de çok mutluydu. En azından öyle olduğunu sanıyordu.

Felicity dar geçide çıkarken gazeteyi Blake’le olan fotoğraflarını göremeyeceği şekilde çevirdi. Destiny’nin gazetecilik işinde ilerlemesine, intikam dolu yalanlar ve garip iğnelemeler mi yardım edecekti yani? Belki sansasyonel gazetelerde bu mümkün olabilirdi.

Alnına düşen saçları parmaklarıyla geriye gönderdi ve

ne yapacağını düşündü. Blake'in bir planı olduğu kesindi. Onu bu yüzden aldıracaktı, değil mi?

Peter gelene kadar arkadaki dar geçitte on beş dakika boyunca volta attı. Seattle içinde kısa bir araba yolculuğunun ardından, Beşinci Cadde'deki Columbia Merkezi'ne geldiler.

Bir gökdelenin önündeki yükleme noktasında duran Peter, "Sizi burada bırakacağım," diyen Peter, "Blake sizi altmış üçüncü katta avukatlarının ofisinde bekliyor."

* * *

Felicity Blake'i görür görmez, bir şeylerin farklı olduğunu anlamıştı. Dün gece onu kollarına alan nazik adam ortalarda yoktu. Felicity özenle dekore edilmiş, ortasında maun rengi ışıltılı masanın bulunduğu odaya davet edildiğinde, Blake ayağa kalktı, yanındaki adam da aynını yaptı.

Blake, "Bize katılabildiğine sevindim," diyerek, Felicity'ye yanındaki yaşlıca ve yakışıklı adamın karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. "Felicity, bu benim ana hukuk danışmanım, Marcus Grady. Marcus, bu Felicity Wright." Sesi yeterince kibardı, ama yüzü ruh haline veya duygularına dair bir ipucu vermiyordu.

Marcus koyu renk gözleriyle onu inceleyerek selamladı. Blake kafa sallayınca, önündeki kağıt destesinden aldığı bir yaprağı masanın karşısındaki Felicity'ye uzattı. Blake'in ona gösterdiği, büyükbabasıyla Byrne Fairfax'in olduğu fotoğrafla basılan, yıllar öncesine ait bir gazeteden alınma bir makaleydi.

"Byrne büyükbabamın iş ortağıydı. Büyükbabam tarafından yönetim kurulundan çıkarılmış ve zamanında adı B&F Endüstrisi olan şirketten kovulmuş. Yani zimmetine bir milyon dolardan fazla para geçirdiğini kanıtlayabile-

ceğini söyleyen Yönetim Kurulu toplantı raporundan dakikalar sonra. Kırklı yıllarda, bu para oldukça değerliydi.”

Felicity “Şimdi de değerli,” derken, Blake’le bakış açılarının birbirinden ne kadar farklı olduğunun farkına vardı.

Blake ve Marcus, Felicity’nin anlam veremediği şekilde birbirlerine baktılar, fakat Felicity onları sorgulayamadan, Marcus devam etti. “Jack O’Conner’a saldıran kişinin Reid olduğunu konusunda ifade verecek bir görgü tanığı bulduk. Polisler Reid’i tutuklamak üzere yola çıktılar.”

“Reid bu olayın suçunu neden sana atmak istesin ki?” diye sordu, ama cevabı çoktan biliyordu. Destiny makalesinde, Blake’in polisler tarafından ilk kez sorgulanmadığını yazmıştı. Bir defasında otel odasına izinsiz giren birisini kavga ederek dışarı çıkarmış, başka bir olayda da arabasından inerken saldırıya uğramıştı. İki olayda da saldırganlar sokak arasında dövülmüş halde bulunmuştu. Jack O’Conner, Reid’in Blake’i üçüncü mahvetme girişimiydi. Gerçi bu kez Destiny’nin de yardımıyla, anne babasının kaza geçirmesine sebep olduğu korkusunu da ifşa edip, Blake’i dünyaya kızgın ve acımasız bir adam gibi göstererek, işi daha önce olmadığı kadar ileri götürmüştü.

Blake’in bakışlarını yakalamaya çalışırken Felicity’nin kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Blake ona bakmamaya devam etti. Felicity, “Bu olanlarla bir alakam olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu üzgün bir sesle.

Bu soruya karşın Blake dikleşti ve bakışlarını ona çevirdi; Felicity onun dile getirmediği suçlamayı, kalbine giren bir bıçak misali hissedebiliyordu.

Sessizce protesto ederek başını iki yana salladı ve yanına gitmek için ayağa kalktı.

Blake, “Yerinde olsam bunu yapmazdım,” diye uyardı onu.

Felicity donakaldı, kaya gibi sert ifadesini incelerken, beyni sesindeki açık tehdidi algılamaya çalışıyor, buna inanmayı reddediyordu.

Bir açıklama yapmaya çalışarak, “Blake,” diye başladı, ama sözcükler Blake’in gözlerindeki küçümsemeyle donup, ağzından henüz çıkamadan can verdiler.

Blake incitmekten korunmak için bir kez daha kendisini kapatıyordu. Felicity’nin masum veya suçlu olmasının bir önemi yoktu, umurunda da değildi. Daha fazla acı hissetmemek için, onu şimdiden kalbinin dışına atmıştı bile.

Felicity duygularını onun görebileceği şekilde ifade ederek, cesurca, “Seni seviyorum,” dedi. “Beni dinlemek zorundasın.”

“Hayır, değilim,” dedi Blake buz gibi. “Aramızda bir iş anlaşması vardı, o da şimdi karara bağlanmış oldu. Sana hayatımdaki hassas detaylar konusunda güvendim, ve sen de onları bana karşı kullandın.”

Felicity başını iki yana salladı. “Bu doğru değil. Ben—”

“O terasta sen ve ben vardık, Felicity. Başka hiç kimse yoktu. Bana Bancroft’u elinde tutmak için her şeyi yapabileceğini söylemiştin. Keşke sana inansaymışım.”

Felicity Blake’in koyu mavi gözlerindeki ihanete uğramışlığı görünce güçlkle yutkundu. “Seni bu şekilde incitecek bir şey asla yapmam, Blake. Bunu anlamak zorundasın.”

“Konu ikimize gelince, istediğin şeyin sana ait olmadığı gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyorum. Kendi isteğinle vazgeçmeyeceksen, benim onu senden almamın vakti gelmiş demektir. Marcus, söz senin.”

Felicity’ye bir deste kağıt uzatan yaşlıca adamın koyu renk gözleri üzüntüyle doluydu. Marcus, “Felicity Wright, Blake Bancroft size dava açıyor...” diye devam etti. ama söyledikleri Felicity’nin kafasında birbirine girdi. Oda gözlerinin önünde dönmeye başlayınca, göremeden

sandalyeye uzandı, ardından adeta kemiksiz kalmış şekilde kendini bıraktı.

Acısı onu ele geçirdi. Adeta bu son yaranın daha az acıtmasını sağlayacakmış gibi gözlerini sımsıkı kapadı ve ışığın girmesini engelledi. İşe yaramadı. Hawaii'deki cilveli ve umursamaz halleri, onu yakıcı bir acının içine aldı.

Ona âşık olarak ne büyük aptallık yapmıştı. Kısa bir süre için, Blake onu sevmeyi, mutlu olmayı hak ettiğine ve başına iyi şeylerin gelebileceğine ikna etmişti. Ona ışık olmuştu ve Felicity de sıcaklığına ulaşmak için karanlıktan dışarı çıkmıştı. Ama şimdi o ışık gittiğine göre, başladığı yere geri dönmüştü.

Yapayalnız.

* * *

Blake bakışlarını Felicity'nin gözlerindeki sevgiden ayırdı. Bunun gerçek olduğuna inanmamıştı. Kendine bu lükse kapılma iznini veremezdi, hele ki son yıllarda uğruna çalıştığı her şey risk altındayken. Felicity'yi hayatından çıkarabilmek için bazı geri dönülmez kararlar almak zorundaydı. Felicity, ya da onun sözüne güvenecek olursa başka birisi, en derinlerdeki sırlarını dünyaya sızdırarak, onun kim olduğu konusunda halkın aklını çelmişti. Daha fazla acı çekmemek için uyuşmayı diledi. Ama bu olmadı, yalnızca—sevmeye layık olmadığına dair—her zaman inandığı sert ve soğuk gerçeklik oradaydı.

Masada karşılıklı otururken Felicity'yle bakışları birleşti. Felicity'nin parlak kahverengi gözleri, canının daha da yanmasına sebep olan acı verici bir ihtiyaçla inceledi onunkilerini. Blake ayağa kalktı, kapıya yönelip onu Marcus'la yalnız bırakırken, Felicity'nin yüzünün rengi çekildi. Yüzündeki son hüznü ifade, Blake'i delip geç-

mişti. İşlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiği için tam bir aptaldı. Koşulların ve sonunda yapılması gereken fedakârlıkların farkında olmasına rağmen, bu oyunu başlatmıştı. Bancroft Endüstrisi onun hayatıydı. Onu bekleyen arabasına ulaştığında bıkkınlıkla kükredi ve Peter'ın yerinden sıçramasına sebep oldu.

İrkilen şoför, "Her şey yolunda mı efendim?" diye sordu.

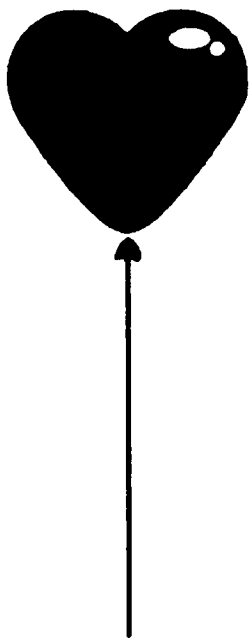
Blake San Francisco'daki Felicity'siz hayatına geri döndüğü zaman, hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olacağına inanmıyordu."Ben iyi olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Arabaya girerek kapıyı kapattı. Kapının kapanma sesi ruhunun derinliklerinde yankılandı.

"Beni Pioneer Meydanı'na götür, lütfen. Şehirden ayrılmadan önce yapmam gereken bir şey var."

"Hiç sorun değil, efendim." Peter arabayı çalıştırdı ve Blake'i Columbia Merkezi'nden ve Felicity'den koparıp aldı.

Seattle'ın merkezine doğru ilerlerken, "Cehenneme kadar yolun var, Vernon amca," diye söylendi. Amcası Felicity'yi hayatına sokarak mezarından bile onu yaralamayı başarıyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün Felicity ofisinde oturup otelin mali hesaplarını gözden geçirmeye niyetlenmişti, fakat rakamlar birbirine karışıyordu. Düşüncelerini odaklamaya ne kadar çalışırsa çalışsın, bu görev bugünlük onu aşıyordu. Ofisinin camından dışarı baktığı zaman, pencere camından yaz yağmurunun süzüldüğünü gördü.

Anında bakışlarını kaçırdı. Yağmur ona akıtmamak için çabaladığı göz yaşlarını hatırlatıyordu. Blake Bancroft hayatından çıkmıştı. Bunun için mutlu olmalıydı. Oysa ki o, bir daha asla mutlu olamayacakmış gibi hissediyordu.

Hafifçe vurulan kapı düşüncelerini böldü. Edward yüzünde endişeli bir ifadeyle kapı ağzında duruyordu.

“Sorun nedir?” diye sorarken, kötü bir şeyler olacağını seziyordu.

“Bir adam geldi—adı Bay Marcus Grady’ymiş, seninle görüşmek istiyor,” dedi. “Sana bizzat teslim etmesi gereken evraklar olduğunu söyledi.”

Blake’in avukatı ona bir dava daha mı açmak istiyordu? Felicity’nin rengi soldu. “Ne tür evraklar olduklarını söyledi mi peki?”

Edward başını iki yana salladı. “Ben onu tehdit edene kadar söylemeyi reddetti.” Edward bakışlarını kaçırdı, yüzü üzüntüyle sertleşti. “Evraklar Bay Bancroft’tanmış.”

Felicity ayağa kalkmaya çalışınca dünya etrafında döndü. Blake ona şimdi ne yapacaktı acaba?

Edward, “Sanırım bu adamdan gerçekten nefret ediyorum,” diyerek Felicity’nin yanına geldi ve dokunuşuyla ona destek verdi.

Felicity’nin duruşu dikleşti. “Sorun değil, Edward. Artık beni üzemez. Bay Grady’ye beş dakika sonra benimle Dolce Vita’da buluşmasını söyle.”

O beş dakika içinde, Felicity Blake’in ona hangi sebeple dava açmış olabileceğini düşündü durdu. Tarihi dokunun korunması için başvuruda bulunduğu için miydi? Babasıyla birlikte hala otelde yaşadığı için mi kızgındı? Yoksa otelin mutfağını para ödeyen misafirleri doyurmaktan başka amaçlarla kullandığı için miydi? Tereddüt içinde dün tanıştığı adama yaklaşıırken, ne düşünmesi gerektiğini hiç bilmiyordu.

Restorana girdiği zaman adam ayağa kalktı ve onu selamladı. “Merhaba, Felicity. Nasılsınız?” Ses tonu candan, sıcakkanlıydı ve bu Felicity’nin kafasını daha da karıştırmıştı. Felicity’nin cevabını beklemeden, oturmakta olduğu masada bir sandalye daha çekerek Felicity’yi oturmaya davet etti. “Eminim ki beni gördüğünüze şaşırmışsınızdır, özellikle de şeyden sonra—”

“Özür dilerim,” diye böldü Felicity. “Eğer konu davaysa, sanırım Vetter Douglas’taki avukatlarımla konuşmanız çok daha iyi olacak.”

Adam ona göz alıcı bir şekilde gülümsedi. “Bu farklı bir konuyla ilgili. Blake bu evrakları size ulaştırmamı istedi.” Masanın üzerinden ona kalın bir manila zarf uzattı. “Buyurun. İçinde tehlikeli bir şey yok.”

Felicity zarfı sessizce açtı ve ilk kâğıt destesinin ilk sayfasını okudu. Bu Pioneer Meydanı’ndaki eski bir binanın tapusuydu. İkinci kâğıt destesi ise, üzerine kalp kon-

durulmuş tava şeklinde logosu olan, Aç Kalpler adındaki kar amacı gütmeyen kuruluşun resmi evraklarıydı. Gözlerinin arkasına bir ağırlık girdi. Kafası her zamankinden çok karışmış bir halde, “Anlamıyorum,” dedi.

“Bu Blake’ten bir hediye. Size bir bina satın aldı, evrakları adınıza doldurarak, kar amacı gütmeyen bir kuruluş olan Aç Kalpler’i hayata geçirmiş oldu.”

Felicity bir anda nefes alamaz hale gelmişti. “Bana bir bina mı aldı?”

“Aynı zamanda, yeni bir mutfak ve yemek salonu planlaması için, tarihi mekânların iç kısımlarını yeniden modelleme konusunda uzman bir mimarla anlaştı. Gelecek hafta başlayabilmeleri için, var olan dokuyu korumalarıyla bilinen bir inşaat firmasıyla anlaştı. Aynı zamanda, kar amacı gütmeyen kuruluşları en modern teçhizatlarla donatmak için açılmış bir banka hesabına oldukça yüklü miktarda bağış yaptı.”

Felicity gözlerinde parıldamakta olan gözyaşlarının önünü alamıyordu. “Ama dün bana çok kızgındı. Bancroft için bana dava açacaktı. Neden şimdi böyle...”

“Kibar bir şey yapsın, değil mi?” diye ekledi Marcus. Felicity kafa salladı.

Marcus sandalyesinde arkasına yaslandı. “Aramızda kalabilir mi?”

Felicity ellerinin arkasıyla yanaklarına vurdu ve kafa salladı.

“Blake’i uzun zamandır tanırım. Onu hiç geçen hafta boyunca olduğu kadar mutlu, ihanet ettiğini varsaydığı zamanki kadar da öfkeli görmemiştim.”

“Ben ona ihanet etmedim. Blake’in sırlarını Destiny’ye asla söylemem. Anne babasının ölümünden onun sorumlu olduğuna inanmıyorum. Üzücü bir tesadüf sadece. Başka bir şey değil.”

Marcus gülümsedi. “Ben de ona yıllarca aynı şeyi söyledim.”

“Kaza aynı zamanda Vern’in onu terk ettiğini düşünmesinin sebebini de açıklıyor değil mi? Vern’in onu suçladığına kendisini inandırmış.”

Marcus sırttı. “Sizden hoşlanacağımı biliyordum.”

Felicity bir anda kendine geldi. “Blake açıklama yapmama izin vermeyecek. Beni susturdu.” Felicity dudaklarını ısırды ve aniden gelen gözyaşlarını durdurmaya çalıştı.

“Bana kalırsa bugün sizin için yaptığı şey, eninde sonunda yola geleceğinin işareti.”

“Yaptığı şey bir mucize.”

Marcus kafa salladı. “İşte bu. Mucizelere inanmaya devam edin ve ondan henüz umudunuzu kesmeyin.”

Mucizelere inanmaya devam etmek mi? Nasıl etmezdi ki?

Marcus otelden ayrıldıktan sonra, Felicity yemek odasından, otelde ona huzur veren tek yere geçti: Dolce Vita’nın mutfağına. Restoran henüz öğle yemeğı için açılmamıştı, ve tamamen yalnızdı.

Hayatında ne tür zorluklar yaşamış olursa olsun, yemek yapmak her zaman onu sakinleştirmiş, kontrolün daha fazla kendisinde olduğunu hissettirmişti. Birkaç basit malzemeyi farklı şekillerde bir araya getirerek birbirinden çok farklı tarifler elde etmek mümkündü. Bir şeyler yaratmanın tam zamanı olduğunu bildiğı için, ocağın altını açtı ve uzun kenarlıklı tencereye uzandı.

Kabı tuzlu suyla doldurdu ve kaynamaya bıraktı. Bu işlem bittiğı zaman, başının üzerindeki raftan bir sos tavası alarak düşük ateşin üzerine bıraktı; tereyağı, un, süt, peynir, baharatlar ve en sevdiği makarnayı alarak Blake

kalbini yerinden söküp almamış gibi hissettirecek tek yemeği, Felicity'nin spesiyalitesi olan peynirli makarnayı hazırlamaya koyuldu.

Beyaz sosu hazırlamaya dalmışken düşünceleri, ne kadar çabalarsa çabalasın aklından atamayacağı tek erkeğe gitti. Tereyağı ve kaynayan süte baharatları ekleyerek, tatların birbirine karışmasını sağladı. Hardal ve defne yaprağı Felicity'nin gizli silahları ve tarifi paylaşmadığı sürece kimsenin onun yemeğinin eşsiz tadını yakalayamamasının sebepleriydi. Ne yaptığını çok fazla düşünmeden, yemeğinin geri kalan hazırlıklarını tamamladı ve pişmesi için fırına attı. On beş dakika sonra fırından çıkardı ve tezgâha yerleştirdi.

Tüm bunlar olurken... Blake'in yola gelmesini beklemekle ilgili Marcus'un söylediklerini düşünmeye devam etti.

Koridordan gelen adım sesleriyle dikkatini mutfığa çevirdi. Mutfağı yemek odasından ayıran kapılar açıldığı zaman kalbi hızlandı ve neredeyse durma noktasına geldi. Orada duran Blake değildi. Mary Beth'in eşlik ettiği babasıydı.

Felicity ona doğru ilerleyerek, "Baba?" dedi, fakat adımlarındaki dengeyi ve bakışlarındaki berraklığı fark edince durdu.

Mary Beth gülümseyerek ona selam verdi. "Hemşire biraz ara versin diye odana uğradım. Seni burada bulabileceğimizi düşündüm."

"Aç mısın, baba?" Bir cevap beklemiyordu.

Babası gülümsedi.

Bunun üzerine Felicity'nin göğsü sıkıştı. Babasının kaydettiği gelişmeye karşılık sevinçten uçarcasına köşeden iki tabure aldı ve hazırlık tezgâhının yanına yerleştirdi. Birine babasının, diğerine ise Mary Beth'in oturmasını işaret etti. Felicity raftan üç tabak ve üç ça-

tal aldı, masada babası, Mary Beth ve kendisinin önüne yerleştirdi.

Kocaman gülümsedi ve onlara birer kepçe kremalı makarna servis etti. “İlk kez peynirli makarna yaptığım günü hatırlıyor musun? Tam bir felaketti. Bütün mutfağa peynir bulaştırmıştım. Ocağın üstüne o kadar çok dökmüştüm ki, bütün pencereleri açarak evi havalandırmam gerekmişti.”

Hızlı ve bağlantısız şekilde konuşan Felicity’yi bölen Mary Beth, “Sen iyi misin?” diye sordu.

Belki de biraz fazla parlak bir gülümsemeyle, “Ben iyiyim,” dedi Felicity.

Mary Beth Felicity’ye yan yan baktı. “Biraz fazla neşelisin ve seni çok iyi tanıyorum. Neler oluyor?”

Felicity aceleyle soluklandı. “Blake bana gönlümden geçeni verdi.” Arkadaşının sorgulayan bakışını görünce, Blake’in onun için bir bina aldığını, onun için Aç Kalpler adında kar amacı gütmeyen bir kuruluşun temellerini atmakla kalmayıp, aynı zamanda yatırım da yaptığını açıkladı.

Babası arkasına yaslandı ve sanki bütün sohbeti takip ediyormuş gibi ona baktı. Elini kalbine götürdü ve göğsünü yumrukladı. Felicity yüzünde meraklı bir ifadeyle ona bakmaya devam edince, kaşlarını çattı ve tekrar göğsünü yumrukladı.

Felicity de hareketinin aynısını yapmayı denedi. “Ben de seni seviyorum, baba.”

Babası başını iki yana salladı, gerginliği artıyordu.

“Haydi gel, bence seni odana geri götürmeliyiz.”

Felicity babasının yanına geçti. Babası eliyle kalbini kapattı. İkinci kez, “Timsah,” dedi.

Bu hatırlayabildiği kadarıyla eskiden birbirlerine veda etme şekliydi. Felicity, “Oh, baba,” diyerek onu kucakladı. “Keşke ne demek istediğini anlayabilseydim.”

Babası başını iki yana salladı ve kalbini bir kez daha yumrukladı.

Mary Beth peynirli makarna tabağına uzandı ve çatalıyla yapışkan karışımdan aldı. “Sanırım baban aktarabildiğinden çok daha fazlasının farkında. Bahse varım ki sana Blake konusunda kalbinin sesine güvenmeni söylüyor.”

Babası gözle görünür şekilde rahatladı, Felicity bunun sebebinin Mary Beth’in doğru bir tahminde bulunması olduğunu düşünüyordu.

“Aramızda çok fazla şey olup bitiyor,” dedi Felicity kırılğan ve acılı bir sesle. “Ancak ben otelden vazgeçersem her şey yoluna girebilir. Bana otelden vazgeçmemi mi söylüyorsun?”

Babası cevap vermedi. Sadece Felicity’nin onun için yerleştirdiği tabağına uzandı. Çatalı ağzına götürdü, çiğnedi, ardından gülümsedi.

Sessizlik uzadı gitti, Felicity sonunda zoraki bir şekilde içini çekti. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

Babası hiçbir şey söylemedi. Sadece önündeki peynirli makarnadan bir lokma daha aldı. Gözleri gururla parlıyordu.

Aklı Blake’e giden Felicity yemeğini boşverdi. Blake onun hayatına çok beklenmedik bir şekilde gitmişti. Önce arkadaşı, ardından sevgilisi olan bir rakipti o. Yakınlaştıkça, Blake Felicity’nin ruhunda daha önce hiç kimseye göstermediği karanlık noktaları doldurmuştu. Nezaketi ve cazibesiyle Felicity’nin ayaklarını yerden kesmiş ve onu kendine âşık etmişti. Hem de umutsuzca ve sıırılsıklam.

Felicity her zaman aşkın, bütün sorunlarını çözeceğini düşünmüş, daha doğrusu hiç kimseye âşık olmazsa hiçbir şeyin onu incitemeyeceğini zannetmişti. Fakat yanılıyordu.

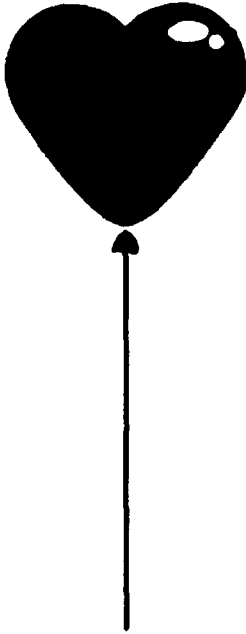
Aşk onun, açlığın ve yoksulluğun bile dokunamadığı

noktalarını acıtmıştı. Ama öyle de olsa, artık kalbi Blake'e aitti. Blake kalbini istediği takdirde, karşılığında ödüle, paraya ve fedakârlık gösterilerine gerek olmadan sadece Felicity'yi severek buna sahip olabilirdi. Kendi kalbine karşılık sadece onunkini istiyordu.

Çok mu fazla şey istiyordu?

Sonsuz bir umitle dolu titrek bir nefes aldı, sorusunun cevabını nasıl alacağını biliyordu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bir hafta öncesine kadar Felicity *Seattle Gazetesi*'nin merkez ofisine girmektense, korların üzerinde yürümeyi tercih ederdi. Ama her şeye rağmen işte buradaydı, ve Destiny Carrow'a yılın haberini vermek üzere lobide dikiliyordu.

Sanki onu düşünmek onu çağırmaya yetmiş gibi, Destiny resepsiyonda ona doğru yürüdü ve bir zamanlar arkadaşları olan kadının karşısında durdu. Hafif bir küçümsemeyle, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Felicity'nin duruşu dikleşti. "Buralarda konuşabileceğimiz rahat bir yer var mı?"

"Duymak isteyebileceğim şeyler söyleyeceğinden şüpheliyim."

Felicity ses tonunu rahat tutmakta zorlandı. "Anlatcaklarım Blake Bancroft ve Bancroft Oteli'yle ilgiliydi, ama madem ilgilenmiyorsun..." Felicity kapıya doğru döndü.

Üç adım atmıştı ki Destiny seslendi. "Bekle."

Felicity omzunun üzerinden geriye doğru baktı. Destiny'nin kusursuz yüzünde bir kaş havaya kalkmıştı.

"Benimle gel. Burada konuşabiliriz." Destiny onu çok da uzak olmayan bir odaya götürdü. Felicity'nin sandalyeye oturmasını işaret etti, ardından kendisi de karşısına

oturdu. Yeni terfi eden muhabir uzun bacaklarını üst üste attı ve röportaj yapmak üzere olduğu kişiye dik dik baktı. “Bu benim vaktime değse iyi olur.”

“Değecek,” diye cevap veren Felicity, “Ama oraya gelmeden önce, sana bir şey sormalıyım,” diye ekledi. Destiny karşı çıkamadan devam etti. “Blake’in en büyük korkusunu nasıl öğrendin? Bana özel olarak söylemişti.”

Destiny gülümsedi. “Seni ve Blake’i Seattle’ın her bir noktasında takip ettim. Otele geri döndüğünüz zaman, bir oda tutmaya karar verdim. Ondan sonra ise, otelin her yerine erişim şansım oldu, teras da dahil. Sen ve Blake yalnız olduğunuzu düşünüyordunuz, ama duvarların da kulakları vardır, özellikle de geceleri yanınızda dinleme cihazı varsa. Söylediklerinizi anlayabilmek gayet kolay oldu.”

“İnsanları gizlice dinlemek yasalara aykırıdır.”

Destiny omuz silkti. “Dava et o zaman.”

Felicity’nin bakışları kısıldı. “Blake çoktan etmiş olabilir.”

Destiny’nin rengi soldu. Bir dakika sonra uzun uzun ve yorgun bir şekilde iç çekti. “Sana ve Blake’e ne yaptım ben böyle? Peki ya kendime? Ben bundan çok daha iyi bir insanım...”

“Evet, Destiny, öylesin.”

“Peki ya sözlerimi geri alan bir makale yayınlasam?”

“Bunun iyi bir başlangıç olduğunu söyledim,” diye kabul etti Felicity. “Ama sanırım neden Reid’in seni yönlendirmesine izin verdiğini hiç anlayamayacağım. Bu iş gerçekten senin doğru ve dürüst bir insan olmandan daha mı önemliydi?”

“O zamanlar öyle düşündüm.” Destiny duraksadı, ardından bakışlarını Felicity’ye çevirdi. “Restoranın hakkında yazdığım korkunç eleştiri için özür dilerim. Ayrıca

işimi arkadaşlığımızın önüne koyduğum için de. Yaptığım yanlıştı, şimdi fark ediyorum.”

Pişman olmuş gibi bir ifade Destiny’nin gözlerini gölgeledi. Felicity onu söylediklerinde içten olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu, her ne kadar sözleri kaynağını Reid’in hapse girecek olmasından almış olsa da. Felicity kendi içine döndü ve Destiny’nin yaptıklarına duyduğu kızgınlığı silip atmaya çalıştı. Blake’e Felicity ihanet etmiş gibi gösterdiği için ona kızgın olmak, hiçbirinin hayatlarına devam etmesine yardımcı olmayacaktı. Söylemesi gerektiğini düşündüğü sözleri derinlerden eşeleyerek çıkardı. “Seni affediyorum.”

Destiny’nin gözleri kocaman açıldı. “Neden? Ben bunu hak etmiyorum.”

Bunları söylemek Felicity’ye daha hafif hissettirmişti. Affedici olmak yapılacak doğru şeydi. “Baştan başlayabilir miyiz, Destiny?” diye sorarak, en azından bir nebze de olsa yakınlaşmaya hazırlandı. “Aramız da artık sır, kırgınlık ve kesinlikle kıskançlık olmayacak.”

Destiny’nin yüzüne garip bir ifade yerleşti. “Sana ve Blake’e yaptıklarımın sonra bana tekrar güvenebilir misin?”

“Denemeye hazırım. Peki ya sen?”

Destiny kafa salladı, ardından Felicity’nin neden orada olduğunu hatırlamış gibi oturdu. “Ee, haberin neymiş bakalım?”

Felicity hafifçe gülümsedi. Bu tanıdığı ve arkadaş olduğu Destiny’ydi. Belki de bunun için hala biraz umut vardı. İçini çekerek, “Bancroft Oteli ve Dolce Vita’yı Blake’e bırakıyorum. Mahkeme olmayacak. Geri çekiliyorum.”

Bir oktav incelen sesiyle, “Neden?” diye sordu Destiny.

Destiny'ye doğruyu, yani Blake'i oteli veya restoranı istediğinden daha çok fazla istediğini; bazen başka bir yol bulabilmek için sahip olduğu bir şeyden vazgeçmek gerektiğini söylemeyi düşünürken uzun bir süre duraksadı. Fakat Destiny'nin yüzündeki ilgili ifade onun cesaretini kırdı. Eskiden arkadaşı olan Destiny'ye henüz tüm kalbiyle güvenmiyordu. Kendine bile güvenemiyordu. "Çünkü çalışanlarımı koruyabileceğim başka bir yol buldum."

"Nasıl?" diye sordu Destiny.

Biraz rahatsız olmuş şekilde,"Hikâyemi duymak istiyor musun yoksa istemiyor musun?" diye sordu.

"Oh, tabii ki istiyorum," diyen Destiny telefonunu aldı. "Bunu kaydetme iznim var mı?" diye sordu ve kayıt programını çalıştırdı.

Felicity onayladı.

"Bana tüm detayları verecek misin?"

Felicity gülümsedi. Evet, bu eskiden tanıdığı Destiny'ydi. "Tabii ki, bu yüzden buradayım."

"O halde patlatacak bir hikâyemiz var, arkadaşım."

* * *

Bir hafta sonra Blake, San Francisco'nun göbeğinde, Bancroft Kuleleri'nin on yedinci katındaki lüks ofisinde volta atıyordu. Avukatı Marcus Grady tarafından bizzat eline ulaştırılan açılmamış mektubu eline aldı.

"Son zamanlarda gazete okuyor musun?" diye sordu Marcus.

"Hayır. Ne aşk hayatım hakkındaki kirli detayları ne de başka şeyleri daha fazla okumaya hiç niyetim yok. Yürütmem gereken bir işim var."

"Evet, hayat yıkmak için yürütölen bir iş," diye cevap verdi, sesinde hiç de karakteri olmayan bir alaycılık vardı.

“Bu da ne demek?”

Marcus kaşım kaldırdı. “Felicity’nin mektubunda ne yazdığını okumayacak mısın?”

“Hayır,” diyen Blake, arkadaşının kızgın suratını inceledi.

Marcus, genellikle zorlu müşterilerine sakladığı bir ifadeyle, “Oku,” diye emretti.

Blake kaşlarını çattı, zarfı yırtıp açtı ve en üst kısmı, B ve O harflerini öne çıkaran bir kalkandan oluşan kabartmalı Bancroft Oteli amblemiyle süslenmiş beyaz bir kâğıt çıkardı. “Demek bana mektup yazmış,” dedi okumadan.

“Senin için okumamı ister misin?” diyen Marcus, ayağa kalktı ve mektubu Blake’in gevşek parmaklarından çekti.

Benim biricik Blake'im,

Birini sevdiğin zaman, ona istediğini verebilecek kadar özverili olman gerekir. Davayı ilerletmene hiç gerek yok. Bancroft Otel ve Dolce Vita senindir ve arzu ettiğini yapabilirsin. Sahibi olarak, binanın alacağı herhangi bir tarihi korumayı geri çekebilme hakkına sahipsin.

Bana binayı hediye etmen ve Aç Kalpler adındaki kar amacı gütmeyen kuruluşun temellerini atman, birinin benim için yaptığı en kibar şeydi. Program çok iyi gidiyor ve sponsorlar bağışta bulunabilmek için birbirleriyle yarışıyorlar. Sen oteli devralmaya hazır olduğunda, eski çalışanlarımı Aç Kalpler’de işe alıp garanti pozisyonlara yerleştirebilme imkânım bile olacak.

Ve bunu bilmen bir fark yaratacak mı bilmiyorum ama biz terasta konuşurken Destiny konuşmalarımıza kulak kabartmış. Senin sırrına ihanet eden oydu, ben değildim.

Umarım iyisindir ve umarım hayat sana hep mutluluk

getirir. Hediyen için bütün kalbimle teşekkür eder, ileriki çalışmalarında başarılı olmanı dilerim.

Her zaman senin olan,
Felicity.

“Güzel, değil mi?” diye homurdandı Marcus. “Kendinle gurur duyuyor musun? Paraya senden çok daha fazla ihtiyacı olan birinden bir otel çaldın.”

“Konu hiçbir zaman para değildi.”

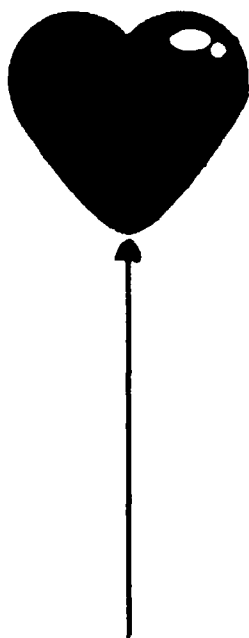
“Değil miydi?” diye sordu Marcus. “Ben de inandım.” Mektubu ikisinin yanındaki masaya fırlattı. “Aç gözlerini, Blake. O kız senin başına gelen en iyi şeydi.”

Blake Marcus’un öfkesine karşılık vermeyi reddetti. Akıllı hala yazdığı ilk sözcüklerdeydi. “*Birini sevdiğin zaman...*”

“Kendine nasıl katlanabiliyorsun? Onu köşeye sıkıştırdın ve o da oyundan çekildi, tam da çoğu rakibinin yaptığı gibi. Her şey senin. Bu gece yarısı her şey sana geçiyor. Yine sen kazandın tebrik ederim, ama bu sana nelere mal oldu bir düşünmek ister misin?” Marcus bunları söyledikten sonra kapıdan dışarı çıktı ve el yazısıyla yazılmış mektuba bakakalan Blake’i arkasında bıraktı.

Gerçekten de nelere mal olmuştu. Bir dakika bile düşünmeden cep telefonunu çıkardı ve Peter’ı aradı. “Uçağı hazırlat, sonra da beni al. Bu akşam Seattle’a uçuyoruz.”

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Blake, Bancroft Oteli'ne girdiği zaman akşam karanlığı çökmüştü. Aşına olduğu lobiye taradı, Felicity'nin orada olmadığını görünce restorana bakmaya gitti ve her an, misafirleriyle konuşan Felicity'nin platin sarısı saçlarını ve etkileyici yüzünü görmeyi bekledi. Fakat bunun yerine, otelin müdürüyle burun buruna geldi.

"Oh olsun demeye mi geldin?" diyen Edward, baş garson masasının arkasından ona dik dik bakıyordu.

"Felicity nerede?"

Edward kollarını göğsünde birleştirdi. "Gitti."

"Yürüyüşe mi, yoksa temelli olarak otelden mi gitti?" Alışık olmadığı bir çaresizlik damarlarında gezindiği için, bu adamın daha detaylı açıklama yapmasına ihtiyacı vardı. Gitmiş olamazdı. Henüz olamazdı. Onunla konuşup, açıklama yapma fırsatı olana kadar olamazdı.

Neyi açıklayacaktı ki? Ne kadar büyük aptallık yaptığını mı? Ona güvenmiş olması gerektiğini mi?

Kulaklarında Felicity'nin kahkahası yankılandı. Felicity'nin, kendisinin gömleğinden başka bir şey giymeden yatağı güvertesinde durmuş, rüzgârın etkisiyle saçlarının ona doğru hafifçe savrulan görüntüsü, göğsüne akkor bir acının saplanması sebep oldu. Yumruklarını öyle bir sıkı ki tırnakları avuç içlerine batmaya başladı. Başka bir şeyler düşünmeye çalıştı ama başaramadı.

“Lütfen Edward. Onunla konuşmam gerek. Bana nerede olduğunu söyle.” Sözleri bir talep değildi. Tıpkı olmasını istediği gibi bir yalvarıştı.

Otel müdürünün çelikten bakışları biraz olsun yumuşadı. “Onu daha fazla incitmeyeceğini nereden bilebilirim?”

Sakin bir kararlılıkla, “Bilemezsin. Hiçbirimiz geleceğe dair böyle bir bilgiyi önceden kestiremeyiz. Nerede o?” diye devam etti.

“Sana söylememem için bana söz verdirtti.”

“O zaman bir ipucu ver, ne olursa.”

Edward başını iki yana salladı, gözleri çelik grisi halini aldı. “Ben sözlerimi tutarım.”

Blake bu adamı anlamasına ve sadakatine saygı duymasına rağmen kaşlarını çattı. Birlikte geçirdikleri zaman içinde öğrendiği kadarıyla, Felicity’nin insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. İnsanlara karşılığında aynı şeyleri vererek onların güvenini ve saygısını kazanmayı öğrenmişti. “Anlıyorum,” diyerek döndü ve otelden dışarı çıktı. Peter’ı ve arabayı geçerek dalgın bir şekilde caddeye doğru yürüdü. Nereye doğru yürüdüğünden bile emin değildi ki Puget Sound Boğazı’nın gri-yeşil suyunu gördü.

Yalnızca sokak lambalarının yaydığı kremsi sarımsı ışık eşliğinde sahil şeridinde yürüdü. Felicity düşünmeye ihtiyacı olduğunda buraya gelmeyi sevdiğini söylemişti. Belki de tuzlu hava ve iskeleye sessizce vuran dalgaların sesi ona bazı cevaplar verir ya da onu az da olsa teselli ederdi.

Felicity’nin sevdiğini söylediği banka yöneldiğinde, Felicity’yi ve rahatlıkla tanınan platin sarısı saçlarının, başının üstündeki yıldızların ışığı altında parıldadıklarını gördü. Düşünmek için buraya dönmüştü. Onu düşünüyor olmasını umdu, ama belki de hayal görüyordu.

Bir süre orada durdu, onu izledi, nabzının düşmesine

ve yapmak için geldiği şey konusunda cesaretini toplayabilmesine izin verdi. Suyu bakarken, oldukça samimi dakikalar paylaşan iki insanın nasıl birbirine geri dönebileceğini merak etti.

“Felicity?” Sesi rüzgârla uçup gitmişti. Gecenin tek hareketi, durmak bilmeyen dalgaların iskeleye vururken yarattığı ritimdi. Rüzgâr hızını attırarak dalgaların kazıklara doğru daha hızlı bir şekilde vurmasını sağladı. Sesler ona yaklaşan Blake’i gizledi.

Felicity’nin irkilmesi için bankın yanına kadar gelmesi gerekti. “Blake, beni korkuttun!”

“Oturabilir miyim?” derken, Felicity’nin yanındaki boşluğu işaret etti.

Felicity kafa salladı ve Blake banka oturdu. “Beni nasıl buldun?” derken, parmaklarını bir kenetliyor bir serbest bırakıyor, endişeli bir şekilde Blake’i izliyordu.

“Ayaklarımı takip ettim ve onlar da beni buraya getirdiler.”

Felicity hafifçe gülümsedi. Blake’in daha önce hiç görmediği bir duyguyla bakan gözlerini onunkilere çevirdi. Şimdiye kadar Blake’in tam olarak görmesine izin vermediği bir duyguydu. *Aşk.*

“Bana olan mektubunda yazdığın şeylerde ciddi miydin?” diye sordu.

“Otel ve restoranı sana bırakmak konusunda mı?”

“Beni sevdiğin konusunda?” diye sorarken, sesinde ham bir acı vardı. Felicity’yi dayanılması neredeyse imkânsız bir çaresizlikle izledi. Hayatında hiçbir şeyi, duy-
mak için sabırsızlandığı sözleri söylemesini istediği kadar istememişti.

Felicity’nin ona bakan gözleri parıldıyordu. Gözleri, sanki derinliklerinde yıldızlar dans ediyormuş gibi ışıldı. “Evet, Tanrı yardımcım olsun, ama ciddiydim.”

Blake bunca zamandır kavgalı olduğu duyguya o anda

bir isim koyabildi. Bunun adı aşktı. Bunu bilmek Blake'in içini hem merakla hem de korkuyla doldurdu. Gerçekten de böylesine büyük bir duyguyu hissetmeyi hak ediyor muydu? Bu sorusunun cevabı şaşırtıcı bir şekilde evetti. Anne babası öldüğünden beri taşıdığı suçluluk duygusu sonunda hafifledi ve uzun zamandır ilk kez rahatlıkla nefes aldı.

“Baban nasıl? Terapinin işe yaradığını ve arada sırada bir şeyler söylediğini okudum.”

“Makaleleri mi okuyorsun?”

“En başta okumuyordum, ama senden haber almaya o kadar ihtiyacım vardı ki sonradan hepsini okudum, hem de defalarca.”

“En azından bir okuyucusu olduğunu duyunca Destiny çok sevinecek.” Felicity güldü. Kahkahasının sesi, Blake'in içini, ondan ayrı olduğundan beri eksikliğini çektiği bir memnuniyetle doldurdu.

“Bundan çok daha fazla okuyucusu olduğuna eminim. Bancroft'un Seattle Tarihi Koruma Kurumu'na kabul edilişle ilgili yazdığı makaleyi beğenmiştim.”

Felicity özür dilercesine güldü. “Bancroft'u kabul edeceklerini biliyordum ve eğer bu durum orasıyla olan planlarını zorlaştırırsa özür dilerim, ama otel geçmişiy-le övünülmesini gerçekten hak ediyor.”

“Katılıyorum.” Blake uzandı ve yanağını avucunun içine aldı. “Geçmişine rağmen bu kadar olumlu kalabilmeyi nasıl başardın?”

“Oldukça inatçıyım.”

Blake başını iki yana salladı. “Hayır, sen iyi bir insan-sın ve seninle geçirdiğim her gün, senin gibi olabilmek için beni kamçılıyor.”

“Bu yüzden mi Aç Kalpler Programı'm başlattın?”

“Onu sen başlattın. Ben yalnızca bağış yaptım.” Kolu-nu omuzlarına doğru attı.

“O halde sen benim en iyi bağışçımsm,” dedi ve ona yaslandı.

“Kulağa güzel geliyor.” Vücuduna değen vücuduyla ısınmış halde, bu gece hediyelerin en büyüğünü almış gibi hissederek gökyüzüne baktı. Felicity’nin eline uzandı ve tereddütlü parmaklarla tuttu, rüzgâr estiğinde tıpkı sözcüklerinin kaybolduğu gibi bu gecenin de kaybolacağından korkuyordu. Bütün hayatı boyunca farkında bile olmadan bu anı beklemişti.

Felicity bakışlarını ona çevirirken, “Titriyorsun,” dedi.

“Senin yüzünden.”

Felicity parmaklarıyla onunkileri sıktı ve ona daha da sokuldu.

Sessizlikle çevrelenmiş halde suyun üzerinde dans eden ay ışığını izlerlerken, Blake Felicity’nin bu gece ona rüyalarını geri verdiğini fark etti. Onunlayken her şey mümkün gözüküyordu, daha önceden kendine isteme izni vermediği şeyler bile. Bir aile. Çocuklar. Bir eş.

Felicity ona döndü, gözleri kısa bir an onunkileri inceledi, ardından Blake’i şaşırtarak uzandı ve Blake’in dudaklarını hafifçe öptü.

Blake tatlılığından ve sıcaklığından etkilenmiş bir halde ona karşılık verdi.

Bir süre sonra dudakları birbirinden ayrıldığında, Felicity gülümseyerek geri çekildi. “Otele geri dönmeliyiz.”

Blake kalktı ve onun kalkmasına yardımcı oldu. El ele, ağır ağır Bancroft’a döndüler, ikisi de bu anı sonlandırmak istemiyorlardı ama başka bir şansları olmadığını da biliyorlardı. Söylemek için Seattle’a kadar geldiği sözcükleri henüz söyleyememişti. Zamanlama doğru olana ve Felicity’nin tereddütlerinin son kısmını da savuşturana kadar kadar beklemeliydi.

Felicity’yi onu sevdiğine, sözleriyle değil hareketleriyle ikna etmeliydi. Birlikte geçirdikleri her an, ruhunda

daha da yer ettiğine ve artık kendisinin nerede bitip onun nerede başladığına emin olamayacak kadar ruhuna işlediğini ona göstermeliydi.

Blake karanlığa doğru gülümsedi. Bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

* * *

İki gün sonra, Blake planını harekete geçirmeye neredeyse hazırdı. Bancroft Oteli'nin yedinci katını tamamen kapattı ve sırrını kendisinden başka hiç kimsenin öğrenmemesini sağladı. Büyük ve ferah odayı taze limon gibi kokup öğlen güneşi gibi parıldayana kadar temizledi.

Kariyerinin başlangıcında ışık sistemlerini nasıl kuracağını öğrenmiş olduğu için minnettar hissederek, yirmi sekiz adet 1900'lere özgü nostaljik şamdanı tavana astı. LED ampullerle çalışabilmesi için teçhizatı yeniden düzenledi ve böylelikle geniş odada yumuşak altın rengi ışık yayan neredeyse iki bin pırıltılı ışık olmuş oldu. Blake yavaşça etrafında dönerek her şeyi inceledi. Her şey mükemmel olmalıydı.

Gün içinde, şamdanların üzerindeki tavanı havada asılı kalmış gibi duran yaban gülleri ve beyaz güllerle süslemişti. Bütün oda, tam da umduğu gibi büyümlü gözüküyordu. Saatine baktı. Misafirleri gelene kadar on dakikası daha vardı.

Bugün, Felicity ancak sonsuza kadar onunla kalmaya karar verirse tamamlanmış sayılabilirdi. Hayatının en büyük mücadelesini yaşıyordu: Her şeyi kaybedecek miydi yoksa her şeyi kazanacak mıydı? İkisinin arası yoktu. Blake Armani takım elbisesini düzelitti ve aniden gerilerek elini saçlarında gezdirdi. Felicity'nin kararının ne olacağını görme zamanı gelmişti.

Saat tam sekizde, asansörün kapıları açıldı ve Felicity

odaya adım attı. Öne doğru geldiği zaman, Blake onu tek bir beyaz gülle karşıladı. Blake duraksadı, onu görünce her zamankinden daha nefessiz kaldığını hissetti. Uçları kıvrır kıvrır olan saçları, omuzlarına dökülüyordu. Blake'in onun için seçtiği parıltılı beyaz ipek elbiseyi seçmişti. Elbisesinin üst kısmı vücuduna yapışıyor ve bütün kadını kıvrımlarını vurguluyordu. Etek kalçalarına geldiğinde dolgunlaşıyor ve yere dökülüyordu.

Blake'in bakışları bütün vücudunda gezindikten sonra yüzüne odaklandı. "Çok güzelsin."

"Bunlar nedir böyle?" Felicity'nin yanakları pembeleşti.

Blake'in eli yüzünü avuçladı. "Bana güveniyor musun, Felicity?"

Felicity avucuna doğru yaslandı. "Hayatım pahasına."

"O zaman şimdi de güven. Her şey güzel olacak. Göreceksin."

* * *

Blake takım elbisesinin cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı. "Sana bir şey vermek istiyorum," dedi ve kâğıdı ona uzattı.

Felicity kâğıdı açtı, ardından içini çekti. Gözleri Blake'e döndü. Bu Bancroft otelinin tapusuydu. "Neden?"

"Çünkü tanıdığım akıllı bir kadın bana önemli bir ders verdi. Bana demişti ki, birini sevdiğin zaman, onun için her şeyi feda edebilirsin."

Felicity sersemlemiş bir halde ona bakakaldı.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ben hiç böyle bir şey—"

"Bana ne istediğini söyle, Felicity, ve ben sana onu vereyim," dedi yoğun bir ses tonuyla. "Hiçbir karşılık beklemeden."

Sözleri ruhunu—her zaman istediği ve bulmayı umduğu güvenlik hissi olmadan çok uzun süre dayanan ruhunu iyileştiriyor gibiydi. “Benim tek istediğim şey sensin.”

Blake yavaşça gülümsedi, gözlerindeki maviler huzurlu ve sakindi. “Evlen benimle.”

Felicity odanın dekorasyonlara bakarken boğazı düğümlendi. Birdenbire her şey netleşti. Blake’in odasına gönderdiği muhteşem elbiseye baktı. Beyaz, hayallerinin erkeğiyle evlenirken gelinin giydiği renkti.

Felicity gözlerindeki nemi olduğu yerde tutmaya çalışırken derin bir nefes aldı. Yatın korkuluklarındayken kendisini kollarına aldığı anda hissettiği doluluğu, tatlılığı ve biricik neşeyi bütün hayatı boyunca hissetmek istiyordu. Bu özel anların bütün hayatı boyunca devam etmesini istiyordu. Onunla bir ömrü paylaşmak istediğini işte o an anlamıştı. “Ne zamana kadar sürecek bu evlilik?”

Blake’in kaşları havaya kalktı. “Pazarlık mı yapmak istiyorsun?”

Felicity sözcükleri söylemesine ihtiyaç duyarak nefesini tuttu.

“Sonsuza kadar. Bu yeterince uzun mu?”

Felicity kafa salladı. “Evlilik sözleşmesi de olacak mı?”

Blake başını iki yana salladı ve onu kendine doğru daha da çekti. “Sana her şeyi verebileceğimi söyledim. Buna sahip olduğum her şey, benim parçam olan her şey de dahil. Evlilik sözleşmesi olmayacak. Ne şimdi, ne de sonra.”

Felicity yüzüne yayılan gülümsemeyi durduramıyordu. “Seni reddetmek için aptalın teki olmam lazım, değil mi?”

“Buna evet demem gerekir.”

“Tamam,” diye fısıldadı. “Seninle evlenirim.” Bu sözcükleri söylediği anda, ne kadar doğru olduklarını gönül-

den hissetti. Tek bir şey daha söyleyemeden, babası, çalışanları ve arkadaşları, normalde yemek hizmetleri için kullanılan odaya dağıldılar.

Felicity'nin gözlerini yakan yaşlar, önem verdiği herkes Blake'le ikisini kutlamaya geldiğinde sonunda döküldüler. Onu tebrik etmeye gelen herkes ona bir beyaz gül verdi ve sonunda elinde kocaman bir buket oluşmuş oldu.

Güllerin yoğun kokusu odayı doldurdu, mutluluk, ferah ve aşktan oluşan bir çiçek dürbünüyle Felicity'yi sarhoş etti. Bu duygular onu alt üst ediyor, ona bir an mutluluk, bir diğerinde ise korku getiriyordu. Kalbi tevazu, mutluluk ve sevdiği adamla yaşayacağı geleceğe dair umutla kabarıyordu.

Kolları dolunca misafirler çiçekleri, mis kokulu taç yaprakları ve yeşil yapraklar denizi içinde kalana kadar ayaklarına bıraktılar. Yaşlarla dolmuş gözlerle, yanma gelip duran Blake'e dönüp baktı.

Mutluluğunu gizleme gereği duymadan, "Neden?" diye sordu.

"Gülleri diğer bütün çiçeklerden daha fazla sevdiğini söylemiştin," diye cevap verdi Blake. Felicity'nin ellerine uzandı ve tuttu. "Seni seviyorum, Felicity, seni seviyorum ve her zaman da seveceğim. Hayallerinden vazgeçmeni istemiyorum. Onları seninle paylaşmak için bir şans istiyorum."

"Benim hayallerim burada Seattle'da. Senin için... oteller... ne olacak?"

"İşimi, dünyanın herhangi bir yerinde yapabileceğim gibi Seattle'da da yapabilirim. Tek ihtiyaç duyduğum şey sensin."

Sonsuzluk gibi süren saniyeler boyunca etrafında toplanan insanlara baktı, ardından bakışlarını Blake'e çevirdi. Kalbi aksak atmaya başladı. Hayatında hiçbir zaman şimdi olduğu kadar sevildiğini hissetmemişti. Ve böyle-

ce, yalnızlık korkusundan kalan en ufak parçalar bile bir daha geri dönmemesine kayboldu.

Blake parmağını çenesinin altına yerleştirip kendisine bakmasını sağlayarak, “Felicity?” diye sordu. “Benimle hemen şimdi, burada, arkadaşlarının ve ailenin önünde evlenir misin?”

Kalbi dolup taşıdığı için yalnızca kafa sallayabildi.

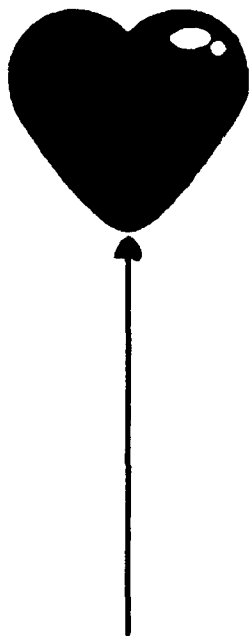
Birlikte gül denizi içinde durdular ve hayatlarını birleştirdiler. Felicity hem gülerek hem de ağlayarak Blake’in parmağına taktığı yüzüğe baktı. Ortadaki elmas inanılmaz derecede büyüktü ve halka şeklinde sıralanan daha küçük elmaslarla çevrelenmişti. Yüzük göz kamaştırıcı, çok parlaktı ve pahalı olduğuna hiç şüphe yoktu. “Bu çok büyük. Yapmamalıydın... Bu yüzüğe harcadığın parayla küçük bir ülkeyi doyurabilirdik.”

Blake sırtıttı. “Bir gün ihtiyacımız olur diye bunu bir seçenek olarak tutacağız.” Onu kendisine çekti, nikâh memuru aralarına girdi. “Benim olduğunu bütün dünyanın bilmesini istiyorum. Benimsin, değil mi Felicity.”

“Her zaman.”

Felicity’yi sertçe öperek onu nasıl da sevdiğini sözcüklerden çok daha etkili bir şekilde anlatırken, bu sözcük aralarında asılı kaldı. Gül kokuları Felicity’nin etrafını çevrelerken o anın tadını çıkardı ve ne olup da rüyalarının tam anlamıyla gerçeğe döndüğünü merak etti.

SONSÖZ

Bir yıl sonra, Vern'in ölümünün yıl dönümünde, Seattle'ın Madison Park Bölgesi'nde babası ve Blake'le birlikte oturduğu yüksek teknolojik malikânenin kapısını açtı. Uzun ince bir kargo görevlisi ona, bir Blake'e bir de kendisine gönderilmiş iki ince zarf uzattı. Felicity dalgın bir şekilde ona teşekkür etti ve kargo etiketi adresin bir kısmını kapatmış olsa da, tanınmaması imkânsız olan el yazısını gördü.

Onu dakikalar önce bıraktığı odaya doğru ilerlerken, "Blake?" diye seslendi.

"Sorun ne?" Üç adımda Blake onun yanındaydı, öyle yakında duruyordu ki onun odunsu parfümünü içine çekebiliyor, parlak mavi gözlerini görebiliyordu. Ona tekrar bakabilmek ve bakışlarının netliğindeki rahatlığı bulabilmek için başını geriye atması gerekti.

"Bunlar geldi. İki gün önce Seattle'da posta damgası vurulmuş." Blake'in adına gelen zarfı ona uzattığında amcasının kendine özgü yazısını tanıdığını anladı.

"Yapmış olamaz, değil mi?"

Felicity'nin kalp atışları hızlandı. "Açmadan bilemeyiz."

Aynı anda mühürleri açtılar. Felicity zarfın içinden ufak bir zarf daha çıkardı. Onun da mührünü açtı ve üst

kısımında Bancroft Oteli amblemi olan bir kâğıt parçası çıkardı.

Blake de aynını yaptı.

“Seninkinde ne yazıyor?”

Felicity, Vern’in mezarından onlara ne yaramazlıklar yaptığını sormaya neredeyse korkuyordu.

Mesajı okur okumaz Blake’in ifadesi yumuşadı. “Senin için istediğim gelecek burada. Yöntemlerim için özür dilerim, ama uzun zaman önce, ne benden ne de başkalarından tavsiye almayacağını öğrendim. Seni kendimce garip bir şekilde sevdim ve yaşlandıkça, aramızdaki buzları nasıl eritebileceğimi bilemedim. Senin mutlu olmanı ve Bancroft adını taşımanı istiyorum.” Blake durdu ve gülümsedi. Gözleri ferahlıkla parılıyordu. “Ve seninkinde?”

“Yeğenimle ilgili bildiğim bir şey varsa, o da mücadelelerin peşinden gitmeden edemeyeceğidir. Umarım uzun ve mutlu hayatlarınızın sonuna kadar sizi daima mücadeleye sevk etmeye devam eder.” Felicity başını kaldırıp Blake’in gülümseyen gözlerine baktı. “Bunu uzun zamandan beri planlıyormuş. Bizi birbirimize getireceğini bildiği için oteli bana bırakmış.”

Kocasının gözleri hüznle gölgelendi ve notu bir kenara bırakıp Felicity’yi kollarına aldı. “Tek pişmanlığım, bizim tam olarak istediğimize kavuştuğumuzu amcamın görememiş olması.” Blake’in eli Felicity’nin karnına inerek henüz pek belli olmayan şişkinliğe gitti. Orada, derinlerde bir şeyler kanat çırpı. *Hayat*. Beklediklerini bir ay önce bulmuşlardı.

Felicity Blake’in elini kendi eliyle örttü ve ona kalbini dolduran bütün sevgi yansıtacak şekilde gülümsedi. “Biliyor. Bundan eminim.”

“Kendi garip yöntemleriyle de olsa, bunları mutlu

olabilmemiz için yaptı,” diyen Blake dudaklarını sevgisini dile getirircesine Felicity’nin dudaklarına götürerek, kalpleri eritecek şekilde öptü.

Felicity onun dudaklarının baştan çıkarıcı çekiminden kurtulduğunda, uzanıp ellerini tuttu. Parmaklarını parmaklarına doladı. “Vern Bancroft Oteli’nin mülkiyet meselesi aracılığıyla seni bana getirdiği için çok mutluyum.” Şu anda ikisi de oranın sahibiydiler.

SİZİN İÇİN GERRI RUSSELL'DAN LEZZETLER

Soğanlı, Pancettalı ve Domatesli Ağır Ateşte Pişmiş Kereviz

- 1 kg kereviz
- ¼ bardak sızma zeytinyağı
- 1 ½ bardak ince kıyılmış soğan
- 2/3 bardak ince kesilmiş pancetta
- ¾ bardak kendi sularıyla iri kıyım doğranmış taze veya konserve kiraz domatesi
- 1 çay kaşığı tuz
- 1 çay kaşığı karabiber

Yapılışı

Kerevizin en üst yapraklarını kesin, yaprakları bir başka kullanım için kenara ayırın ve bütün sapları kökünden kesin. Kılçıkların büyük bir kısmını temizlemek için soyma bıçağı kullanın ve sapları yedi buçuk santim uzunluğunda parçalar halinde kesin (Çaprazlama kesildiğinde güzel görünüyorlar). Bir kenara alın.

Yağı ve soğanı bir tavaya alın ve orta ateşte soteleyin. Tamamen solup açık altın rengini alana kadar karıştırarak pişirin. Pancetta şeritlerini ekleyin.

Birkaç dakika sonra pancettalar pişmemişken sahip oldukları düz beyaz renklerini kaybedip şeffaf bir renk aldıkları zaman sularıyla beraber domatesleri, kerevizleri, tuz ve karabiberi ekleyin ve iyice karıştırın. Ateşi kaynayana kadar pişecek şekilde ayarlayın ve tavanın üzerine bir ka-

pak koyun. On beş dakika sonra kerevizi kontrol edin. Çatal batırıldığı zaman yumuşak bir his vermesi gerekiyor. Kerevizi ne kadar uzun süre pişirirseniz, o kadar yumuşar ve tatlanır. Pişirme sırasında sos yetersiz kalırsa, kerevizi iki veya üç yemek kaşığı suyla tazeleyin. Ya da, sos fazla suluysa, kapağını açın, ateşi arttırın ve suyunu çektin.

* * *

Bancroft Usulü Şeftalili Bellini

Çekirdekleri çıkarılmış ve dilimlenmiş iki olgu şeftali.

1 yemek kaşığı taze limon suyu

1 çay kaşığı şeker

1 şişe dinlendirilmiş Prosecco köpüren şarabı

Yapılışı

Şeftalileri, limon suyunu ve şekerini, çelik bıçaklı mutfak robotu kâsesine koyun ve pürüzsüz hale gelene kadar robottan geçirin. Karışımı süzgeçten geçirerek katı şeftali parçalarını ayırın. İki yemek kaşığı şeftali püresini şampanya bardaklarına doldurun ve bardağın geri kalan kısmını soğuk Prosecco'yla doldurun. Hemen servis edin.

* * *

Hawaii Usulü Barbekü Soslu Kaburga

1 paket domuz kaburgası

En sevdiğiniz kuru kaburga sosundan 4 yemek kaşığı

1 bardak hafif esmer şeker

2 bardak Welch's Portakal, Ananas ve Elma suyu
kokteyli

450 gram suyuyla birlikte dilimlenmiş ananas

3 yemek kaşığı hafif yeşil hardal

1 bardak Hawaii usulü barbekü sosu.

Yapılışı

Kaburgaların her iki tarafını da kuru kaburga sosu ve hafif esmer şekere daldırın. Folyoyla sararak neredeyse yirmi dört saat marine edin.

Et marine olduktan sonra ızgarayı hazırlayın ve ızgaranın içindeki havayı nemli tutabilmek için bir kase su yerleştirin. Kaburgaları ateşe doğrudan değdirmeden üstü açık şekilde üç saat boyunca pişirin. Eti sürekli çevirin.

Daha sonra, kaburgaları iki kat folyoya alın ve üzerlerine ananas suyu dökün. Ananas parçalarını ekleyin. Son olarak, portakal, ananas ve elma suyu kokteyliyle nemlendirin. Sıkıca sarın ve iki saat daha pişirin.

Kaburgaları folyodan alın. Ananasları ve suyun bir kısmını ayırın. Kaburgaları sarı hardal ve Hawaii usulü barbekü sosuyla kaplayın ve doğrudan ızgaranın üzerinde bir saat daha pişirin. Eti sürekli çevirin.

Ayırdığınız ananaslarla süsleyin.

* * *

Huli Huli Tavuğu

1,5 veya 2 kg tavuk kanadı, budu ve göğüs parçaları

¼ bardak konsantre ananas suyu

1/3 bardak beyaz şarap

½ bardak tavuk suyu

¼ bardak soya sosu

¼ bardak ketçap

¼ çay kaşığı toz zencefil veya bir parça taze zencefil

1 veya iki damla Worcestershire sosu

Yapılışı

Tavuk parçalarını yıkayın ve kâğıt havluyla kurulayın. Bütün sos malzemelerini bir kâsede karıştırın ve karışımı

tavukların üzerine sürün. Mangalda kırk beş dakika kadar pişirin. Tavuk pişene kadar çevirmeye ve sos sürmeye devam edin. On ila on iki kişiliktir.

* * *

Felicity'nin Peynirli Makarnası

4 bardak (500 gr) kıvrık makarna

5 yemek kaşığı tuzsuz tereyağı

4 bardak süt

½ orta boy soğan

4 diş sarımsak

1 defne yaprağı

3 dal taze kekik

1 çay kaşığı kuru hardal

2 yemek kaşığı un

2 bardak rendelenmiş çedar peyniri, buna ilaveten 1 bardak büyük parçalı çedar peyniri

1 bardak beyaz çedar peyniri

½ bardak rendelenmiş parmesan peyniri

Koşer tuz ve taze çekilmiş karabiber

Yapılışı

Makarnayı geniş bir tencere dolusu tuzlu suda tamamen pişene kadar pişirin. Süzüp iki yemek kaşığı tuzsuz tereyağı ekleyin, kenara ayırın.

Fırını 170 dereceye ayarlayın.

Geniş bir fırın tepsisini bir yemek kaşığı tereyağıyla yağlayın ve kenara ayırın. Soğanları doğrayın ve sarımsağı ezin. Bir sos tavaasına sütü dökün, üzerine soğanı, sarımsağı, defne yaprağını, kekiği ve hardalı ekleyin. Süt kaynamaya başlayana kadar orta ateşte ısıtın, ardından on dakika daha pişirin. Karışımı ocaktan alın ve siz beyaz

sosu hazırlayana kadar tatların birbirine karışmasına izin verin.

Orta ateş üzerindeki geniş bir tencereye iki yemek kaşığı tereyağı ve unun tamamını ekleyin. Karıştırarak iki veya üç dakika pişirin ve sosun renk almasına izin vermeyin. Aromalı sütün içindeki defne yaprağını çıkarın ve topaklanmayı önlemek için sürekli karıştırarak beyaz sosun üzerine ekleyin. Sos koyu bir kıvam alana kadar ara sıra karıştırarak beş dakika kadar pişirin. Ateşten alın ve rendelenmiş çedarın yarısını, beyaz çedarın yarısını ve parmesanın yarısını ekleyerek tamamen eriyinceye ve pürüzsüz oluncaya kadar karıştırın. Tadına bakın, tuz ve karabiber oranını ayarlayın.

Karışımı makarnanın üzerine dökün, çedar parçalarını ekleyin, iyice harmanlanana kadar karıştırın ve hazırladığınız pişirme tepsisine dökün. Peynirin kalanını da üzerine serpiştirin. Üst kısmı çıtır çıtır ve altın rengi olana kadar, yaklaşık yirmi beş otuz dakika kadar pişirin.

TEŞEKKÜR

Hiçbir kitap inzivaya çekilerek yazılmamıştır ve bu kitap da istisna değildir. Beni neşelendirdikleri, tavsiyelerde bulundukları ve ilk taslaklarını okudukları için Pamela Bradburn'e, Teresa DesJardien'e, Karen Harbaugh'a, Ann Charles'a ve Joleen James'e minnettarım. Hepiniz benim için çok özelsiniz ve siz olmasaydınız ne yapardım hiç bilmiyorum.

Günün ve gecenin garip saatlerinde hukuki bilgilerini benimle paylaştığı için Nancy Northcott'a ve Regency Newcastle ekibine çok teşekkür ederim. Kaliteli bir destekli yaşamın, hayatın son yıllarının keyfinin çıkarılması adına neler yapabildiğine dair hepinizden çok şey öğrendim.

Amazon Montlake ekibime, özellikle de Kelli Martin'e, Maria Gomez'e ve Krista Stroeve'a özel olarak minnettarım. Benimle zamanınızı, yeteneklerinizi ve hikâyeye olan heyecanınızı paylaştığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Hepiniz beni daha iyi bir yazar olmam için zorladınız ve buna minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

Ödüllü yazar Gerri Russell, söz konusu yazarlık olunca televizyon haberciliği, gazetecilik, dergi köşe yazarlığı, teknik yazarlık ve editörlük, eğitim tasarımcılığı yaparak her şeyi deneyimlemiş, sonrasında roman yazarı olmak konusunda kalbinin sesini dinlemiştir.

Geri en çok Kuzey İskoçya'da geçen macera dolu ve duygusal tarihi romanlarıyla bilinmektedir. *Flirting with Felicity*, kendisinin ilk günümüz aşk romanıdır.

Okuduğu, yazdığı ve araştırdığı zamanlar dışında, Gerri Shrewsbury Rönesans Fuarı'nda tarihi olayları yeniden canlandırmaktadır. Romance Writers of America's Golden Hearts ödülünün iki kez sahibi ve sponsorluğunu *RT Book Reviews*'in yaptığı American Title II yarışmasının birincisi olan Gerri, eşi ve çocuklarıyla birlikte Washington, Bellevue'de yaşamaktadır. Eleştirilerini, pasajlarını, en iyi tarihi aşk romanlarını, Facebook ve Twitter linklerini, www.gerrirussell.net'ten bulabilirsiniz.